

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 28 / Hejmar: 329 / Gulan 2009

Özgür Kimlik
Özgür Önderlik
Demokratik Özerklik



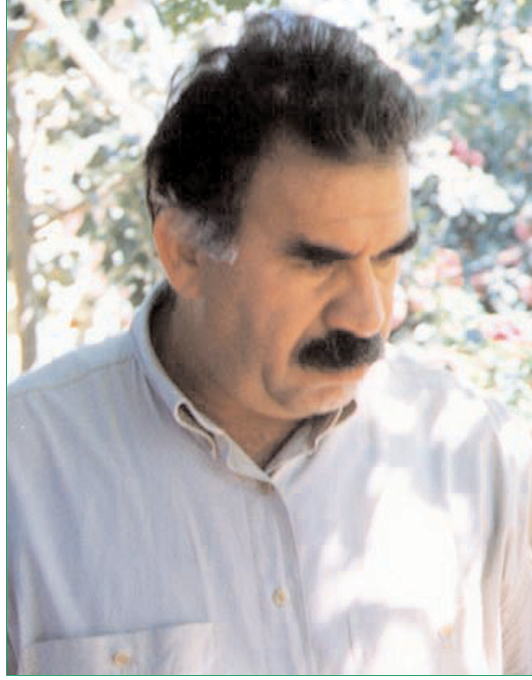


Mayıs ayı şehitlerinin anısına bağlı kalmak parti gerçeğine ulaşmaktan geçer

Mayıs ayı şehitleri ve 18 Mayıs Şehitler Gününde tüm şehitlerimizi saygıyla anarken, bütün gücümüzle anılarının gereklerini yerine getirmesini bilmeliyiz.

Hareketimizin ilk grup aşamasında ve kendini yaşama çekerken hiç beklemediğimiz, sonuçlarını düşmanın da, bizim de kestiremediğimiz gelişmeler ortaya çıktı. Dikkatlice ele alınmasaydı, gerekleri yerine getirilmeseydi tarih bambaşka olurdu. Ve öyle inanıyoruz ki doğru ele almamızla birlikte tarihin seyrini değiştirmeye çalıştığımız başta Haki Karer yoldaş olmak üzere ve ardı sıra gelen tüm şehitlerimizin anısına verdiğimiz doğru karşılıkla yaşam kavgamıza, onun olağanüstü özgürlük atılımlarına ve günümüzde de çok yoğunca yaşadığımız savaş gerçekliğine ulaştık. Kısmen de olsa onları saygıyla anabilme ve emrettiklerinin gereklerini yerine getirebilme görevlerimize sahip çıktığımızı söyleyebiliriz.

Her zaman söylediğimiz gibi, şehitler çok zor da olsa, takibi ve gereklerinin yerine getirilmesi olağan üstü güç de istese en soylu ve gerçek yaşamı temsil eden değerler olarak değerlendirmeye çalışılıyor ve her şey bir anlamda bu değerlere vereceğimiz karşılıkla bağlantılı oluyor. Halen üzerinde en çok yoğunlaştığımız konu; doğru şahadete gitme konusudur. Şahadet bir yandan en yüce mertebe gibi kendini gösterirken, diğer yandan üzerinde en çok düşünerek onda doğruyu bulma ve sembolik olarak ifade ettikleri yaşama mutlaka gerçeklik kazandırma gücü oluyor. Bu konuda şaşmamaya ve her türlü ihanete, alçaklığa, şerefsizliğe ve onursuzluğa karşılık vermeye çalıştık. En önemlisi de düşmanın tüm imha seferlerine karşılık vermeye çalışırken gerçekleştirmek istediğimiz ve esas itibarıyla da kendimizi borçlu hissettiğimiz bu şahadetlerin gerçeği, onların anısı ve yerine getirmemiz gereken görevler oluyor.



Bir kişi en değerli yoldaşlarına karşı bir görevi vicdanında yerine getirme gereğini duymuyorsa o hiçbir zaman PKK'li olamaz. Yanı başındaki en değerli yoldaşlarının şahadetinden anlam çıkaramıyorsa, var olan zayıflığı ve yanlışlığını doğruya çeviremiyorsa bu kişiden korkulur. PKK hareketi gibi tamamen insanlık hareketi olarak değerlendirilebilecek bir hareketin şahadetlerine unutkanlık ve gaflet gibi çok yüzeysel değerlendirmelerle geçiştirmek gibi bir küstahlığı yakıştıran kimse aşağılığın tekidir. Bu tip iflah olmaz ve buna güvenmemek gerekir. Şehide kendisini borçlu hissetmeyen, en önemlisi de onun son nefesinde vasiyet olarak bıraktıklarını kendine esas almayan, ona hakkını vermeyen çizgimizin bir eri ve onun bir yaşatan gücü olamaz. Hele bir önder gücü hiç mi hiç olamaz.

Bizim mücadelemiz hiç de hazırlıklı olmadığı ve güç getirmede gerçekten çok zorlandığı ilk şehitlerine karşı saygılı olmayı, onların anısına ters düşmemeyi, niçin gitmişlerse ona sadık kalmayı, boyun eğmemek kadar kolay düşmemeyi ve mutlaka yaşatmayı esas alan bir hareketin şahididir; bir hareketin, bir partinin gerçeğidir.

PKK'yi PKK yapan biraz da şehide böyle yaklaşımıdır. Bu büyük bir yaklaşımdır. Diriltici, en başarılamaz denileni başaran, en inanılmazı inanılır kılan, gerçekten düşmanın da hesaplayamadığı bir çok gelişmeyi bağrında taşıyan bir şehit yaklaşımıdır.

Adım gibi biliyorum ki, eğer bu 18 Mayıs günü Haki Karer yoldaşın şahadeti gerçekleşmemiş olsaydı biz PKK'nin ilanını aklımıza fazla getirmezdik. Ciddi bir partiye gitme gereğini bir borç olarak gündemimize koymazdık. Kendimizi silahlı savaşıma biraz daha yaklaştırmazdık. En önemlisi de yaşamımızı ciddi, giderek daha fazla devrimin yoluna koymaya seferber etmezdik. Bu şahadet bizim karşımıza şunu çıkardı; ya düşmanın ve işbirlikçilerinin bekledikleri gibi sineceksin ve köşeye çekileceksin, ya da şehidin kanını büyük bir mesele yapacaksın; onu doğru değerlendirmek kadar, intikam yemini yapacaksın ve gerekleri neyse onu yerine getireceksin. Biz bu ikilemden sonuncusunu tercih ettik. Doğru değerlendirmeyi geliştirmek kadar, intikamını mutlaka almamız, ürkütücü bir devlet de olsa, çok aşağılık bir işbirlikçi –ki biraz öyle karşımıza çıkarıldı- veya birileri de olsa peşini bırakmamamız gerektiği, bu temelde yürüyüşün bizi gerçeklerimizle çok çarpıcı bir biçimde karşı karşıya getireceği, bir teorik yetersizlik varsa bunu bu yürüyüşle giderebileceğimizi yine pratik savaş sorunlarımız varsa bu pratiği, bu savaşçı intikam pratiğini gerçekleştirmekle hal edebileceğimizi görüyorduk. Veya ısrarlı takibin bu konuda bize başarının yolunu açacağına inanıyorduk.

Biz Şehitler Günü'nde oldukça yaşanılır ve hatta başarının esasını oluşturan bu özü görebilmeliyiz. Üzerinde yoğunlaşmayı ve onu geleceğe taşırmanın tüm tedbirlerini şahsımızda somutlaştırabilmeliyiz. Bu çok önemlidir.

**** Bu yazı Reber Apo'nun '94 yılı çözümlemesinden alınmıştır***

İçindekiler



Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü için koşullar olgun hale gelmiştir

"Süreç karmaşık bir biçimde bu güne kadar geldi. Şimdi nereye gideceği de çok belli değildir. Biz sürecin barışçıl ve demokratik siyasi çözümden yana gelişmesi için projelerimizi ortaya koyduk, çağrılarımızı yaptık. Tüm Kürt ulusal güçlerini ve Kürt sorunuyla ilgili tüm çevreleri Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün önünü açacak, ulusal demokratik stratejisini çizecek ve bu temelde de Kürt ulusal demokratik kurumlaşmasını yaratacak bir Kürdistan Ulusal Konferansı'nın toplanmasına çağırdık. 1 Haziran'dan itibaren sürecin nasıl gelişeceğinin böyle bir konferansın gerçekleşme durumuna bağlı olduğunu da ilan etmiş bulunuyoruz"

Bizim bu dönemde üzerinde en çok durduğumuz, yoğunlaştığımız, tartıştığımız, çözümler üretmeye çalıştığımız husus, 29 Mart yerel seçimleri ardından ortaya çıkan sonuçlara dayalı tarzda gelişen siyasi durumu anlamak ve bunlara cevap oluşturacak bir politik duruşu ve mücadeleyi geliştirmek oluyor. Seçimler öncesi ve sürecinde olduğu gibi, seçimler sonrasında da siyasi mücadelenin çok yoğun, karmaşık ve keskin bir biçimde devam ettiği görülüyor. Hemen hemen her gün böyle yoğun bir siyasi mücadele ile geçiyor. Gelen gün geçeni aratmıyor, ondan çok daha yoğun oluyor. Çatışmalı durum siyasi, askeri, ideolojik boyutlarıyla derinleşerek devam ediyor. En son Mazıdağı'nda yaşanan olay var. Gerçektende tüyler ürperten bir vahşi katliamın yaşanmış olması söz konusu. Herkes bu olayı tartışıyor. Kendine göre anlamaya, görüş belirtmeye, olayı yönlendirmeye çalışıyor. Bu olay Kürdistan'da yaşanan mücadelenin ne kadar karmaşık, kanlı, içinde oyun dolu yöntemlerle gerçekleştiğini en net bir biçimde gösteriyor.

Bununla birlikte Yürütme Konseyimizin seçim sonrası siyasi sürecin barış ve demokratik çözüm temelinde doğru değerlendirilmesini öngören kapsamlı bir açıklaması oldu. Hem Kürt sorununun demokratik siyasi çözümüyle ile ilgili olan çevrelere ve bu temelde Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesi mücadelesi içerisinde yer alan kesimlere çağrılar içeriyordu, hem de Kürdistan üzerinde mücadeleyle ilgili olan herkesi süreç karşısında sorumlu davranmaları için ciddi bir biçimde uyarmayı içeriyordu.

Süreci sabote etmeye dönük tutum ve çabalara dikkat etmek gerek

Hareket olarak tarih karşısında sorumluluğumuzun gereklerini yerine getirmek için ve yine 29 Mart yerel seçimlerinin ortaya çıkardığı siyasi sonuçları barış ve demokratikleşme çizgisinde daha da geliştirip kalıcı sonuçlara dönüştürebilmek amacıyla böyle bir çağrıda bulunduk. Seçim sonrasında yönetimlerimizin yaptığı toplantılar ve tartışmalar sonucunda hareket olarak böyle bir karar düzeyine ulaştık. 13 Nisan'da da bu çağrımızın özetini ifade eden bir ön açıklamada bulunmuştuk. Böyle bir açıklamayla bir yandan daha kapsamlı bir biçimde görüş ve önerilerimizi ortaya koyacağımızı kamuoyuna duyururken, diğer yandan süreci sabote etmeye dönük tutum ve çabalara dair kamuoyunun dikkatini çekmeyi ve uyarmayı esas almıştık. Gerçekten de bu çabamızda çok haklı olduğumuz yaşanan olaylar tarafından netçe ortaya çıktı. Bizim yaptığımız çağrı ardından hemen ertesi günü hem Türk genelkurmay başkanı İlker Başbuğ'un Türk düşüncesinin sınırlarını çizmeyi hedefleyen uzun konuşması geldi, hem de 29 Mart seçiminde oldukça önemli siyasi sonuçlar alarak Kürt sorununun barışçıl-demokratik siyasi çözümünde etkin rol oynayabilecek konumunu daha da güçlendirmiş olan DTP'ye yönelik kapsamlı bir polis operasyonu, göz altına alma ve tutuklama furyası başlatıldı. Daha sonraki zaman dilimi içerisinde de benzer olaylar peş peşe yaşanarak, en son Mazıdağı katliamına kadar olaylar zinciri devam etti. Bu arada Hakkari'deki, Gever'deki Kürt insanına, çocuklarına dönük linç edici, polis ve özel tim saldırılarını ifade eden olaylar yaşandı. 1 Mayıs'taki işçi ve emekçilere dönük onur kırıcı ve darbeleyici bir dizi saldırı olayları ortaya çıktı. İstanbul Bostancı'daki Orhan Yılmazkaya ile devlet güçleri arasında yaşanan çatışma olayı gündeme getirildi. Yani bu belirttiklerimiz sadece ilk akla gelenler oluyor. Ayrıntı üzerinde durulsa bu geçen kırk güne yakın süre içerisinde seçim sonuçlarının ortaya çıkardığı siyasi birikimi eritmek amacıyla mevcut Türk yönetiminin gündeme getirdiği çok sayıda benzer saldırı ve provokatif olaylar sıralanabilir. Bütün bunlardan şu sonucu çıkartıyoruz:

Siyasi süreç bütün karmaşıklığıyla ve çatışmalı düzeyiyle devam ediyor. Burada farklı siyasi güçler seçim öncesinde olduğu gibi seçim sonrasında da süreci kendi anlayış ve çıkarları doğrultusunda yönlendirebilmek için çabalarını ve mücadelelerini arttırarak sürdürüyorlar. Seçimde başarılı olamayanlar, 29 Mart yerel yönetim seçimlerinde yenilgi yaşamış olanlar, bu başarısızlık durumlarını giderebilmek için çok çeşitli oyunlar ve saldırılar ge-

liştirirken, Kürt sorununun barışçıl-demokratik siyasi çözümü açısından belli bir gelişme yaratmış olan demokratik siyasi güçler de seçim sonuçlarının barış ve demokratikleşme doğrultusunda devam ettirilebilmesi için ellerinden gelen çabayı harcıyor, mücadele ediyorlar. Bu da 29 Mart yerel seçim sonuçlarının ne denli kapsamlı ve önemli olduğunu ortaya koyuyor.

AKP yerel seçimlerde tüm uluslararası çevrelerin desteğini arkasına aldı

Şunu biliyoruz ki, 29 Mart'ta yapılan seçim sadece yerel yöneticileri belirlemeyi amaçlayan bir seçim değildi. 29 Mart seçimlerinin siyasi anlamı bunu kat kat aşmıştı. Yerel yöneticileri belirlemekten öteye, genel siyaset üzerinde, iktidarın duruşu üzerinde etkide bulunabilecek kapsamlı siyasi anlamlar içerdiğini herkes kabul ediyor ve de söylüyordu. Hatta bu durum referandum deyimiyle de ifade ediliyordu. 29 Mart yerel seçimlerinin Türkiye'deki siyasi durum açısından bir referandum değerinde olduğunu birçok çevre hem belirtiyor, hem de kabul ediyordu. Referandum iki açıdan değerlendiriliyordu. *Birincisi*, mevcut hükümetin, yani AKP hükümetinin devam edip etmeyeceğinin belirlenmesi açısından bir referandum değerinde olduğu; *ikincisi* ise, bu seçim Kürt sorununun geleceği açısından bir referandum değerinde olduğu görülüyordu. Ortaya çıkan sonuçlar 29 Mart seçimi için söylenen, belirtilen bu değerlendirilmelerin hiç de öyle yanlış olmadığını, gerçeği ifade ettiğini ortaya çıkardı. Biliyoruz, seçim çalışmaları bu çerçevede yürüdü. AKP, yerel seçimleri kendi iktidar geleceğini belirleyecek bir seçim olarak gördüğü için tüm gücüyle bu seçimlere yüklendi. Her türlü imkânı, fırsatı seçim çalışmalarında değerlendirdi. Her türlü hileye, oyuna, baskıya başvurdu. Herkesle ittifak yapmaya, içerde, dışarıda, bölgede, uluslararası alanda herkesin gücünü almaya çalıştı. Bu noktada da önemli bir ittifak durumu ortaya çıkardı. ABD'nin desteğini aldı, AB'nin, Ortadoğu'daki ulus-devlet statükosunun desteğini aldı, Güney Kürdistan yönetiminin, Irak yönetiminin, YNK'nin desteğini aldı. Öyle ki, neredeyse uluslararası alanda ve bölgede AKP'yi desteklemeyen güç kalmadı. Diğer yandan, içeride ordunun desteğini aldı, CHP'nin, MHP'nin, sermaye çevrelerinin desteğini aldı. İçte de, özellikle Kürdistan'da yürütülen mücadelede adeta tam bir devlet bloğu ortaya çıkardı. Bu çerçevede seçim çalışmalarını yürüttü. Oy satın almaya çalıştı, devlet yöneticilerini seçim çalışmalarında militan gibi değerlendirdi, ordu yöneticileriyle birlikte çalıştı, sermayenin ve önemli bir medya kesiminin imkânlarını kullandı. AKP bütün bunlarla 29 Mart seçiminde iktidarda kalma durumunu korumaya ve Kürdistan'daki seçimi bu temelde kazanmaya çalıştı.

Kürdistan'daki seçim düellosunda AKP kesin bir yenilgi aldı

Buna karşılık ulusal demokratik güçler de belli bir çalışma yürüttüler. DTP çok fazla bir ittifak düzeyi ortaya çıkaramamış olsa da, kendi karşısında oluşan bu gerici bloğa karşı yoğun bir seçim çalışmasını sürdürmeyi sağladı. Bir hava oluşturdu. Halkta ve kadrolarında başarılı olacağına dair belirli bir bilinç ve inanç yarattı. Bu çerçevede on yıllardır süren özgürlük mücadelesinin bütün birikimine dayanarak 29 Mart yerel seçiminde Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün önünü açacak bir siyasi düzeyi yaratmayı hedefledi. Ortaya çıkan sonuç biliniyor. İfade ettiğimiz seçim mücadelesi bir yerel yönetim seçimi olmayı çok çok aşıyor. Öyle bir seçim çalışmasından çok, Kürdistan'da yaşanan bu çok yönlü ve şiddetli mücadelenin bütün özelliklerini kendinde içeriyor. Çok kapsamlı bir siyasi mücadele anlamını taşıyor. Daha da ötesi Kürdistan'da yaşanan savaşın tüm özelliklerini kendi bünyesinde taşıyor. Seçim aslında böyle keskin ve şiddetli bir mücadele olarak yaşandı. Ortaya çıkan sonuç: Genel planda AKP bloğunun yenilgisi, DTP'nin Kürdistan seçiminde önemli bir başarıyı kazanmış olmasıdır. Bunu herkes böyle biliyor ve değerlendiriyor. Sonuçta AKP Türkiye genelinde yüzde sekiz civarında oy kaybetti. Bu hükümet için elbette önemli bir kayıptı. Bu kayıp Kürdistan'da yüzde on beş civarını buldu. Kürdistan'daki seçim düellosunda AKP kesin bir yenilgi aldı. AKP karşısında DTP'nin aldığı sonuç net bir başarı oldu. Dolayısıyla AKP açısından iktidarının geleceğini belirlemeyi içeren seçimde kaybetme yaşandı. Sonuçta umudunu, çıkarını, politikasını AKP'nin seçim başarısına bağlamış olanlar kaybettiler, yenilgi yaşadılar. AKP'nin seçim başarısına dayalı olarak oluşturulan siyasi planlar yenilgiye uğradı. Bu sonuç bir yandan Türkiye'de yeni bir siyasi arayışı,



> **“Umudunu AKP’nin başarısına bağlayanlar, siyasi planlarını DTP’nin yenilgisi üzerinden Kürt halkına ve Kürt Özgürlük Hareketi’ne saldırarak PKK’yi tasfiye edip Kürdistan ve Kürt toplumu üzerinde egemenlik kurma biçiminde yapanlar, ortaya çıkan seçim sonucuna göre bu umut ve hesaplarını kaybetmiş oldular. Dolayısıyla birçok çevre siyaseten boşluğa düştü”**

yeni parti ve lider arayışı; seçimde yenilgi yaşamış, dolayısıyla artık sona doğru gidişi başlamış olan AKP iktidarının alternatifini bulma arayışı başlarken, diğer yandan Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi üzerine oluşturulan siyasi planlar, Bağdat Planı diye ifade edilen imha ve tasfiye planının başarısız kalması, boşa çıkartılması yaşandı. Bu, Kürt sorununda yeni bir durumun, yeni bir arayış sürecinin gündeme gelmesi, başlaması anlamına geliyordu. Umudunu AKP’nin başarısına bağlayanlar, siyasi planlarını DTP’nin yenilgisi üzerinden Kürt halkına ve Kürt özgürlük hareketine saldırarak PKK’yi tasfiye edip Kürdistan üzerinde, Kürt toplumu üzerinde egemenlik kurma biçiminde yapanlar, ortaya çıkan seçim sonucuna göre bu umut ve hesaplarını kaybetmiş oldular. Dolayısıyla birçok çevre siyaseten boşluğa düştü. Daha sonraki süreçte anladık ki, aslında birçok çevre böyle bir sonuca hiç ihtimal vermiyormuş. Aslında AKP’nin başarılı olacağına dair içte ve dışta çok sayıda siyasi çevrede tam bir inanç varmış. Bu inanç ve güvenle seçim sonrasına dair hesaplar yapmışlar. Ancak seçim sonuçları kendi hesapladıkları gibi olmayınca ciddi bir boşluğa düşme, sersemleme, adeta bir şok olma yaşadılar. Bunu seçim sonuçlarına ilişkin yapılan değerlendirme ve tartışma sürecinde açıkça gördük. Özellikle ABD-Türkiye-Irak üçlü ittifakı temelinde Bağdat’ta oluşan plan çerçevesinde PKK’yi -seçim sonuçlarında DTP’nin siyasi yenilgisine dayanarak- imha ve tasfiye hesabını yapanların bu hesapları bozulunca şaşkınlık içerisinde hızla yeniden bir arayış içerisine girdiklerini biliyoruz. Daha 29 Mart gecesi Başbakan Tayyip Erdoğan’ın ne kadar üzüntülü ve şokta olduğunu herkes televizyon ekranlarından gördü. Siirt ve Van seçimlerini kaybetmenin AKP genel başkanlığını nasıl bir şok içine soktuğu Tayyip Erdoğan’ın suratından okunuyordu. Zaten kendisi açıktan ifade de etti. Başbakan yardımcısı Cemil Çiçek “Ermenistan sınırına kadar dayandılar” diyerek seçim sonuçlarından duyduğu kaygıyı açıkça ifade etti. Yine Genelkurmay Başkanlığı “sonuçlar düşündürücü” diyerek, mevcut sonuçları kaldıracak, hazmedecek bir yaklaşım içinde olmadığını açıkça ortaya koydu. Kısaca, seçim sonuçları hem Türkiye siyaseti açısında, hem de Kürdistan’da yaşanan mücadele açısından önemli veriler ortaya çıkardı.

Türkiye siyasetinde yeni bir boşluk oluşmaya başladı

İfade ettiğimiz gibi, Türkiye siyasetinde yeni bir boşluk oluşmaya başladı. Yeni bir iktidar değişimi süreci gündeme geldi. Kürt sorununun barışçıl-demokratik çözümünün gerçekleşmesi açısından da DTP’nin aldığı sonuçlar önemli bir veriyi ifade etti. Yani bu tam bir sonuç ortaya çıkarmadı. Zaten tam bir başarı değildi, kısmi bir başarıydı. Dolayısıyla kendi başına bir sonuç ifade etmiyordu. Ancak devam ettirilirse, üzerinde çalışılırsa, yeni yeni siyasi adımlarla bu sonuç ileriye götürülürse Kürt sorununun demokratik siyasi çözüm süreci geliştirilebilirdi. DTP’nin aldığı seçim sonucu böyle bir sürecin başlangıcı olabilir, böyle bir mücadelenin başarıyla gerçekleştirilmesi için önemli bir temel veri teşkil edebilirdi. Bunun için, bunun gerçekleşebilmesi açısında da elbette seçim sonrasında da bu sonucu devam ettirebilmek gerekiyor. Yani seçim sonrası süreçte yaşanan mücadelenin durumu, gelişme çizgisi böyle bir demokratik siyasi çözüm sürecinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini belirleyecekti. Bir yerde kalıcı sonuçların nasıl olacağının belirlenmesi seçim sonrasında yaşanacak mücadelelere, onların sonuçlarına bağlanmış oldu. Bu bakımdan da seçim sürecinde olduğu gibi seçim sonrasında geçen yaklaşık kırk günlük süre içerisindeki siyasi mücadelede, tıpkı seçim dönemindeki gibi çok yönlü ve karmaşık bir durum arz ediyor. Bir yerde 29 Mart seçim sürecinin mücadele gerçeği devam ediyor. Yani bölgesel, uluslararası güçlerin de dahil olduğu o büyük siyasi mücadele süreci seçimle sona ermedi. Seçim sonuçları bu mücadelenin içinde yer alan güçlerin durumunu ölçtü, tarttı, düzeylerini ortaya çıkardı ve yeni yöntemlerle, ama aynı derinlik, karmaşıklık ve tempoyla devam eden hale getirdi. Şimdi yaşanan olaylar, çeşitli güçlerin çabaları, mücadeleleri bu temelde gelişiyor. Herkes seçim öncesinde seçimi kazanmak için canla başla yürüttüğü çalışma durumunu şimdi de devam ettiriyor. Çok yönlü bir biçimde mücadele sürüyor. Herkes her gün yeni politikalar belirlemeye, yeni hamleler yapmaya, dolayısıyla süreci kendi lehine çevirecek bir düzeyi ortaya çıkartmaya çalışıyor.

ABD yönetimi seçimlerde AKP’ye açıktan destek verdi

Biz belirgin bir biçimde şunları gördük: Öncelikle 29 Mart seçimi ardından ilk girişim yapan, hızlı hareket eden gücün ABD olduğu gözlendi. Hâlbuki ABD yönetimi seçimlerde AKP’ye açıktan destek vermişti. Yeni yönetimin dışişleri bakanı bizzat Ankara’ya gelerek AKP’ye destek verdiklerini açıktan göstermişti. Onunla da yetinmeyerek hemen seçim ardından yeni ABD başkanı Obama’nın Türkiye’yi ziyaret edeceğini söyleyerek ABD yönetiminin AKP hükümetine ne kadar önem verdiğini, onunla ilişkileri sürdürmekten yana olduğunu ortaya koymuştu. Bunu, Türkiye’yi bölge siyasetinde kullanmak

amacıyla yaptığı gibi, Kürdistan'da süren mücadelede de AKP'nin başarılı olmasını açıktan isteyecek tarzda ortaya koymuştu. Yani bir yandan AKP'yi bu biçimde açıktan desteklerken, diğer yandan DTP karşıtlığını da açıkça ortaya koymuşlardı. 2008 Ekim sonunda Bağdat'ta hazırlanan PKK'yi tasfiye planı doğrultusunda seçim sürecinde bizzat DTP'nin 29 Mart seçiminde yenilgiye uğraması için Kürdistan'da siyasi çalışma yürütür hale gelmişlerdi. ABD'nin Türkiye ve Kürdistan'daki çeşitli temsilcileri DTP'ye karşı olan birçok çevreyle görüşmeler yaparak DTP karşısında yeni bir Kürt siyasi organizasyonun oluşturulup oluşturulamayacağının arayışı içine girmişti.

ABD'nin hesapları tutmadı

Yeni ABD yönetimi 29 Mart yerel yönetim seçimlerinde aslında bu denli taraftı. Fakat seçimde ABD'nin hesapları tutmadı. AKP kazanamadığı gibi, DTP de kaybetmedi. Bu durumda en çok yenilgi alan, siyaseten yenilgi yaşayan güçlerden biri aslında ABD oldu. ABD'nin siyasi hesap ve planları 29 Mart yerel seçim sonuçlarıyla başarısızlığa uğratılmış oldu. Ancak böyle olmasına rağmen biz şunu açıkça gördük ki, en erken seçim sonuçlarını değerlendiren ve hızla kendini yeni duruma göre uyarlayarak var olan siyasetlerinde değişiklikler yaparak girişimlerde bulunan, hamle yapmaya çalışan yönetim ABD yönetimi oldu. Yeni başkan Obama daha seçimin üzerinden bir hafta bile geçmeden Türkiye'yi, Irak'ı bizzat ziyaret etti. Bu ziyaretinde hiçbir altyapı hazırlığı, ön çalışması olmadan bizzat DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk'le görüşme yaptı. Birkaç hafta önce tasfiye etmek için açık-gizli bir sürü çaba yürüttükleri bir siyasi parti lideriyle en üst düzeyde, başkanlar düzeyinde diplomatik ilişki kuran, siyasi görüşme yapan bir tutumu gösterdi. Bu, ABD'nin yaklaşımları açısından önemliydi. Demek ki, en çok planlı çalışan, her türlü siyasi duruma göre alternatif siyasi planları olan yönetimlerin başında ABD geliyor. Dünyayı yönetebilmek için böyle bir-iki de değil, her halde beş-on siyasi planı birlikte oluşturmak gerekiyor. Bu durum bu gerçeği ortaya çıkardı.

Diğer yandan bu durum, ABD'nin her duruma göre politika yapabileceğini, izlediği politikalarda değişiklik yapabileceğini ortaya çıkardı. Nitekim reddedip tasfiyesini öngördüğü DTP yönetimiyle görüşme yapan, onu muhatap alan bir politika değişikliğine hemen ulaşabilmişti. Demek ki oldukça hızlı karar verebilen bir politik yapıya sahipler. Elbette konuştuklarından çok, ABD başkanının DTP Eşbaşkanı ile böyle bir görüşme yapması hem Türkiye siyaseti, hem de ABD'nin Kürdistan siyaseti açısından önem taşıdı. Çünkü halen AKP hükümeti ve Başbakan Tayyip Erdoğan DTP'yi meşru kabul etmiyor. Meclis çatısı altında birlikte çalışmalarına rağmen DTP başkanı ve milletvekillerinin elini sıkmıyor, onlarla görüşmüyor. Onları yok sayıyor veya reddediyor, protesto ediyor. Aynı şeyi Genelkurmay başkanlığı da yapıyor. Bunu 14 Nisan tarihli konuşmasında, daha sonra 29 Nisan tarihli konuşmasında İlker Başbuğ açıkça söyledi. Türkiye'de hem siyasi, hem askeri yönetimin reddettiği, görüşmediği, adeta terörist saydığı bir partinin genel başkanıyla, hem de meclis çatısı altında ABD başkanı Obama görüşme yaptı. Bu, Türkiye ile ABD politikalarının faklı olduğuna, ABD'nin mevcut Türkiye politikasını veya mevcut Türkiye yönetiminin Kürt politikasını benimsemediği gerçeğini açığa çıkardı. Bununla birlikte ABD başkanı ilk defa Kuzey Kürdistan'da bir Kürt siyasi liderle görüşme yaptığını da söyledi. Bu da ABD'nin Kuzey Kürdistan'a dair siyasi yaklaşımları açısından önemliydi. Yeni bir duruma, yeni bir başlangıca işaret ediyordu. İçeriği henüz çok doldurulmamış, nasıl seyrettiği açığa çıkmamış olsa da, bu durum ABD'nin Kürt politikası açısından önemlidir.

ABD'nin Kürt politikası hep Güney Kürdistan'la sınırlı kaldı

29 Mart seçimine kadar ABD'nin Kürt politikası esas itibariyle hep Güney Kürdistan'la sınırlı kaldı. Fakat seçim ardından başkan Obama-Ahmet Türk görüşmesinin, artık Güney Kürdistan'ı aşan, Kürdistan'ın bütünlüğünü de içeren bir ABD politikasının gelişmekte olduğunu herkese gösterdi. Bizce Bağdat planının artık boşa çıktığını, yenilgiye uğradığını bizzat ABD yönetiminin de kabul ettiği sonucu ortaya çıktı. Bağdat planının esası neydi? Yerel seçimde AKP'nin Kürdistan'da kazanması temelinde Kürt özgürlük hareketinin, kitle desteği olmayan marjinal bir hareket konumuna düşürülmesinin sağlanmasını ve bu temelde gerçekleştirilmesi öngörülen bir Kürt konferansıyla Özgürlük hareketine bir anlamda teslim olmayı ifade edecek dayatmalarda bulunup etkisizleştirmesini, tasfiye edilmesini içeri-



yordu. Böyle olursa ABD Ortadoğu'da geliştirmek istediği politikaların önündeki PKK engelini aşmış olacaktı.

PKK'yi tecrit etmek gibi politik bir amaçları vardı

ABD-Türkiye-Irak üçlü ittifakını sağlama alacaktı. Bu ittifaka Kürtlerin tümden katılımı sağlanmış olacaktı. Bunun önünde engel oluşturan PKK duruşu ortadan kaldırılacaktı. Bu da yeni ABD yönetiminin böyle bir üçlü ittifaka dayanarak Ortadoğu'da yeni bir siyasi hamle yapmasının önünü açacaktı. Bunun için gerekli fırsat ve imkânı oluşturacaktı. ABD yönetimi bu sonuca dayanarak bir yandan İran ve Suriye üzerinde daha etkili bir politika izlemeye çalışırken, diğer yandan Türk ordusunun daha çok Afganistan'a götürülmesi ve Afganistan savaşında kullanılması hedefine ulaşmış olacaktı. Şimdi seçim sonuçları farklı çıkınca, PKK'nin bu temelde tasfiyesinin gerçekleşmeyeceği ve engel olmaktan bu temelde çıkartılamayacağı görülünce ABD farklı yöntemlerle, daha çok uzlaşmacı yöntemlerle PKK'yi kendi politikaları önünde engel olmaktan çıkararak öngördüğü bu politik planlamayı hayata geçirmenin arayışına girdi. Yani bir yerde 2007-2008 yılı boyunca öncelikle PKK'yi askeri saldırılarla imha ve tasfiye edemeyince, ardından Önder Apo üzerinde geliştirilen ağır baskı, işkence ve tehditle PKK'yi teslim alıp sonuca ulaşamayınca bu kez -bunu 29 Mart yerel seçim sürecinde- siyasi yollarla PKK'yi tecrit edip zayıflatarak imha etme temelinde bu sonuca ulaşmayı hedeflemiştir. İki yıl boyunca yürüttüğü bu planlı çabalarla istediği sonucu alamayan ABD, bu kez DTP ile ilişkilenerek DTP üzerinden bir tür uzlaşma eğilimi geliştirerek PKK'nin ABD-Türkiye-Irak üçlü ittifakı ve ABD'nin Ortadoğu'da etkin politika geliştirmesi önünde engel olmaktan çıkartılmasını öngörür oldu. Belki ABD başkanı Obama'nın Ahmet Türk'le görüşmesinin içinde DTP ile PKK'yi karşı karşıya getirmek, DTP ile ilişki kurarak bu temelde PKK'yi tecrit etmeye çalışmak gibi politik amaçlar da vardır. Bu da bir şeyi ifade ediyor, bunun da bir anlamı var. Bu görüşmeler içinde böyle hesaplar da olabilir. Fakat sadece böyle olduğunu değerlendirmek tabii ki dar kalır. Çünkü eğer öyle olsaydı, başkanlık düzeyinde görüşümler yapmak gerekmeyebilirdi. Başkanlık düzeyinde yapılmış bir görüşmenin kendine has siyasi anlamı var. Bu açıdan ABD'nin yeni bir çaba içerisine girdiği, o zamana kadar var olan politikalarında adım adım değişiklik yapmaya yöneldiği söylenebilir. ABD açısından seçim sonrasında izlenen politikayı böyle değerlendirmek mümkündür.

Son saldırılar seçimde ortaya çıkan sonucun intikamını almayı dönük

Bunun yanında en belirgin politik-askeri adımları Türk yönetimi attı. Seçim ardından sivil-asker Türkiye yönetiminin izlediği politikalar, başvurduğu yöntemler toplu ele alınırsa, bunların bir yönüyle seçim sonuçlarını kesinlikle hazmedememek olduğu rahatlıkla söylenebilir. Bu temelde seçimde ortaya çıkan sonucun intikamını almayı hedefleyen bir saldırı yaklaşımı vardır. Hem askeri cephenin geliştirdiği saldırılar, hem de siyasi yönetimin geliştirdiği saldırılar bu temeldedir. Diğer yandan Türkiye yönetiminin bu kadar açık ve saldırgan davranmasının altında ABD yönetiminin DTP ile geliştirmeye çalıştığı ilişkiden, başkan Obama-Ahmet Türk görüşmesine kaygılı yaklaşımdan kaynaklandığı da söylenebilir. Yani bunların arkasında ABD'nin yeni politikasından duyulan kaygı ve ona dair bir tepki de vardır. Çünkü gerçekten farklı bir politik duruş görüldü. ABD yönetimi açıktan Türkiye yönetimiyle faklı politik duruş içinde olduğunu gösterdi. Öyle anlaşıyor ki, İlker Başbuğ-Tayyip Erdoğan yönetimi "acaba ABD, PKK ile ilişki kurma, ona karşı mücadelede uzlaşıcı siyasi yöntemler içerisine mi girecek" kaygı ve telaşı içine girmiş bulunuyor. Bundan dolayı yoğun bir saldırı yürütüyorlar. Bunun gelişim çizgisi öyle bir şey ifade etti ki, tıpkı 27 Nisan 2007'de gerçekleşen Genelkurmay başkanlığı muhtırasına benzer bir askeri darbe durumu 14 Nisan 2009'da da yaşandı. 27 Nisan 2007 ile 14 Nisan 2009 Genelkurmay başkanlığının girişimleri birbirine çok benziyor. 2007 yılı 27 Nisan'ındaki muhtıranın nasıl yeniden bir seçime ve yeni bir savaş planlamasına yol açtığını biliyoruz. 14 Nisan'da Genelkurmayın gösterdiği tutum da buna benziyor. Bu geçen kırk gün içerisinde en göze batan bir olay; hükümetin susması, siyasi sorumluların Türkiye'de yaşanan olaylara ilişkin hiçbir şey söylememesi, buna karşılık ise Genelkurmay başkanının basın karşısına çıkarak Türkiye'nin düşüncesi ve politikalarına ilişkin en geniş ve ayrıntılı açıklamalar yapmasıdır. Türkiye politikasının ne olduğunu iç ve dış kamuoyuna Genelkurmay başkanı açıklıyor. Bu konuda görüş belirtmekten, açıklama yapmaktan çekinmiyor. Buna karşılıksa siyasi sorumlular susuyor. Tayyip Erdoğan uzun süre tatile çıktı; Hatay'a, Antalya'ya, oradan Almanya'ya gitti. Tali işlerle uğraşıyor, eski iddiasını kaybetmiş, üslubunu değiştirmiş gözüküyor. Belki "Türkiye devlet gerçeği zaten böyledir" denebilir, ama bu durumun bu denli iç ve dış kamuoyuna açık olarak yapılması elbette ki bir gerçeği ortaya çıkarıyor. Sadece "Türkiye'deki devlet gerçeği böyledir" denerek izah edilemez. Bu, devlet yönetiminin seçimlerin ortaya çıkardığı siyasi sonuçlardan ne kadar çok zorlandığını da gösteriyor. Şimdiye kadar maskeli, gizli yapılan oyunlar şimdi alenen oynanıyor. Askerin şimdiye kadar sivil yönetimin emrindeymiş gibi kendini maskeleyip arkadan işleri idare etmeye tahammülü kalmamıştır. Şimdi doğrudan Genelkurmay yapıyor ve herkes görüyor ki, Türkiye'yi Genelkurmay başkanı yönetiyor. Cumhurbaşkanı da odur, başbakan da odur. Bir başkandır, diktatördür. Diğer kurumlar aslında onun emrini yerine getiren memurlar ya da o askeri yönetimin yüzünü örten maske gibidir. İlker Başbuğ öyle bir tutum ortaya koydu ki, sadece bir yönetim, tek bir yönetim gücü olarak da kendisini gös-

termedi; O, teorisyendir, ideologdur, Türkiye toplumunun felsefesini, düşünce çerçevesini, duygularını, onurunu, kültürünü, her şeyini temsil ediyor, her şeyini o belirliyor. Hem 14 Nisan tarihli konuşması, hem de 29 Nisan tarihli konuşması bu gerçekleri açıkça gösterir niteliktedir.

"PKK 13 Nisan'da çatışmasızlık durumunun 1 Haziran'a kadar uzatıldığını ilan etti, sorunların siyasi yöntemlerle çözümlenebileceği bir zeminin oluşturulması için herkesi sorumlu davranmaya çağırdı. Genelkurmay Başkanlığı PKK'nin izlediği bu politikadan duyduğu kaygıyla askeri operasyonları daha çok da arttırmaya çalışıyor. Bütün çabası bu tür bir sürecin gelişmesini engellemeye dönüktür"

Türk ordusu saldırı halinde tüm gücünü kullanarak operasyon yapıyor

Seçim ardından gelişen süreç üzerine şunları söyleyebiliriz. 30 Mart gününden itibaren Kuzey Kürdistan'ın her alanında askeri operasyonlar başlatılmıştır. Seçime kadar, yani kış döneminden 29 Mart'a kadar aslında askeri hareketlilik en alt sınıra çekilmişti. Bu, AKP'nin seçimi kazanması için ordunun içinde girmiş olduğu tutum, ona destek verme anlamına geliyordu. Fakat bu tutumun sonuç vermediği, AKP'nin yenilgisini engellemediği ortaya çıkınca 30 Mart tarihinden itibaren Zagros'tan Dersim'e kadar Kuzey Kürdistan'ın bütün alan ve bölgelerinde giderek yoğunlaşan, yaygınlaşan askeri operasyonlar geliştirildi. Günlerdir bu durum sürüyor ve yayılarak devam ediyor. Bu operasyonlarda her hangi bir azalma yoktur. Dersim'de, Amed'de, Serhat'ta Botan'da yaygın bir operasyonel durum yaşanırken, Irak ve İran sınır bölgelerine dönük askeri yığınak da devam ediyor. Tüm bunlar sonucunda birçok çatışma yaşandı. Zagros'ta da, Botan'da da, Dersim'de de, Kürdistan'ın bütün merkezi sahalarında bu operasyonlar sonucunda çok kez çatışma ortaya çıktı. En son 29 Nisan'da Lice'de yaşanan çatışma, gerçekleri biraz da herkes tarafından görünür hale getirdi. Herkes bu durumda gördü ki, Türk ordusu saldırı halindedir. Tüm gücünü kullanarak operasyon yapıyor, saldırıyor. Bu, İlker Başbuğ'un seçim sonuçları için, "üzerinde düşünmek gerekiyor" değerlendirmesinin pratiğe geçirilmesi oluyor. Özellikle seçim sonuçlarının Özgürlük hareketimiz tarafından demokratik siyasi mücadeleye kanalize edilme ihtimaline karşı, bunu boşa çıkartabilmek için Türk genelkurmay başkanlığı elinden gelen her türlü çabayı hazırlıyor; her türlü provokatif yöneteme, saldırıya başvuruyor. Çünkü şunu gördüler: PKK 13 Nisan'da çatışmasızlık durumunun 1 Haziran'a kadar uzatıldığını ilan etti, sorunların siyasi yöntemlerle çözümlenebileceği bir zeminin oluşturulması için herkesi sorumlu davranmaya da çağırdı. Genelkurmay başkanlığı PKK'nin izlediği bu politikadan duyduğu kaygıyla askeri operasyonları, saldırıları daha çok da arttırmaya çalışıyor. Bütün çabası bu tür bir sürecin gelişimini engellemeye, Kürt sorununun siyaset zeminine akmasını, siyaseten çözüm aranan bir sorun haline gelmesini engellemeye dönüktür. Türk genelkurmayı bundan çok korkuyor. Çünkü şunu iyi biliyor: Kürt sorunu siyaset gündemine girerse, siyaseten tartışılan ve çözüm aranan bir zemin haline gelirse, o zaman mevcut Türk yönetiminin Kürdistan'da uyguladığı terör ve soykırım rejimi netçe açığa çıkacak. 85 yıldır Kürt halkı üzerinde nasıl bir soykırım uygulandığını herkes görecek. Ermenilere karşı yapılanların hesabını veremeyen Türkiye yönetiminin bir de Kürt halkı üzerindeki soykırım hesabını vermeyle yüz yüze gelmesinden duyduğu korku ve telaş İlker Başbuğ'u bu kadar saldırgan kılıyor. "Son ferdine kadar savaşı sürdüreceğiz" diyor. Kelime oyunları yaparak milleti aldatmaya çalışıyor. Baskı kurarak, özellikle de medya üzerinde bunu yaparak uyguladığı kirli özel savaşın aracı haline getirmeye çalışıyor. Nisan ayındaki konuşmalarında bu tutumunu, amaçlarını netçe ortaya koydu. Gerçekten de Mehmetçik basını denen bu Türk basınının önemli bir kesimi de Genelkurmayın yürüttüğü özel savaşın önemli bir parçası olduğunu bir kere daha gösterdi. Bu medya çevreleri askerden daha askerci davranıyorlar. Orduyu oldukça tahrik edici tutumu sürdürüyorlar. Barış ve demokratik siyasetin taraftarı olacaklarına, saldırı ve terörün taraftarı oluyorlar. Bunu herkes açıkça gördü.

DTP'ye yönelik tasfiye amaçlı faşist saldırılar geliştirildi

Ordunun bu politikalarını ve tutumunu sivil siyasi alan da kendi sahasında benzer bir biçimde sürdürdü. Seçim sonuçlarına itiraz eden yaklaşımlara karşı nasıl büyük bir öfke ve tepkiyle saldırıldığını biz Ağrı pratiğinde gördük. Zorla, hileyle AKP'nin belediye seçimini kazanmasına halkın gösterdiği tepkiye karşı polis vahşi bir saldırı yürüttü. Ardından 4 Nisan'da Amara'ya yürüyen halka dönük polisin saldırısının çok daha şiddetli olduğuna herkes tanık oldu. Burada iki yurtsever Kürt genci katledildi, onlarcası yaralandı. Halka karşı faşist bir polis ve özel tim saldırısının söz konusu olduğu herkesçe görüldü. Bütün bunlar yetmedi, 14 Nisan'dan itibaren DTP'ye yönelik kapsamlı bir tutuklama operasyonu başlatıldı. Bu operasyonlar içerisinde üç genel başkan yardımcısı, 15 merkezi yönetici olmak üzere üç yüz civarında DTP'li yakalandı. Daha fazlası göz altına alınıp sorgulamalardan geçirildi. Büroları basıldı, çalışma imkânları darbelendi. Kısaca DTP'ye dönük tasfiye edici faşist bir saldırı geliştirildi ve bu saldırılar halen devam ediyor.

AKP hükümeti 29 Mart yerel seçiminde sandıkta yapamadığını polis marifetiyle sokakta yapmaya çalışıyor. Sandıkta yenemediği, tasfiye edemediği DTP'yi polis saldırısıyla ve tutukla-

tarak yenilgiye uğratmak istiyor. 29 Mart yerel seçim sonuçlarıyla ortaya çıkan Kürt sorununun barışçıl-demokratik siyasi çözüm imkânını bu biçimde ortadan kaldırmaya, yok etmeye çalışıyor. DTP böyle bir çözümün gücü, imkânı haline gelmişken, onu ortadan kaldırarak aslında Kürt sorununun demokratik siyasi çözüm koşullarını yok etmek istiyor. Bunun başka bir anlamı yoktur. DTP'ye dönük bu saldırıların Kürt sorununun çözüm imkânlarını ortadan kaldırdığı açıktır. Eğer bu daha da devam ettirilirse, sonuç Kürt sorununa demokratik siyasi çözüm imkânlarının eritilip tasfiye edilmesi, dolayısıyla çözüm zeminin ortadan kaldırılması olacaktır. AKP hükümetinin saldırıları bununla sınırlı da kalmamıştır. Aslında hemen seçim ardından Ağrı'da başlattığı halka dönük saldırıları DTP operasyonlarıyla kapsamlı hale getirdiği gibi, buna karşı direnen, bunu protesto eden halka, kadınlara, gençlere karşı da gerçekten vahşice bir polis saldırısı biçiminde sürdürmüştür. Bu saldırı ve yönelimler özellikle 23 Nisan'da, güya Türkiye'de dünyanın dört bir yanından getirilen çocuklarla çocuk bayramı kutlanırken, Hakkâri'de Kürt çocukları katledilerek, özel timin silah dipçikleriyle kafaları parçalanarak ortaya konmuştur. Nasıl bir kin, öfke ve düşmanlık içerisinde olduğunu mevcut yönetim, onun saldırı güçleri açıkça göstermişlerdir. Bu tutumlar ve provokasyonlar devam ediyor. Demokratik siyasi eylemini geliştiren halka karşı, gençliğe karşı Kürdistan'ın her tarafında saldırılar sürüyor. 1 Mayıs'ta işçilere karşı bu benzer tutum gösterildi. 1 Mayıs öncesi İstanbul'da geliştirilen operasyonlarla aslında süreci sabote etmeye dönük çaba içinde olduklarını ortaya koydular. Altmış tane operasyon yapılıyor, bilmem kaç kişi tutuklanıyor, Bostancı'daki çatışmalar, bütün bunlarla mevcut yönetim şunu göstermek istiyor: çatışmalı durum var, terör ortamı sürüyor, tehlikeler var diyerek baskı rejimini geliştirme koşullarını yaratmak istiyor. Böylece demokratikleşmenin ve Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün önünü kapatmaya çalışıyorlar. Türkiye'nin gündemini saptırmak istiyorlar.

Özel savaşın koruculuk sistemi töre adına Mazıdağ'da bir katliam gerçekleştirmiştir

29 Mart yerel seçimiyle netçe ortaya çıkan Kürt sorununa barışçıl-demokratik siyasi çözüm imkânlarını ortadan kaldırmaya çaba harcıyorlar. Bunun başka anlamı yoktur. Kamuoyunu bu durumu kabul eder hale getirmek için bu kadar komplo ve saldırı ortamını geliştiriyorlar. En son Mazıdağı katliamını da bu çerçevede ele almak ve değerlendirmek lazım. Belki korucular arası bir çatışma olabilir, bazı gerici, kölelik ifade eden anlayışlardan, törelerden de bu durum kaynağını almış olabilir; ama unutmayalım ki, böyle bir vahşi katliamı yaratan Türk özel savaşının koruculuk sistemidir. Devlet silahlarıyla bu katliam gerçekleştirilmiştir. Devletin verdiği imkânlarla koruculuk bu duruma getirilmiş, bu kadar yetki ve güç sahibi yapılmıştır. Şu açıkça görülüyor: bu çevrelerce seçim sonuçları hazmedilememiştir. Sivil-asker Türkiye yönetimi seçim sonuçlarının içerdiği siyasi anlama göre uygun hareket etmiyor. Hem ordunun operasyonu, hem de hükümetin geliştirdiği polis saldırıları aslında ortaya çıkan demokratik siyasi çözüm imkânlarını yok etmeye, 29 Mart yerel seçiminin yarattığı siyasi birikimi eritmeye, tasfiye etmeye dönüktür.



AKP hükümeti orduyu, polisi harekete geçirip demokratik siyasi güçleri ezerek, çeşitli dış ilişkilerle kendisinin bu politikalarını güçlendirerek, yine hükümetteki değişiklik vb yöntemlerle toplumu aldatmaya çalışarak aslında Kürdistan'da yürüttükleri savaş ve terör siyasetini devam ettirmek istiyorlar. Böylece 29 Mart yerel seçim sonuçlarının yarattığı siyasi çözüm imkânını eritip tasfiye etmeye çalışıyorlar. Bunu sağlayarak kendi ömürlerini uzatmak istiyorlar. Halkı bastırırlarsa, DTP'yi etkisizleştirirlerse, kendilerine göre bir yandan PKK'nin dayattığı Kürt sorununa barışçıl-demokratik siyasi çözüm imkânını ortadan kaldıracak, onun zeminini yok etmiş olacaklar; diğer yandan, ABD'nin bu yönlü olası siyasi açılımlarının önünü kapatmış olacaklar. Mevcut Türkiye yönetiminin çabaları da bu temelde olmuştur.

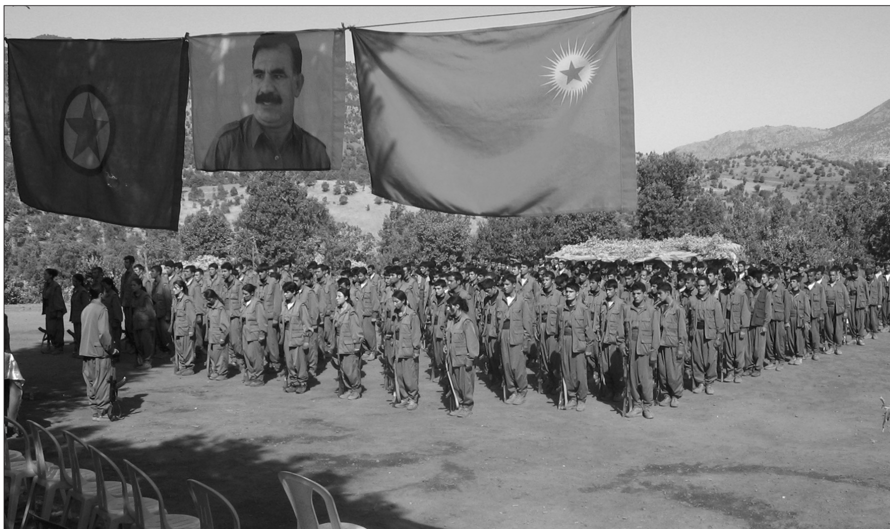
Seçimden bu yana geçen süreci gören ve dikkate alan bir mücadele içinde olduk. Aslında tam istediğimiz gibi olmasa da 29 Mart yerel seçim sonuçları Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü açısından kısmi bir imkân yaratmıştı. Biz çeşitli düzeylerde toplantı ve tartışmalar yaparak bu sonuçları nasıl siyasi alana aktaracağımızın, buna dayanarak demokratik siyasi çözüm sürecini nasıl geliştireceğimizin arayışı içerisinde olduk. 13 Nisan günü Yürütme Konseyi Baş-

kanlığımız böyle bir süreci geliştirmeyi amaçlayan 1 Haziran'a kadar çatışmasızlık kararında olduğumuzu kamuoyuna duyuran açıklama yaptı. Bu oldukça önemliydi. Barış ve demokratik siyasi çözüm için elverişli koşulları yaratmayı, imkânlar ortaya çıkartmayı, zemini uygun hale getirmeyi amaçlıyordu. Hareketimizin tek yanlı nasıl bir tutum ve çaba içerisinde olduğunu, barış ve demokratik çözüm için ne kadar özveride bulunduğunu gösteriyordu. Fakat hemen ertesin gün, 14 Nisan'da hem Genelkurmay başkanının bütün bu çabaları reddeden konuşması gerçekleşti, hem de DTP'ye dönük operasyon başlatıldı. Aslında yönetimimizin 13 Nisan tarihli açıklaması birazda sivil-asker Türkiye yönetiminin maskesini düşürdü, gerçek yüzünü açığa çıkardı.

Hareket olarak süreç karşısında geç ve zayıf kaldık

Biz hareket olarak barış ve demokratik siyasi çözüm imkânlarını araştırır, toplantılarımızda bunun için uygun yol yöntem bulmaya çalışır, tamamen böyle bir düşünce ve tartışma içinde arayışımızı sürdürürken, Türk ordusunun ve hükümetinin ise, bu gelişmeleri nasıl ezip bastıracağının, bunun için ne tür komplo, oyun ve terör uygulaması geliştireceğinin arayışı içinde olduğunu bu durum netçe açığa çıkardı. Elbette bu tutum sürecin bizim isteğimiz doğrultusunda geliştirilmesini zorladı, engelledi. Nitekim yönetimimiz 13 Nisan tarihli açıklamada öngörülen daha kapsamlı demokratik siyasi çözüm projelerini ortaya koyma yönündeki verdiği güvenceleri yerine getirmede zorlandı. Uzun süre DTP ve halk üzerinde geliştirilen baskılar, gerillaya karşı askeri operasyonlar, bunun yarattığı çatışmalar nedeniyle yönetimimiz aldığı kararları kamuoyuna açıklayamadı. En son 5 Mayıs günü böyle bir açıklama yapma fırsatı buldu. Onunda ciddi bir fırsat olmadığı Mazıdağı katliamıyla boşa çıkartılmaya, örtülmeye çalışıldığı görüldü.

Bizim çabalarımızın sonuçlarına ilişkin şunlar söylenebilir: Bir yönüyle aslında biraz geç ve zayıf hareket ettik. Daha hızlı hareket edebilmeliydik. Daha erken açıklamalar yapabilmeliydik. Sürecin böyle olacağı, seçim sonrasında da karmaşık politik mücadele durumunun devam edeceği önceden belliydi. Dolayısıyla sürecin yönlendireni olabilmek için inisiyatifli hareket etmek gerekiyordu. Bunu yapabilmeliydik. Fakat bu konuda biraz geç ve yavaş hareket ettik. Aslında demokratik siyasi çözüm projelerimizi daha erkenden siyaset gündemine koyan, bunun propagandasını yapan bir tutum içerisinde olsaydık belki de Türk devlet yönetiminin mevcut politikalarını boşa çıkartan, onların uygulanmasına fırsat vermeyen bir zemin yaratabilirdik. İnisiyatifimizle bu süreci daha da güçlü yönlendirebilirdik. Bunda biraz geç kaldığımız, ağır hareket ettiğimiz söylenebilir. Diğer yandan, böyle bir durumun ortaya çıkmasında süreci değerlendirme, anlamadaki zayıflıklarımızın payının olduğu da görülüyor. Yani 29 Mart yerel seçimleri bir sonuç ortaya çıkartmamışken, sanki kalıcı bir sonuç ortaya çıkmış gibi, duraksayan, hızla hareket edemeyen, yeni politik çıkışlar yapamayan bir politika tarzının sahibi olduk. Hâlbuki böyle olmamak, duraksamamak, hızla algılayıp değerlendirmeler yaparak, karar oluşturarak politik süreci yönlendirme inisiyatifini göstermek gerekiyordu. Bunu da etkili bir biçimde sürdüremedik.



Her zaman barışçıl ve demokratik siyasi çözümden yana olduk

Saldırılar karşısında yeterince anlam verememe ve tutum geliştirememe gibi bir duruş görüldü. Sanki bu tür saldırılar olmayacak da seçim sonuçları ardından her şey çatışmasız bir ortamda devam edecekmiş gibi bir anlayışın bizim üzerimizde etkili olduğu bu pratikten görüldü. Seçim sonrasında da siyasi mücadelenin daha karmaşık ve keskin bir biçimde süreceğini yeterince değerlendirip kendimizi buna göre hazırlayan ve böyle bir mücadelenin yolunu, yöntemini zamanında etkili bir biçimde uygulayan bir pratiğin sahibi olamadık. Zayıflıklarımız burada ortaya çıktı. Elbette gerekli politik açılımları yaptık, biz barışçıl ve demokratik siyasi çözümden yana olduk. Hareketimiz çatışmasızlık kararını aldı; buna uyuyor, bunu uyguluyor. Bu önemli bir durumdur. Yine Kürt halkı, gençleri, kadınları her türlü saldırıya karşı seçim sürecinde yürüttükleri seferberlik düzeyindeki çalışmalara uygun bir biçimde direniş gösteriyorlar. DTP kendi çizgisinde saldırıları boşa çıkartmak üzere direniyor. Yönetimimiz bütün bu olayları, provokasyonları boşa çıkartmak için oldukça duyarlı ve dikkatli davranıyor. Fakat dikkat edilirse süreci tam bir inisiyatifle yönetmede, dolayısıyla Türk genelkur-

mayının ve hükümetinin birçok oyununu, provokasyonunu önceden boşa çıkartıcı tedbirler geliştirmede zayıf kaldı. Dolayısıyla süreç karmaşık bir biçimde bu güne kadar geldi. Şimdi nereye gideceği çok belli değildir. Biz buna etkili bir müdahale olarak sürecin barış ve demokratik siyasi çözümden yana gelişmesini öngörecek projelerimizi ortaya koyduk, çağrılarımızı yaptık. Tüm Kürt ulusal güçlerini ve Kürt sorunuyla ilgili tüm çevreleri Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün önünü açacak, Kürt ulusal demokratik stratejisini çizecek, bu temelde Kürt ulusal demokratik kurumlaşmasını yaratacak bir Kürdistan Ulusal Konferansı'nın toplanmasına çağırdık. Hareketimiz bu temelde gerekli hazırlıkları yapıyor. İçinde bulunduğumuz koşulları böyle bir konferans yapmak için uygun görüyor ve çabalarını bu temelde sürdürüyor. 1 Haziran'dan itibaren sürecin nasıl gelişeceğinin böyle bir konferansın gerçekleşme durumuna bağlı olduğunu da ilan etmiş bulunuyor. Onun için herkesi oldukça duyarlı davranmaya çağırdı. Sorumlu yaklaşım ve tutum içinde olunması gerektiği konusunda herkesi uyardı.

Fırsat ve imkânlar oluşmuştur

Diğer yandan seçim sonuçlarının Türkiye'de kapsamlı bir demokrasi hareketine dönüşmesi için bir demokrasi konferansının yapılmasını uygun buldu. Bu temelde Türkiye'nin tüm demokratik güçlerine çağrı yaptı. Bu da önemli bir açılımdır. Türkiye demokrasisinin ilkelerini belirleyip kurumlarını ortaya çıkartacak bir sonucu böyle bir konferansla yaratmak mümkündür. 29 Mart seçiminde AKP'nin yenilgisi temelinde ortaya çıkan Türkiye'deki siyasi boşluğu bu temelde Türkiye demokrasi güçlerinin, demokrasi hareketinin doldurması imkân dahilinde oluyor. Dikkat edilirse siyasi koşullar bunun için önemli uygunluk arz ediyor. Fırsat ve imkânlar oluşmuştur. Bu durum bir konferansla değerlendirilerek Türkiye demokrasi hareketini ilkeli, ortak bir örgütte birleştiren (bu bir parti olur, çatı partisi olur, ittifak olur, hangi biçimde olursa olsun) bir sonucun ortaya çıkartılması, mevcut siyasi boşluğun demokrasi hareketi tarafından doldurulması, dolayısıyla en azından Türkiye demokrasi hareketinin etkili bir iktidar alternatifi haline gelmesi açısından önemlidir. Yine mevcut sonuçların halkın demokratik komünal örgütlülüğüne dönüştürülmesi için de bir çağrımız var. Aslında 29 Mart seçimlerinde alınan sonuçlar bu bakımdan da önemli bir imkân ve birikim yarattı. Kuzey Kürdistan'da halkın demokratik komünalizmi örgütlü hale getireceği, taban örgütlülüğüne kavuşturacağı fırsat ve imkânları yarattı. Bu önemlidir, ciddi bir durumdur. Kürt sorununun kalıcı çözümü açısından da Kürt halk iradesinin örgütlü bir biçimde ortaya çıkartılmasını ifade etmektedir. Gerçi DTP'ye ve halka dönük saldırılar esas olarak bu sonuçların demokratik komünalizm çizgisinde örgütlülüğe dönüştürülmesini engellemek içindir. Böyle bir örgüt çalışmasını yürütecek kadro ve örgüt gücünü ortada bırakmak istemiyorlar. Saldırıları bunun için yürütüyorlar. Fakat böyle de olsa, tutuklananların yeri doldurularak, esas itibariyle de örgüt çalışmasını sürecin en önemli bir mücadelesi olarak ele alıp bu temelde yaklaşarak mevcut imkânları Demokratik konfederalizmin inşasına dönüştürmek büyük önem taşıyor. Bu hem diğer parçalar için demokratik halk örgütlülüğü modelini yaratır, hem demokratik siyasi gelişmeleri örgütleyerek kalıcı kılar, hem de Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü açısından demokratik özerklik çözümünün gerçekleşmesi açısından Kürt toplumunun örgütlü iradesini yaratır. Bizim de sürece ilişkin yaklaşımlarımız ve çabalarımız bu temeldedir.

Genelkurmayın hesapları 29 Mart'ta sandıkta bozuldu

Dikkat edilirse, tüm bu çabalar önemli bir çözümlemeyi ifade ediyor, gelişme imkânlarını gösteriyor; fakat sadece istemek ve sürece uygun olmak sonuç almak ve başarı elde etmek için yetmiyor. Bunu boşa çıkartmak için çalışan çok güç var. Dış güçler var, bölgesel güçler var, inkâr ve imha güçleri var. Bütün bunların hepsinin politikalarını görüp boşa çıkartacak bir politik tutumun ve pratiğin sahibi olabilmek gerekli. Özellikle Türk yönetiminin yürüttüğü inkâr ve imha zihniyetini ve siyasetini kıracak bir tutumu mutlaka gösterebilmek lazım. Çünkü bu güç sadece kendi başına bunu yürütmüyor. Bir yandan ABD ve Irak ile ittifak yapmaya çalışırken, diğer yandan Suriye ve İran ile de ittifak yaparak Özgürlük hareketimizi uluslararası ve bölgesel siyasetten tümüyle tecrit etmeye çalışıyor. İran ve Suriye'yle ittifakını siyasi planda olduğu kadar, askeri planda da geliştirmek istiyor. Suriye ile sınırda ilk defa askeri tatbikatlar yapıyor. İran ordusuyla birlikte hem Türkiye-İran sınırında, hem de Medya Savunma Alanlarına dönük olarak ortak askeri operasyonlar yapıyorlar. Buna bir de Güney Kürdistan yönetimini, KDP-YNK'yi katmaya çalışıyorlar. Öyle ki, İlker Başbuğ, Güney Kürdistan yönetiminin bu savaşa katılmak zorunda olduğunu söyledi. Adeta emir verir, talimat verir gibi bir tutum içindeydi. Sanki bazı yerlerden işaret almış gibi de, 2009'un PKK'nin

"Türkiye, İran ve Suriye'yle ittifakını siyasi planda olduğu kadar, askeri planda da geliştirmek istiyor. Suriye ile sınırda ilk defa askeri tatbikatlar yapıyor. İran ordusuyla birlikte hem Türkiye-İran sınırında, hem de Medya Savunma Alanlarına dönük olarak ortak askeri operasyonlar yapıyorlar. Buna bir de Güney Kürdistan yönetimini, KDP ve YNK'yi katmaya çalışıyorlar"

tasfiyesi için en elverişli bir süreç olduğunu, buna karar verdiklerini söylüyordu. Bu bir hayaldir. İlker Başbuğ 29 Mart yerel seçiminde öyle bir darbe yemiş ki, onun yarattığı sonuçları duymak bile istemiyor. Öyle anlaşılıyor ki, başkaları da duymasın diye kamuoyunu, özellikle Türkiye siyasetini 29 Mart yerel seçim sonuçlarından uzaklaştırmaya çalışıyor. Oysaki kendisinin hesapları 29 Mart'ta sandıkta bozuldu; Amed'de bozuldu, Van, Siirt, Dersim ve Hakkari'de bozuldu. O planları seçim öncesine aitti. Seçimin bu hesaplarını bozduğunu kabul etmek istemiyor. Hala Bağdat planının geçerli olduğunu sanıyor. Oysa bu çoktan aşılmış, bozulmuş bir plandır. O düzeyde ABD yönetiminden destek alma imkânları gittikçe azalmıştır. ABD yönetimi şunu çok net gördü ki, PKK'yi oyunlarla ve şiddetle tasfiye edemez. 2007 yılından bu yana yaptığı üç planlama başarısız kaldı. ABD yönetimi, "PKK ortak düşman" diyerek Türkiye yönetimine en ileri desteği geçen bu iki yıl içerisinde verdi. Artık bu süreç aşılmıştır. Türkiye'nin ABD'den aynı düzeyde destek alabilmesi çok zordur.

Artık herkesin gözü açılmıştır

Güney Kürdistan yönetimine gelince: KDP ve YNK yöneticileri deli midir ki Türk ordusunun önüne düşüp de PKK'ye karşı savaş açsınlar! Onlar da açıklıyor "90'lı yıllarda bunu yaptık ama sonuç alamadık" diyorlar. 90'lı yıllarda alamadıkları bu sonucu 2009 yılında alamayacaklarını çok daha iyi biliyorlar. Eğer şiddetle, savaşla PKK ezilebilecek ise bunu Türk ordusu kendisi yapsın ve başarılı sonuçlarının hepsi Türk ordusunun olsun. Niye başkasına havale ediyor? Yok, eğer bu savaş başarılı olmayacaksa, o zaman başarılı olmayacak bir savaşa KDP ve YNK niçin girsin? Ahmak mıdırlar? Türkiye devletini korumaya, savunmaya mecbur mudurlar? Öyle olmayacakları açıktır. Artık herkesin gözü açılmıştır. Herkes biraz siyaset yapmasını biliyor, kendi çıkarlarını gözetebiliyor. Kürt'ün artık ağası da, işçisi de, kadını da, erkeği de, Kuzeylisi de, Güneylisi de, milliyetçisi de, demokratı da biraz uyanmıştır. Çıkarlarının nerede olduğunu görebilecek bilince ve onu savunabilecek bir duyarlılığa ulaşabilmiştir. İlker Başbuğ hala otuz-kırk yıl öncesinin var olduğunu sanıyor. Orada yaşadığı anlaşılıyor; belli ki öyle olmasını istiyor. Artık o çoktan aşılmıştır. Onun için de öyle bir sonuç almaları zordur. Ne kadar oyun oynarlarsa oynasınlar, baskı yaparlarsa yapsınlar, taviz verirlerse versinler bu tür durumların hiç birisi tutmayacaktır. Çünkü PKK'nin hem ideolojik, hem de siyasi-askeri planda geliştirdiği mücadele bütün bu oyunları, saldırıları boşa çıkartacak bir gücü yaratmış, sonucu vermiştir. tasfiye amaçlı saldırılar gelirse; bu saldırılar nereden, kimden, ne kadar güçten gelirse gelsin, bütün bunların hepsine karşı toplumun tümünü harekete geçirerek sonuna kadar direnmeye ve meşru savunma çizgisinde savaşmaya da hazırız.

Şimdi Hareket olarak böyle bir konumdayız. Siyasi süreç de bunu ifade ediyor. Bu durum nereye gider, 1 Haziran sonrası ne olur, şimdiden elbette bir şey diyemeyiz. 1 Haziran'a kadar aldığımız çatışmasızlık kararı doğrultusunda demokratik siyasi mücadele sürecinin gelişmesi için çaba harcayacağız. Fakat aynı zamanda her türlü mücadele durumuna göre de kendimizi hazırlayacağız, güçlü bir hazırlık konumunda tutacağız.



Bu bakımdan da elbette duyarlı, dikkatli ve tedbirli olmalıyız. Türk genelkurmayının bu sözleri nasıl tehlikeli hesap ve arayışlar içerisinde olduğunu gösteriyor. Bunun gerçekleşme koşulları çok az olsa da, öyle bir başarıyı Türk yönetimi elde edemeyecek durumda olsa da, yine de ciddiye almakta yarar var. Hareket olarak dikkatli ve tedbirli davranışı göstermeliyiz, oyuna gelmemeliyiz. Öyle kendimizi yanıltmamalıyız da. Ancak tabii ki bu tür tehditlerden korkmamak, yılmamak, ürkmemek lazım. Biz yönetim olarak en son açıklamamızda da şunu net ortaya koyduk: Biz barış ve demokratik siyasi çözümden yanayız. Gücümüzü bu doğrultuda kullanmaya hazırız. Ama üzerimize imha ve Önder Apo *"siyasi mücadele sürecinin gelişme koşulları halen vardır, bunu için çalışmak lazım, fakat aynı zamanda tehlikeler de var. Oldukça riskli bir süreç"* diye belirtti. Biz bu Önderlik perspektifi doğrultusunda hareket edeceğiz. Yani demokratik siyasi çözüm sürecinin gelişmesi, Kürt sorunun bu temelde çözüm sürecinin başlaması için çaba harcarken, diğer yandan da her türlü tehlike ve riske karşı meşru savunma temelinde direnme hazırlıklarımızı çok yönlü yapacağız ve kendimizi sürekli hazırlıklı tutacağız. Genel kararlılığımız, yürüttüğümüz tartışmalar, çözüm yöntemlerimiz, sürece yaklaşımımız ve pratik mücadeleyi yürütme durumumuz bu temeldedir.

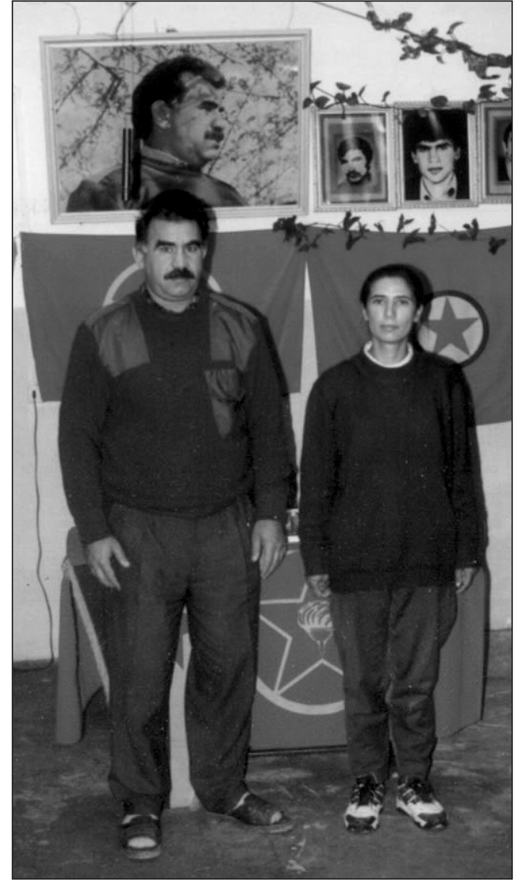
Sosyalist ütopyada ısrar PKK'yi güçlü kılmıştır

"Önderlik olarak, PKK'nin bir bütün olarak sosyalist ütopyada ısrarını herşeyden önde tuttuğumuz için bugün PKK güçlüdür. PKK Önderliği kendini sürekli güçlendirendir. Sosyalizmin en çok saldırıya uğradığı ve hemen bütün mevzilerini kaybettiği bir dönemde bile sıradan bir sosyalizme bağlı kalma, ona inanç ve bilinç temelinde bağlılığını sürdürme kesinlikle buna yol açmıştır. Benim sosyalizmden anladığım; özgürlük inancı ve bilincidir ve onun uğruna çalışmada zevktir. Bu iki kavramı mutlaka anlayabilmeli ve gereklerini yerine getirmelisiniz"

Reber Apo'nun 1997 yılı Mayıs ayı çözümlemesinden alınmıştır

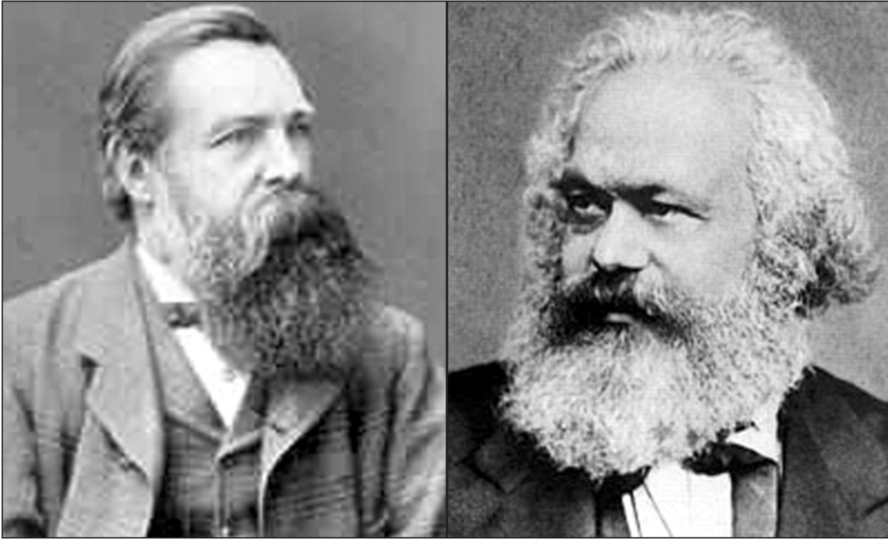
Geleneksel 1 Mayıs günü Partimizin de mücadele tarihinde büyük bir yer tutarken, yine mücadelemizin en boyutlandığı bir günü ve onun ardından gelen peş peşe hamleleri aklımıza getirmektedir. Şehitlerin en bol olduğu, hamlelerimizin peşi sıra geliştiği bir günü de ifade etmektedir. Şüphesiz emekçilerin böyle bir günü bayram olarak kutlamaya hakları vardır. Fakat bu reel sosyalizmin çözülüşü ile birlikte giderek inancını zayıflatan ve bununla birlikte mücadelesini de hem uluslararası alanda hem ulusal alanda eskisi kadar güçlü götüremeyen bir güne doğru da gelmiştir. Biz yine de bugün dolayısıyla sosyalizmde ısrarlı olmanın gereği üzerinde duracağız. Ve şunu slogan yapacağız:

İnsanlık var oldukça sosyalizm ütopyası çalışma zevkiyle hayat bulacaktır. Bugün insanın başına gerçekten bir kâbus gibi çöken kapitalist-emperyalist sistem, tekniğin imkanlarını da arkasına alarak emekçilerin davasına indirdiği büyük darbeleri ve onun başta Sovyetler Birliği olmak üzere 20. yüzyılda kazandığı bütün mücadele mevzilerine saldırılarını geçici de olsa başarıya götürmenin verdiği sadistçe zevkle; artık emekçilerin davasının kalmadığı, sosyalizm ütopyasının bir davasının kalmadığı, sosyalizm ütopyasının bir anlam ifade etmediği, mevcut sistemin insanlığın ezeli kaderi olduğu, herkese düşenin bunu olduğu gibi kabul etmek, bu kaderden de artık kaçınılamayacağını anlayış olarak sonsuza dek benimsemesi gerektiği biçiminde muazzam bir saldırı halindedir. Ve denilebilir ki, '90'larla birlikte bu saldırı 21. yüzyıla ulaşmadan zapt edilmedik tek bir mevzi bırakmamak için tüm gücünü kullanmakta, neredeyse tüm bir dünyayı kendi dünyasını, bir tek emekçinin üzerine, bir avuç devrimcinin üzerine boşaltmaktadır. Daha geçenlerde bir grup Peru'lu devrimcinin üzerine nasıl sistemin birleşik hareket ettiğini, bırakalım Peru'yu, kendi gerillamızın üzerine nasıl uluslararası desteği arkasına alan faşist Türk özel savaş birliklerinin sonuç almak için nasıl çılgınca yüklendiğini göz önüne getirirsek, bize esin kaynağı olan, kılavuzumuz olan ideolojimizi yani sosyalizmi bir kez daha tanımlamanın önemi vardır.



İddiası büyük olanın başarısı büyük olur

Bize her zaman ve her şeyden daha çok gerekli olan, oldukça bilimsel bir temeli de olan sosyalist ütopyadır. Ütopya, toplumsal hayaller demektir. Ve insanlık her ileri çıkışa başladığında onun yüce bir hayali yani ütopyası olmuştur. Ütopyasız bir topluluk, günübirlik yaşamaya mahkûm edildiğinde sadece sığ bir köleliği yaşamaya mahkûm demektir. Bir insan, bir sınıf, bir toplum, bir ulus, bir parti ütopyasızlığa mahkûm edildiği yani temel umutlarını, inançlarını, hayallerini yitirdiği zaman geriye kalan fos yığınıdır. Tekniği, ordusunun sayısı herkesten daha da büyük olsa o dağılmaya mahkûmdur. Ama iddiası, ütopyası çok büyük olan küçük topluluğun gerçekten eğer bundan vazgeçmezse kısa süreler içinde en umulmadık başarılara yükselmesi ve en azgın güçleri devirmesi de içten bile değildir. Tarih bunun sayısız örnekleri ile doludur.



En çok bildiğimiz Roma İmparatorluğu o bütün görkemliliği ile insanlara, insanlığa karşı en gaddar yöntemleri devreye geçirdiğinde işte o bildiğimiz aslanlara parçalatma, çarmıha germe buna karşı çıkan bir Hz. İsa'yı küçücük bir avuç havarileriyle birlikte takibe aldığında, çarmıha gerip kalanlarını da izlemeye başladığında bu topluluk iddialarıyla ütopyasıyla ki ellerinde ne bir teknik var -hele sayıdan hiç bahsedilemez- bakıyoruz o kocaman Roma İmparatorluğu'nun canına okuyorlar. O inatçı mücadele belli bir süre sonra fethediyor ve bilindiği gibi günümüze doğru geldiğimizde halen bu gücünü dünyada birinci sırada koruyor. Özünden boşaltılmış da olsa, Hıristiyanlık dünyanın etkili ideolojisidir. Müslümanlık Arap yarımadasında ilk ortaya çıktığında çöl kızgınlığında bir ütopyaydı. Bu ütopya ile bir avuç insan harekete geçtiğinde, çok kısa bir süre sonra Arap yarımadası adeta bir çöl imparatorluğunun merkezi haline geldi. Marks, Engels yine zorbela karınlarını doyuran iki arkadaştılar. Bilimsel sosyalist ütopyayı ortaya çıkardıklarında kapitalist sistem tam dünyada egemenliğini kurmuştu bile. Bu ütopya, çok kısa bir süre sonra işçilere, emekçilere mal edildiğinde Paris Komünü, hızla 1905 ayaklanmaları, Ekim devrimi ardından birçok ulusal kurtuluş hareketi tarafından neredeyse dünyanın fethine kadar gitti.

Bu örnekler bize şunu gösteriyor: Ütopya haklı ve insanların çıkışına, ilerlemesine imkân verdiğinde, başlangıçta sayı ne olursa olsun, teknik ne kadar zayıf olursa olsun yeter ki inanç olsun, yeter ki uğruna büyük bir tutkuyla mücadele edilsin, zafer geliyor.

PKK'nin de bir ütopik çıkış olduğunu belirtmek gerekiyor. Bugün saflarımızda daha sıkça görüyorum ki; günübirlik yaşam, idarecilik, hatta savaşçılık neredeyse hepinizi kuşatan bir alışkanlık haline gelmiş. Bu en vahim yanılgıdır. Küçük yetkilerle, onun verdiği olanaklarla yaşamaya neredeyse herkes tenezzül ediyor. Size açıklıkla söylemeliyim ki, PKK'nin en temel özelliğine çok ters bir yaklaşım, kendini de onun özünü de adeta boşa çıkarma gibi bir yaklaşımdır bu. PKK'yi bir maddi yaşam, PKK'yi bir günübirlik yetki yaşam gücü olarak kavramak onun en sığ kavranmasıdır ve kesinlikle amaçları bakımından bırakalım kurtuluşa götürmesini bu kişiyi yere çakılmaktan dahi alıkoyamaz. Yani bu anlayış bu kişiyi kesinlikle belli bir süre sonra yozlaşmaya, çakılıp kendini yere düşürmeye ve mutlaka şu veya bu biçimiyle tüketmeye götürür. Neden? Çünkü onun büyük ütopyasından bağını kesmiş.

Sosyalist bilinç ve inancımız kutsal değerlerimizdir

Şu çok açık: Biz başlatırken PKK'yi, hiçbir zaman "bizim karnımızı doyuracak, PKK'nin yetkileriyle kendimizi güçlü tutacağız, bayağı buna dayalı bir yaşamımız olacak" diye en ufacık bir düşünceye, hayale saplanmadık. Tam tersine, müthiş doğru fikirlerimiz, inançlarımız var, ve dedik "bunu hiçbir şeyle değiştiremeyiz." Mesleklerimiz vardı, güvenceli bir yaşam vardı, bunun karşısında bu hayalleri esas aldığımızda karşımızda dev gibi faşist bir düzen vardı. Ve mutlak güç üstünlüğü ondaydı. Belki de binde bir bu düzenle başetme olanakları yoktu, ama büyük gurur duyduğumuz doğrularımız vardı. Bir halkın emekçilerinin hayati çıkarlarını ifade eden düşünceler ile, yani sosyalizm bilinci ve onun yarattığı inanç sistemi ile hiç bir şeyi kaale almamaya, düşman kim olursa olsun asla onların karşısında kendimizi geri tutmamaya, tam tersine ne kadar yapılabilinecekse sonuna kadar her şeyimizi ortaya koymaya çalıştık. Gerçekten dikkat edilirse, elimizde birkaç kuruş para vardı, onu da birkaç kitaba veriyorduk. Yirmiye yakın kişiyle bir kazan pilav pişirdiğimizde büyük bir iştahla kendimizi doyururduk. Yani günü birlik yaşam bizim için basit bir araçtı. Ama o zamanki hayallerimiz, sosyalist bilincimiz ve inancımız, bizim gerçek sürükleyici, onsuz yaşayamayacağımız kutsal değerlerimizdi.

Sosyalizm özgürlük inancı ve bilincidir

Halen hatırlardadır, Hakiler, Kemaller, Mazlumlar, Hayriler kesinlikle bu büyük inancın militanlarıydılar.

Öyle bir özgürlüğü yakalamışız ki, tarihimizde hiçbir gücün, kişinin vermediğini bununla bulmuşuz. Tarihte hiçbir ideolojinin, inancın gerçekleştiremediğini, bu ütopyayla, bu ideolojiyle gerçekleştirmişiz. Yani sosyalizmde gerçekleştirmişiz. Düşünüyorum da, acaba başka nedenler de bizi geliştirdi mi? Evet, köylü emekçiliğine saygım var, ezilen insanların isyanlarına da saygım var. Aydınların çabalarını küçümsemiyorum. Fakat bütün bunlar bizzat kendi önderliği tarafından kumanda edilmezse bir hiçtir. Aydınlar çok kısa bir süre içinde, ufak bir yönelim karşısında hızla, varsa o niteliklerinden ya vazgeçmeye ya da dağıtılmaya maruz bırakılırlar, yerle bir edilmekten kurtulamama gibi bir düzenle karşı karşıyalar. Köylü emek-

çiliği nedir ki? Yüzyıllardan beridir çalışıyorlar, çalışıyorlar, çalışıyorlar, karınlarını bile doyuramıyorlar. Hamallar dünyası, ırgatlar dünyası; kan ter içinde istediği kadar çalışsın. Bu angarya ile hiçbir şey kurtarılamıyor. Modern sınıf, işçi sınıfı da kendiliğinden istediği kadar çalışsın. Bugün düzenin, üzerinde her türlü işlemi gördüğü bir nesne olmaktan kendilerini kurtaramıyorlar. Burada birşey eksik. Birşey ifade edebilmeleri için, sosyalist ütopya, inanç, bilinç, örgüt... İşte biz bundan vazgeçmiyoruz.

Önderlik olarak, PKK'nin bir bütün olarak bu özellikte ısrarını her şeyden önde tuttuğumuz için bugün PKK güçlüdür. PKK dünya karşısında savaşıyor. PKK Önderliği güçlüdür, kendini sürekli güçlendirendir. Neden? Sosyalizmin en çok saldırıya uğradığı ve hemen bütün mevzilerini kaybettiği bir dönemde bile sıradan bir sosyalizme bağlı kalma, ona inanç ve bilinç temelinde bağlılığını sürdürme kesinlikle buna yol açmıştır, bunu itiraf etmek zorundayız. Çoğunuz utangaç bir biçimde "ya bu sosyalizm belası da nereden çıktı..." Dışımızda yaygındır, içimizde de böyle düşünenler herhalde az değildir. Çok çarpıcı bir biçimde söylemeliyim ki, benim sosyalizmden anladığım; özgürlük inancı ve bilincidir ve onun uğruna çalışma da zevktir. Bu iki kavramı mutlaka anlayabilmeli ve gereklerini yerine getirmelisiniz.

Üretim güçlerini cenneti yaratacak kadar çalıştırabilirsin

Ütopya için yaşayacaksınız, yani hayaller olacak. Nedir hayaller? Bugün ülkemiz ve halkımız söz konusu olduğunda, onda dilediğimiz gibi yaşam özgürlüğü ve bir başka iradenin örneğin bir sömürgeci iradenin kırılarak bağımsız bir vatanın yaratılması. Bağımsız vatan yaratma bağımsız çalışma alanı yaratmadır, bağımsız iş alanı yaratmadır. Üretim için dev gibi bir çerçeveyi oluşturmak demektir. Bağımsız vatan budur! Her ne kadar ütopya gibi geliyorsa da, bu ütopya biraz gerçekleşirse ortaya çıkaracağı sonuçla; emeğini istediğin kadar toprağa özgürce verirsin, üretim güçlerini cenneti yaratacak kadar çalıştırabilirsin. Bağımsız vatan budur! Sosyalizm de! Özgür halk yaratmak demek, onun bilincini tutsaklayan, iradesini, ruhunu felç eden bağları paramparça etmektir. Ve bu sağlandığında her zaman gelişkin düşünceler, planlar ardından çok güçlü iradeler ortaya çıkar. Böyle kendini bulan, yeniden tanımlayan bir halk haline geldiğimizde, bu halk kendi özgür, kurtarılmış vatan topraklarında çalışmaya koyulduğunda onu yaratmayacağı eser yoktur. İşte sosyalizm ütopyası, işte İslamdaki cennet ütopyasından bahsedilen biraz budur.

"Partinin kendisi, hayal ve emeğin en sanatkârca birleştiği noktadır. Parti yaşamının adeta uçarcasına bir yaşam olması bu nedenledir. Orada sosyalizmin hayali ile emeği, özgürleşmiş insan emeğiyle, entellektüel bilinç emeğiyle hayali, inancı birleştiği için müthiş bir kuvettir"

Örneğin ulusal kurtuluş savaşımı bir çalışmadır, ama ulusal bağımsızlık ütopyası için, halk özgürlüğü için bir ütopyadır. Halk örgütlenmesi bir çalışmadır. Partinin kendisi, hayal ve emeğin en ustaca, en sanatkârca birleştiği noktadır. Parti yaşamının adeta uçarcasına bir yaşam olması bu nedenledir. Orada hayalle sosyalizm emeği veya sosyalizmin hayali ile emeği yani özgür emekle, özgürleşmiş insan emeğiyle, bunun özellikle entelektüel bilinç emeğiyle, hayali inancı birleştiği için müthiş bir kuvvettir. Sosyalist önderler, bu anlamda ister ekonomiye, ister savaşa, ister örgütlenmeye, ister propagandaya, hangi çalışmaya el atarlarsa atsınlar devleşiyorlar. Neden? Orada bir büyük sosyalizm hayaliyle çalışma zevki birleştiği için böyledirler. Sosyalist emek kahramanlığı, sosyalist sanat kahramanları hep böyle ortaya çıkar.

Bu anlamda ütopyayı çok çekici kılmadıkça, "ben belki ekmeksiz, susuz yaşarım ama özgürlük hayalleri olmadan yaşayamam" noktasına kendinizi getirmedikçe; yine devrimci çalışmayı, parti çalışmasını savaştan tutalım onun altyapısına kadar bütün işlerini, giderek bütün bir sosyalist toplum inşasını, pratik dediğimiz, uygulama dediğimiz olayı, çalışmayı bir zevk haline getirmedikçe sosyalist olunamaz. Kendimi yine örnek olarak gösterirsem; beni her gün ayakta tutan bağlandığım bazı amaçlar vardı. Büyük amaç diyoruz, yüce amaç diyoruz. Ülke kurtuluyor mu? Halk özgürleşiyor mu? Savaş devam ediyor mu? Bu temelde örgüt var mı? Bu biraz pratiğe gidiyor. Hayaller ve pratik o kadar çekici ve sürükleyici ki, artık fiziki varlığımız neredeyse acılar içinde. Birçoklarına bakıyorum: Onların o fiziki varlığı, maddi varlıkları ruhunu yutmuş, bilincini yutmuş ve fiziki varlıkları adeta balonlaşmış veya şişmiş. Ve çok verimsiz, tembelleşmiş. Çalışma ona bir angarya gibi geliyordu. Yine çok eski bir çocukluk anımı hemen akla getirmeliyim. İş, tam bana bir angarya gibi gelirdi. Yolma işi, ırgat-pamuk işi, bilmem her iş, "olamaz" diyordum, "ben böyle çalışamam." Aslında çok çalışıyordum, fakat çalışmanın bu biçimi olamaz. Herhalde orada hayallerime göre, inancıma göre bir çalışma yok. Ve ben o çalışmaktan bıkardım. Şimdi anlıyorum ki bu, ütopyasız bir çalışma olduğu içindir. Aynı anda bir hayalim vardı; "şuraya gitsem, şunu alamaz mıyım" dediğimde fırlıyordum ve hiçbir güç beni tutamazdı. Hayale bağlanan bir çabaydı. Bunun yerine babamdan, ailemden ölçülere göre bir ekmeği koparmak için git şu işi yap" denildiğinde inanılmaz bir tembellik içindeydim, kalkamıyordum. İki-üç tane taşı böyle üst üste koyamıyordum. Kalkıp bir tas su getiremiyordum. Neden? Bana biraz, aile düzeni içinde ücretli iş gibi geliyordu. "Kalk şunu yap, biz de sana şunu vereceğiz", bu çalışma biçimi hoşuma gitmezdi. Tembel olduğum

için değil, asla! Başka bir çalışmaya koştuğumda fırtına gibi oluyordum.

Sosyalizmde hayaller iş yaptırır

İşte iki çalışma farkı. Birisi ideale bağlanmış çalışma, diğeri ücrete veya düzene bağlanmış; düzene göre, aile düzeni, bilmem devlet düzenine göre bir çalışma. Birisinden ne kadar kaçınıyorsak, ne kadar tembelleştiriyorsa, diğeri o kadar çalışkanlaştırıyor ve zapt edilmez kılıyor.

Daha sonra bu davanın içine girdim. Tek başıma. Herkes halen "sırrını çözemedik" diyor. Sırrı sosyalizmde. Kendimize göre bir bilinç ve inancımız oluştuktan sonra, kendimi müthiş çalıştırdım. Denilebilir ki, bu temelde askeri-siyasi faaliyetleri jet hızıyla yapıyorum. Geçenlerde örnek de verdim. Bana göre bu diğer bütün politikacıların, hatta savaşçıların temposu ve hatta sizin savaşçılığınız çölde deve sırtı veya bizde eşeksırtında yol almaya benziyor. Daha da ileri bir yakıştırmada bulunursak; külüstür bir arabayla, '50 model bir kamyonla yol almaya benziyor. Otobüs de değil. Ama biz politikayı şu anda jet hızıyla yapıyoruz. Hatta birileri diyordu ışık hızıyla. Evet, sosyalizmde hayaller bu anlamda iş yaptırır. Hele faşizmin karanlığı mutlak egemen olmak istiyorsa ve sen de hayallerine amansız bağlıysan, senin politika, hatta savaş yapma hızın füze hızına, giderek ışık hızına yaklaşabilir. Ve onu da hiçbir düşman gücü yakalayamaz. İşte biz bu gücü gösteriyoruz. Bunun dışında acaba bir PKK tanımı olabilir mi? Veya PKK'de gerçekleşen sosyalizmin izahı olabilir mi? Sanmıyorum, çünkü yenilmekten kendini kurtaramaz.

Peki biz neden bu tanıma ulaştık? Hayatın kendisi amansız bir savaş. Hayat PKK'de sosyalizmin böyle gelişmesini zorunlu kıldı. Böyle ideallerin olacak, hayallerin, ütopyan. Aynı zamanda böyle müthiş bir çalışma zevki içinde olacaksın. Bir örgüt çalışması benim için bir zevktir. Düşünün, eskiden rahat uyumak için zaman arardım. Keyfimce uzanmak, keyfimce bilmem ne yapmak için gün sayardım.



Şimdi bana işkence gibi geliyor. Ne kadar bünye zorlansa da, sosyalist çabalar, propaganda, örgütlenme, ilişkiler kurma velhasıl örgüt yönetme, savaşı yönetme büyük bir tutku haline gelmiş. Zevk, yani adeta onsuz yapamama. Bu çok açık. PKK Önderlik gerçeği denilebilinir ki, sadece sosyalizmi bu genel tanımına göre kendini somutlaştırmamış, kendisini gerçekleştirmemiş -aynı zamanda dönemin tasfiye edilen reel sosyalizmi var, ulusal kurtuluş süreçlerinin hızının kesilmesi var, emperyalist sistemin büyük bir hız kazanması var- bütün bunlara da karşı kendini yeniliyor. Kendini onlara karşı yenilme şurada kalsın, başarıdan başarıya koşan bir tarza, bir tempoya, bir seviyeye doğru taşırıyor.

Emekçilere verilecek armağan zaferi kesintisiz kılmaktır

Emekçilerin bugünü dolayısıyla bizim uluslararası emekçilere verebileceğimiz en değerli armağan, PKK şahsında böylesine hayallere, devrimci çaba ile yenilmez bir bağlılığı, bir devrimci pratiği başarılı kılmak, onun zaferini kesintisiz kılmaktır. Herhalde bundan daha değerli bugün dolayısıyla bir armağan olamaz.

Kapitalizm toplumun içini tamamen bütün insani değerlere kapatmış veya bütün insani değerleri toplumun içinde boğmuş. Bununla yetinmiyor; insanın doğayla bütün ilişkilerini doğanın imhasına yani insanın mutlaka muhtaç olduğu doğa-insan ilişkisini tarumar etmeye kadar götürmüş. Hem yerin altı, hem yerin üstü insanlık için çok gerekli olan yaşamsal kaynaklarını veremez duruma getirilmiş. Dört taraftan insanlığı tehdit altına alınmış bir sisteme karşı sosyalizmin bu durumunu kabullenmek kadar alçakça ve yüzyıllardan beri bu kadar sosyalizm savaşçılarına ters düşecek, ihanet anlamına gelecek böyle bir kabullenişi asla kabul etmemek kadar; ona karşı tam tersine belki de her zamankinden daha fazla sosyalist ütopyanın çekiciliğini, vazgeçilmezliğini ve en önemlisi de kapitalist tarz angarya çalışmasını değil, sosyalizmin zevk türü çalışma tarzını her şeyin önüne koymak insanlık için tek çıkış yolu oluyor. Ve buna büyük umut bağladığımız gibi büyük mutluluk da duyuyoruz.

Hiçbir zaman biz özenti duymadık. Bugün bu kadar "insanı fethettim" diyen kapitalist değer yargılarına göre yaşama tenezzül bile etmek istemiyorum. Daimi işkence altında bir parti olmamıza rağmen, onun en üst sorumluluğunu bütün bu acıların işkencesi içinde yürütmemize rağmen, bu yaşamın verdiği zevki de hiçbir zevkli değiştirmeyecek kadar kendime güvenli, inançlı, gururlu bakıyorum. Başka bir nesneyle değiştirir misin denilse şu anda, değil onun hesabını yapmak o kişinin, o ideolojisinin, o sistemin yüzüne bile bakmak istemem. Burada kendimizi çok büyük bir ütopya sahibi olduğumuz için, ütopyayı geliştirdiğimiz için dile getirmiyorum. Yine çok büyük bir emek çalış-

ması içinde olduğumu da söylemiyorum. Ama sosyalist inanca, onun çalışma tarzına bağlı kalmanın gururunu yaşıyorum. Ona değer veriyorum ve bunu da tutarlıca yapıyorum. Kendimi kandırmadan, hem çok bilinçli, hem çok planlı. Darda kaldığım için veya bununla bir gelişme imkânı bulduğum için değil, vazgeçilmez bir yaşam tarzı olarak gördüğüm için yapıyorum. O halde başta PKK'liler olarak sizlerin çıkarması gereken sonuç nedir? Mümkünse kendinizi bu tarzda bir PKK'lileştirme. Bunu çok açıkça size söyledim anlaşılması için. Biraz bu işte iddiası olanlar için yeterlidir.

Ben sosyalist miyim sorusunu kendinize sormalısınız

Çok bağlılıktan bahsediyorsunuz, her gün ant içiyorsunuz ama bana göre sınırlı bir bağlılık bile olsa bu temelde iyi bir sosyalist militan olmamak için hiçbir neden yok. Eğer iyi bir sosyalist militan iseniz; ele aldığınız bütün işler konusunda büyük bir zevkle çalışmalısınız. Sürekli bilinç ve inançla dolu olduğunuz için, bilinç yolunuzu aydınlatır, inanç yolunuzu aydınlatır, inanç iradenizi keskinleştirir. Dolayısıyla sağlam bir yürüyüşün sahibi olmamanız için bir neden yoktur. Eğer ikiyüzlü değilseniz, kendinizi düzen hastalıklarıyla felç etmemişseniz, yürüyüşünüzün başarılı olmaması için hiçbir karşı neden etkili olamaz. Ve hiçbiriniz hiçbir gerekçeyle neden sağlam yürüyemediğini, neden PKK'nin gerçek bir militanı olamadığını izah da edemez. "Vay şu neden beni böyle tökezletti, bu neden beni bilmem işte PKK'yi PKK olmaktan çıkaran şu sınıfsal özelliğe girdi" bunu söylemek demek, bizim yüce inançlarımıza ve sosyalist emeğimize hırsız gibi girme, düşman gibi saldırmak demektir.

Bu anlamda eğitimle mi yaparsınız, çabanın diğer biçimleriyle mi sağlarsınız ilk yapmanız gereken iş, "ben bir sosyalist miyim? Önderlik tarzında en azından bu güce ulaşmış mıyım?" sorusunu sorup cevap vermektir. Bu soruya böyle başlangıç cevabını veremeyenler, isterse devlet kursun, -işte reel sosyalizm nasıl çözüldü- isterse bilmem bir kaç zafer kazansın, -işte Sovyet orduları da çok zafer kazandı- hiçbir şey elde edemedi. Bugün o Kızıl Ordu dünyanın en yozlaşan silahlarını beş kuruşa satan ordudur. Sosyalist ütopyadan bağını koparınca böyle olur. Sizin öyle büyük zaferleriniz de yok. Siz daha doğru dürüst özgür çalışmanın gereğini de yapamamışsınız. Öyle güçlü hayalleriniz de, inançlarınız da yok. O halde mütevazi olacaksınız! Sosyalist kişi olmaya özen göstereceksiniz. Onun bilinç ve inancıyla ve vazgeçilmez birlikte çabasıyla kendinizi kişilikleştireceksiniz. Bu olmadıkça hiçbir yaklaşımınız, hatta pratiğiniz bu bir kaç büyük savaşı kazansa bile veya çok büyük bir demagog bile olsanız, fazla değer ifade etmez.

"Sosyalist kişi olmaya özen göstereceksiniz. Onun bilinç ve inancıyla ve vazgeçilmez birlikte çabasıyla kendinizi kişilikleştireceksiniz. Bu olmadıkça hiçbir yaklaşımınız, hatta pratiğiniz birkaç büyük savaş kazansa bile veya çok büyük bir demagog bile olsanız, fazla değer ifade etmez"

Ben PKK içinde neden bu kadar etkili olabiliyorum? Açık. Sosyalizm biraz bilimseldir ve bilimsellikle birlikte çok umutlu ve hayalleri böyle hep tahrik edicidir. Bu da seni sürekli çaba sarfetmeye götürür. Sonuçta bu seni güçlü hale getirir. Böyle ahımşahım işlerden bahsetmiyorum. İnsanlarla ideallerimiz temelinde konuşmak basit bir iştir. İlişki kurmak, herkesin yapabileceği bir iştir. Eğer bu bir savaşsa, orada daha da bu iş büyür. Düşmana anlam vermek, kendi ordusuna anlam vermek giderek derinlik kazanır. Yeter ki biraz sosyalist kişilik olsun, mesafe almaması düşünülemez. Değilse, demagogsa ve bir emek hırsızı ise veya bir köylü, bir hamalsa o er geç birkaç başarısı da olsa sonuçta iflas etmeye mahkûmdur. Hiçbir köylü emekçiliğinin hırsızlık yolu dışında patronluğa sıçradığı görülmemiştir. Hiçbir demagogun da, eğer insanları kaba bir biçimde yanıltması olmasa, bir siyasi güç veya bir askeri zafer elde ettiği görülmemiştir. Başarısı, birisinin hırsızlığı, diğerinin insanları kandırmasındadır. Hırsızlar çalar-çırpar yükselirler, en büyükleri olurlar. Demagoglar da yalanlarla insanları uyuturlar, belki de bir diktatör olurlar. Bunlar dünyamızda çok, içimizde de böyleleri her gün çıkmak istiyor. Ama açık söylemeliyim ki bizim önderlik tarzımızda, ne çabalara hırsızca girişmek, ne de demagogca etrafını kandırmak vardır. Hayır, asla ikisine de yer yoktur.

Hakiler bu toprakları tanımıyorlardı ama sosyalizme inanıyorlardı

Gerçekten bir sosyalist kişilik amacına bağlı mısınız? Eğer evet diyorsanız, o zaman sağlam örgüt ölçülerine ulaşmama mümkün değildir. Sağlam çalışma esasları ve örgüt kesin sonuca götürür. Yine çizgiye yani hayallerine giderek daha da çok bağlıdır öyle sapması, başka bir yaşam etkisinin altına girmesi düşünülemez.

Tekrar vurguluyorum; bu, değil böyle yıllarca PKK içinde kalmak, sıradan bir başlangıç yapmak için bile, sizi sağlam yürütmeye yeterlidir. İşte Haki'ler, çok mu biliyorlardı sosyalizmi? Hayır! Çok az bir bilinçle yola çıktığını ama çok inançlı olduğunu biliyoruz. İşte Hayri'ler, Mazlum'lar, Kemal'ler çok mu bu toprakları tanıyorlardı, yurtseverlerdi? Hayır, sıradan. Ama onlar gerçekten yozlaşmamış olarak hem sosyalizme inanıyorlardı, hem de çabasına içtenlikle, tutkuyla bağlıydılar. Öyle yaparlardı. Gerçek PKK'lilikler bunlardı. Ama şimdi saflarımıza bakıyorum: Bilinci de kırk kat Haki'nin, Kemal'in, Mazlum'un üstünde olanlar var. Yine pratiği on, on beş yıllık savaşçı da dâhil yüz kat belki o büyük PKK'lilerin üstünde olanlar var ama bakıyoruz ki şimdi sorundur ba-

şımızda. Neden? İşte, bir sosyalist kişiliğin temel özelliklerine ters düştükleri için. Bir endişe kaplamış çoğunun kimliğini, kişiliğini. Günübirlikçi yaşam deniyor, dar yaşam, kendini yaşama, keyfi yaşama, yetkiye dayalı yaşam, hak arayıcıları… Neredeyse bambaşka bir PKK haline gelinmiş. Ülke dışında da, ülke içinde de yetki devrimciliği, komuta devrimciliği, evet bambaşka, adeta biraz da PKK'nin canına okunarak oluşmuş durumlar var. Bunlar habire sorun üretiyorlar. PKK'ye fazla verdikleri birşey olmadığını ben net görüyorum.

Parti dört dörtlük sosyalistlerin birleştiği yer değildir

Bu kadar şehidin kanı var, bu kadar halkımızın dolaylı-direkt bize verdikleri değerler var, bu saydığım özelliği temsil edenler habire bunları kemiriyor. Artık hiçbir kıymetleri yoktur diyorum bunların. Neden? Çok açık, partimizin içindeki ya hırsızlar, ya demagoglardır. Diğerleri de sıradan köylü emekçileri, hamallardır. Hayır. Sosyalist kişiliğin bu olmadığını ben size tekrar tekrar vurguluyorum. Hiç şüphesiz diyeceksiniz, parti, sınıf savaşımının en yoğunlaştığı yerdir veya oluşumudur. Doğru. Parti tanımımız böyledir. Parti saf dört dörtlük sosyalistlerin birleştiği bir yer değildir. Hele bizim toplumumuzda. Halkımız gibi neredeyse toplum olmaktan çıkmış, sınıfsal özellikleri de dumura uğratılmış veya ciddi bir gelişme imkânı bulamamıştır. Ve neredeyse her şeyi parti içinde adeta toplumsallaşıyor, siyasallaşıyor, sınıfsallaşıyor ise burada savaşımın yoğun geçeceği açıktır. Toplumda ulusal kurtuluş savaşı, sınıfsal savaş verilmiyor. Neden? Çünkü dört dörtlük bir yenilgi var. Beyinler dağılmış, iradeler felç edilmiş. Bu anlamda toplumsal temelde bir savaş yok. Yalnız Kürt toplumunda değil, bugünkü Türk toplumunda, bütün Ortadoğu toplumlarında durum biraz böyle. Mücadele, ya devletin içine taşırılmıştır, ya partinin içine. Bizde devlet olmadığı için parti içine, Türklerde devlet oluğu için devlet içine taşırılmıştır. Bugün Türkiye'nin sınıf mücadelesi devlet içinde veya işbirliği ile yürütülmekte. Biz de PKK içinde yürütülüyor.

Şimdi daha iyi anlıyoruz ki; eski saf yoldaşlar topluluğundan ziyade genelleştiği için bütün savaşan öğeleri ilişki ve çelişkileri ile parti içine aldık. Ama şunu da peşinen kabul etmelisiniz ki, bu işi böyle sağlayan emekçilerin PKK'sidir. Yani ideolojik ve siyasal, örgütsel önderlik size tanımını verdiğim önderliktir. Hâkim sosyalist özellikleri böyle tanımlanan önderliktir. Diğer sınıftan gelmiş olabilirsiniz, müthiş küçük burjuva sınıf önyargıları, yarı feodal önyargılar, köylü, hamal, aydın önyargıları ile dolu dolu gelmiş olabilirsiniz. Ve bu bir yerde kaçınılmazdır başlangıçta. Ama şimdi bunu ısrarla sürdürmek, hatta politika haline getirmek, hatta güç haline getirmek demek işte hırsızların savaşımın, demagogların savaşımını geliştirmek demektir. Nitekim partimiz de bunu böyle ele aldığı için kendi içindeki savaşı şiddetlendirmiştir.

Sosyalizm söz konusu edildiğinde bir şey daha eklemek gerekir; örneğin sınıf savaşımında çok şiddetli tavrın sahibi olan bir Stalin bile parti içindeki bu savaşımı kapsamlı yürütemediği için çok dogmatik, salt baskı yöntemleriyle halledebileceğini düşündüğü için daha kendi zamanında yarattığı hainler nedeniyle, büyük sosyalist kuruluşu çözülüşün eşiğine getirdi. Partiyi değil, neredeyse dünyanın üçte birinde etkili olabilen bir sosyalist inşayı, parti içinde sınıf mücadelesini doğru yürütememesinden, yine devlet içinde dolayısıyla sosyalist demokrasiyi doğru tanımlayamadığı için, geliştiremediği için olanlar oldu.

Sosyalizm tarihinden dersler çıkardık

PKK sosyalizmin bu tarihinden şiddetli dersler çıkarmanın da adıdır. Nedir bu? Devlet olursak, şüphesiz sosyalist demokrasi. Devletten önce parti içinde sınıf mücadelesini, yani parti içi demokrasiyi bana göre şimdiye kadar büyük bir ustalıkla yürüttük. Yürütmeseydik zaten, herhalde kocaman sosyalist devletlerin çözüldüğü bir süreçte PKK hayli hayli çözülürdü eğer PKK çözülmediyse içindeki sosyalist mücadeleyi hem ilkelere, hem yeni taktik esaslara yani onun doğru örgüt ve mücadele esaslarına getirdiğimiz yeniliklerle götürebildiğimiz içindir. Az mı geriliği temsil ediyorsunuz? Hayır! Kürt kişiliğindeki gerilik kadar dünyada sanmıyorum başka kişiliklerde gerilik yansıtılıyor olsun. Her birinizin gelişi adeta yüzyılların bütün geri ilişki ağları, hatta kendinize göre sınıf bilinci de demeyeceğim, körce bir kişilikle katılmaktan başka hiçbir özelliği ifade etmiyor. Net düşüncelerle mi gelmişsiniz? Hayır! Bir çalışma zevkiyle mi geliyorsunuz? Hayır! Sınıfta, toplumda kalmışsınız, bilinciniz dağıl-



mış, iradeniz felç olmuş öyle gelmişsiniz. Bunu bilmeyen yok.

Biraz kendinizi toparlar toparlamaz; köylü kökenli iseniz köylü küçük burjuvalığını, kent kökenli iseniz kent küçük burjuvalığını, ağa kalıntısıysanız ağa dayatmasını, hâkim ulus etkilerinden iseniz onun size kazındırdığı özellikleri hızla başımıza kendinizi dayatmaktan alıkoyamıyorsunuz. Bunu neredeyse ezici bir biçimde ben kendi başıma, kendime doğru yöneltilmiş olarak görüyorum. Hiç umurunuzda bile değil. Neden umurunuzda değil? Çünkü sınıf mayanız, dolayısıyla kişilik gerçeğiniz size rahattır. Mesela "PKK Önderlik tarzına göre ne düşünürüm, ne yaparım, ne savaşırım, ne örgütlenirim, ne propaganda ederim", ya nasıl yaparsın? "Kendi tarzıma göre." Nedir senin tarzın? Aslında çoktan yerle bir olmuş bir tarz. Düşmanın ilk etapta vurduğu bir tarz. Bunun kanıtı sayısızdır.

Sosyalist kişiliği kendine mal eden gerçek bir PKK militanı olur

Diyor ki "benden bu kadar." Senden bu kadar ama benim için bu yetmiyor. Bu, kendini bile kurtarmaya yetmez. İşte sınıf savaşı bir boyutuyla böyledir. Yetmeyene karşı savaş. Yetmiyorsunuz. Yetmediğiniz için de yenilgiyi temsil ediyorsunuz. Burada sizi çok aşırı kötüleyen yok. Deniliyor ki size: Sosyalizmin emek kahramanlığını, sosyalist ütopyanın ve çalışmasının, dönem emperyalizmine, onun TC kimliğindeki faşist sömürgeci ve işte bugün çok net özel savaşçılığına göre kendinizi oluşturamadığınız için yenilgiyi temsil ediyorsunuz. Bunun altında ne var? Yetersizlik var. Örgütlenme yetersizliği, onun çaba yetersizliği, hayal yetersizliği var. Basit yaşamla yetiniyorsunuz, basit bir yetki sizin için zaferdir. Bir PKK'nin ucuz komuta kişiliği sizin için her şeydir. Bir küçük eylem, bir küçük temsil veya başarı sizin için işin sonudur. Halbuki bizim için bunlar, bu tip adımlar karın bile doyurmaz. PKK'nin önderlik gerçeğinde bu tip başarıların adı bile söylenemez.

Her gün benim böyle yüzlerce başarım vardır, dönüp arkama bile bakamıyorum. "Bunlar başarı mı" diyorum kendi kendime. "Asla yanıltmam kendimi bunlarla" diyorum. Çünkü düşmanlarımın büyüklüğü ortada. Arkamdaki düşman ne kadar hızlı geliyor ortada. Ben nasıl kendimi kandıracağım birkaç küçük başarıyla? Ama kendinize bakın, burada ölçü diye bir şey kalmamış. Dediğim gibi muazzam bir yetersizliği iradeye yansıyor, felç olmuş. Sizinle bu temelde savaşıyorum. Yetersizlikten yeterliliğe ulaştırma savaşımı arkasında işte böyle sınıf özellikleri var.

"Milyonlarca insanın uğruna şehit olduğu sosyalizme saygımız varsa buna kendi somutumuzda vereceğimiz en yakıcı cevap, belki de uluslararası güncel koşullarda PKK şahsında militanlığı geliştirip ve bu çizgiyi de kesin zafer yürüyüşüyle daha da önlenemez bir şekilde yükseltmek olmalıdır"

Tekrar söylüyorum: Köylüler de emekçi, hamallar da emekçi, küçük burjuvalar da emekçi, ağalar da emekçidir. Ama onların emeği vatanı kurtarmaya, toplumu, halkı özgürleştirmeye yetmez. Ya nasıl? Sosyalist ütopyaya göre, önderlik gerçeğimizin bu kadar şehidin kanıyla, bu kadar halkın da gelişen fedakarlığıyla yürüttüğü tarzı, temposu ancak bunu belirler. Bunun için işte sosyalist kişiliğinizi ancak bu tanım çerçevesinde kendinize mal ederseniz, "ben gerçek bir PKK militanıyım" diyebilirsiniz. Bu noktayı yakalayamazsanız nesiniz? Evet, yine belki militan, bir savaşçısınız ama PKK'nin gerçek militanı değilsiniz. Hatta onun karşısında yer alıyorsunuz. Ya onun çok kuyruğunda, ya onun çok sağında-solunda, ya da bir intihar kişiliği gibi çok önünde. Gördüğünüz gibi, bütün bunlar da zora sokuyor. Başarıya değil, başarısızlığa götürüyor. Bu anlamda kendinizi ölçüp biçeceksiniz.

"Ben gerçek PKK'lileşmenin, PKK militanlığının neresindeyim? Sosyalist bir PKK kimliğinin, kişiliğinin neresindeyim?" Çok sağında mı, çok solunda mı? Çok ilerisinde mi, çok gerisinde mi? Bunu bile tanımlarken düşmana göre hesap, ütopyamıza göre hesap ve bir de çalışma ölçülerimiz var. "Çok zevkli mi çalışıyorum? Bütün ideolojik, siyasi, örgütsel, eylemsel faaliyetlere büyük bir zevkle mi anlam verip kendimi pratikleştiriyorum?" Evet diyorsanız, o zaman siz tam bir sosyalist militansınız, hakiki bir PKK'lisiniz, PKK'nin tanımına göre kendinizi militanlaştırmışsınız. Bu kişilik iş yapar. PKK'nin mevcut olanakları bu kişiliğe sayı çoğunluğu hiç önemli değil, emrindeki olanaklar da o kadar önemli değil her tür zaferi sağlamaya yeterlidir, artar bile. Şart böyle bir sosyalist parti militanı olmasıdır. Zaferin en temel şartı budur. Diğer şartlar, sayı çokluğu, bilmem gelsin şu silahlar, bilmem şu alanın şu özelliği, bütün bunlar ayrıntıdır, belirleyici değildir.

O halde, eğer emekçiler davasına bir inancımız varsa, milyonlarca insanın uğruna şehit olduğu sosyalizm ütopyasına da saygımız varsa ve gerçekten bugünü uluslararası emekçilerin bir dayanışma, birlik, mücadele günü olarak değerlendiriyorsak, kendi somutumuzda vereceğimiz en yakıcı cevap, belki de uluslararası güncel koşullarda PKK şahsında böyle militanlıkla ve bunun giderek kesin zafer yürüyüşüyle daha da önlenemez bir yükselişi ile karşılık vermektir. Bu mükemmel bir cevap olur. Kısmen verilmiş, tamamını da bundan sonra verebiliriz.

Patrona saygım olur ama köle emekçiye asla

İflas etmiş sözcüklerle biz bugünü anmayacağız. İçi boş olan sosyalist kavramlarla ben bugünü değerlendirmek istemiyorum. Hatta mevcut sermayenin böyle hizmetindeki emekçilerden nefret ediyorum. Sevemem böyle emekçileri. Onlar bir dönemlerin en büyük köleci imparator-

luklarına yamanan köleleri andırıyorlar, bunların sevilecek hiçbir yanları yok. Emekçiler böyle olamaz. Emekçiler, saygı duyulacak emekçiler, emeklerine saygıyı böyle inancın, ütopyanın sahibi olarak göstermedikçe lanetli olmaktan asla kurtulamazlar. Kendi halk gerçekliğimiz ile eğer bugün biraz gururluysak, lanetli değil de kendimizi giderek yüz ağartan bir biçimde tarih sahnesine çekiyorsak, böyle inanca ve onun savaşımına bağlı olma gücünü gösterdiğimiz içindir. Ben bu vesileyle gerek bu parti içinde hepinize, gerekse tüm halkımıza ve ilgi duyan dostlara, en başta tek başıma da olsa yıllarca bu inançlarıma, bu hayallerime bağlı yaşamayı esas aldığımı ve bunun için gerektiğinde kendi başıma bir ordu gibi çalışma zevkini her şeyden üstün tuttuğum için böyle olduğumu belirtmeliyim. Ve bu temelde bazıları ilgi duydu, PKK'liler ortaya çıktı, halkımız ortaya çıktı ve dostlar her gün kat be kat artarak dayanışma içinde oluyorlar. Yarın belki de fazla olacak. Onları kutlarım. Bugün dolayısıyla selamlarım. Bunun dışında emeğin ve emekçilerin saygınlıklı değerlendirileceğine inanmadığım gibi, belki bir patrona saygım olur ama bir köle emekçiye saygım olamaz. Bunu da belirtmek durumundayım.

Patron patronluğunu nasıl biliyor, yapıyorsa, emekçi de emekçiliğini bilerek yapmalıdır. Halkımıza uygularsak; bize karşı iyi savaşan sömürgeci özel ordu birliklerine saygım var ama ona karşı kendi öz savaşımını veremeyen, dolayısıyla kendini örgütleyemeyen halkımıza dahi benim hiç saygım yok, hatta içimizdeki savaşçılara da hiç saygım yok. Benim saygım, en az düşmanları kadar kendi ordusunu, kendi savaşını akıllıca ve başarıyla veren emekçileredir, savaşçılaradır. PKK Önderliği kesinlikle böyledir, bunun dışında hiç kimse ne bağlılık duysun, ne saygı duysun, ne saygı, ne sevgi beklesin. Kölenin, başarısızın, kendi çabasına anlam verememişin içimizde yeri olamaz. Bu, hiçbir zaman bizden ilgi beklemesin. Asla o saygıya, sevgiye, şerefe, onura ulaşmayacaktır, ona layık olmayacaktır. Ve biz hiçbir zaman onları onurluca anmayacağız. Ya kimlerle olacak? İşte, en az düşmanları kadar yaşamı kendisine layık gören, bu vatanı, bu halkı özgürleştirerek yaşayabileceğini, gerekirse onun için her tür özveriyi bir sosyalist kahramanlığıyla gösterebileceğini, engel tanımadan yürütebileceğini gösterdi mi, o en değerlisidir, en baş tacı edilmesi gerekendir. Sürekli sevilip sayılmaya layık, o bir halksa bir halk, böyle onuru yakalamış bir halktır. O halk öncü halktır. Onun adına öncülük eden sınıfın değeri de öncü sınıf değeridir, eğer o parti ise o da böyle öncü bir partidir.

Savaş kahramanlığı en büyük halk kahramanlığıdır

Buna işte bugün dolayısıyla her zamankinden daha fazla şiddetle ihtiyacımız var. Bu sadece işi, ekmeği kazandırmıyor. Onun için çok gerekli olan onuru, onun için de gerekli olan özgür elleri ortaya çıkarıyor. Umut dediğimiz, ütopya dediğimiz özgür hayaller. Özgür hayaller oldukça özgür eller olacaktır, özgür eller oldukça çalışan eller olacaktır, çalışan eller oldukça iş olacaktır, ekmek olacaktır. Bunlar bu kadar birbirleriyle bağlantılıdır. Engeller varmış, savaş gerektiriyormuş, bundan daha değerli çalışma olur mu? Bir savaş ki, bütün bu tutsaklık zincirlerini paramparça edecektir. O halde bu iş, en zevkli iştir. Bu çaba belki de bire bin veren verimli emektir, çabadır, savaş emeğidir ve onun kahramanlığı da en büyük halk kahramanlığıdır.

Biz emeğe de, emekçilere de uluslararası alanda olduğu kadar kendi somutumuzda halkımızın bu anlamdaki çabalarına karşılık vermek istedik. Halkımızın baştan emekçi bir halk olduğunu, ama emeğine ters düştüğünü, bütün emek değerlerinin elinden alındığını, dolayısıyla emeğin üretildiği ülkesinin de elinden alındığını baştan beri gördüğümüz için buna büyük bir yurtseverlik savaşımının gerekli olduğunu ve emek değerlerinin kendisinin olabilmesi için özgür bir halk olarak, kendini mutlak gerçekleştirmek durumunda olduğunu esas aldık. Ve bunun için öncelikle dedik, bunu kazanacak bir partiye, bir partiyi de kazanacak militana, sosyalist militana, en büyük ağırlık verilecektir. Ve bu görev bize düştüğünde inanılmaz bir tarih misyonudur, rolüdür dedik, benimsedik. İnanılmaz bir çekiciliği var dedik, etkisine girdik. Ve çabası çok verimlidir dedik, inanılmaz bir çalışma tarzıyla ve temposuyla bu işe koyulduk. Sonuç, boşa gitmeyen ve belki de tarihte en onurlandıran, yüz ağartan ve hatta yalnız umudunu da değil, bizzat daha şimdiden maddi planda da kurtuluşu getiren bir savaşı, kendisinde neredeyse her şeyimizi yeniden yaratır bulduk.

Bundan daha değerlisi olamaz. İşte bu sosyalizmdir, işte bu emekçilerin bir kez daha günümüzde bilinçli çıkarından ibaret olan ve partide birleşen davasıdır. Hiçbir dava bundan daha yüce olamayacağı gibi, başarılı sonuç da alamaz. Bu temelde bütün uluslararası emekçileri, halkları, biraz da karartılmış da olsa, bugünlerini böylesine inançlı bir sosyalist ütopya ile olduğu kadar sosyalist çalışmanın zevki ile onun birlik ve dayanışmasının, mücadelesinin onuru ile selamlıyoruz.

Partimiz içinde de asla buna toz kondurmayacağımızı, bizi böyle başarılı kılan, böyle bir sosyalist ideolojinin ve ondan kaynaklanan tüm politikasının, örgütlenmesinin ve askeri çizgisinin de savaşta başarıya, zafere doğru gidecek kadar daha amansız takipçisi olduğumuzu, şimdiye kadarki başarılarımızın ancak bir başlangıç değeri olabileceğini, asıl anlamlı ve başarılı savaşların bundan sonra gelişebileceğini bugün dolayısıyla bir kez daha belirtiyoruz. Başta, gerçekten sosyalist PKK ve onun savaş sahasındaki komuta ve savaşçıları olmak üzere, yine zindanda gerçekten kahramanca direnen sosyalist PKK'lilere ve onların sempatizanlarına ve bizi takip eden bütün halkımıza da bugün dolayısıyla en anlamlı karşılığı verdiğimize inanıyorum. Bu temelde sürekli başarı diliyorum, selamlıyorum.

Süreci başarıyla karşılamanın yolu partileşmekten geçer

"Dönemin görevleri ancak ve ancak partileşme temelinde militan ölçülerinin yükseltilmesi ve temsiliyetinin güçlü kılınması temelinde başarılabilir. Parti öncülüğü güçlü biçimde sağlanmadan hiçbir çalışmada başarılı olmak mümkün değildir. Partileşme birliktir, ilkeli duruştur, birbirini tamamlamaktır. Her türlü kendine göreliğe, özerk davranma ve yaşamaya son vermektir. Düşmanın en fazla üzerinde durduğu ve parçalamaya çalıştığı da partimizin birliğidir."

PKK Yürütme Komitesi

Kapitalist modernitenin temel sorunları

Kapitalist modernite ağır bir krizi yaşamaktadır. Yaşanan sorunu sistemin medyası ve kalemşorları her ne kadar sadece ekonomik-mali kriz olarak topluma yansıtmaya çalışsalar da, gerçeğin öyle olmadığı çok açıktır. Sorun artık topluma ve insanlığa hiçbir olumlu şey vermeyecek olan kapitalist modernitenin yaşadığı köklü yapısal sorunlardır. Bireyciliğe, bencilliğe dayanan ve toplumsallığa ait ne varsa hepsini ortadan kaldırmaya çalışan sistemin ulus-devlet, azami kar, tekelleşme, ekolojik dengenin hiçe sayılması, aşırı şehirleşme, kadının düşürülmesi ve savaş gerçeği artık gelip bir noktaya dayanmıştır. Son yıllarda artık toplum, birey ve doğa üzerinde yol açılan tahribatların gizlenemez duruma gelmesinden kaynaklı, sanki yeni bir durummuş gibi sorunun gündemleştirilmesi tam bir göz boyama ve insanlığı aldatmaya yönelik bir ideolojik saldırıdır.

Gelinen aşamada artık toplumu ve bireyleri eskisi gibi yönetmek, oyalamak mümkün değildir. Her ne kadar oyalamak için bir Obama gibi figürler kullanılıyorsa da, bunun çok uzun sürmeyeceği ortadadır. Öyle ki Obama Türkiye'ye geldiğinde de görüldü ki, kendisini sempatik kılmak için herkesin duymak istediklerini söyledi ve çok barışçıl, uzlaşmacı, çok demokratmış gibi bir hava yaratmaya çalıştı. Gerçeğin böyle olmadığı açıktır. Obama'nın bu çabaları daha çok Bush'un izlediği politikalar sonucu dünyada oluşan yaygın anti-ABD atmosferini aşarak tepkileri yumuşatmak dünya ile daha yumuşak bir diyalog arayışı içinde olduğunu göstermek içindir.

İnsanlar tüketim için yarışan sürüler haline getirilmiştir

Kapitalist sistemin yarattığı ulus-devlete dayalı sistemin yürümeyeceği şimdi daha iyi anlaşılmıştır. Onun için bunu biraz gevşetmeye dönük bazı adımlar öngörmektedirler. Ulus-devlet zihniyeti ve yapılanmasında bazı reformlar belki bir dönem oyalama rolü oynayabilir; ancak sistemin siyasal yapılanmasında yapılacak daha çok restorasyon anlamına gelecek olan her türlü girişimi halkların kabul etmeyeceği açıktır. Sistemin siyasal gerçeği ve tarzı tekellerin ağırlığının dışında oluşturulabilecek mi? Tekellerin çıkarlarına göre şekillenmeyen bir siyaseti tekeller ne kadar kabul edebilir? Bu hem iç hem de dış politika açısından böyledir. Böyle bir gerçeklik ortada iken, özellikle ekonomik-mali krizin direkt toplumun, insanlığın tüm yaşam alanlarına günlük olarak yansıması karşılığında, eskiyi devam ettirmeyi insanlık ne kadar kaldırabilir? Kaldırmayacağı açıktır. Çünkü halklar önemli deneyimler yaşadılar. Bunu reddedecek bir potansiyelin olduğu açıktır.

Ekonomik alanda sistem gerçekten sürekli kriz üreten bir yapısal gerçeği yaşamaktadır. Süreklileşen bu krizi hiçbir tedbirle durdurması mümkün değildir. Her tedbir ilerde daha ağır krizleri tetikleyecek etken olmaktan başka bir rol oynayamayacaktır. Tam bir ideolojik saldırı biçiminde geliştirilen neo-liberal kapitalist ekonomik politikanın, sonuçta gerçekten de ekonominin ve pazarın düşmanlığı anlamına geldiği açığa çıktı. Serbest pazar biçiminde sunulan bu politika, bugün pazarın dengesini bozmuştur. Ortada işleyen bir pazar yoktur. Ekonomik krizin faturası ezilen halklara ve topluluklara yıkılarak sistem kendisini yaşatmaya çalışmaktadır. Görüldüğü gibi liberal yaklaşımlar bir tarafa bırakılmıştır. Kendi haline bırakılsa kendi kendini bitirecek bir ekonomik durum gerçeği ortada vardır. İşte en son G-20 zirvesinde alınan kararlara bakılırsa, bir kez daha merkez ülkelerde yaşanan ağır bunalım IMF üzerinden üçüncü dünya ülkeleri üzerinden giderilmeye çalışılacaktır. Üçüncü dünya ülkelerini bu anlamda daha çok bağımlılık, borç-faiz batağına saplanma, yoksulluk, işsizlik, açlık ve toplumda her türlü çürümenin derinleşerek sürmesi gibi tehlikeler beklemektedir. Kendi iç pazarlarını hareketlendirmek için pompalanan kredilerin henüz ortaya somut olumlu bir sonuç çıkarmadığı göz önüne getirildiğinde, üçüncü dünya ülkelerinde farklı bir durumun ortaya çıkması da beklenmemelidir.

Tarihte kapitalizm kadar maddiyatçı olan ve manevi kültürü yok eden başka bir sistem görülmemiştir. Kendini yeniden üretmek için maddiyatçı

zihniyeti geliştirerek tüketimi körüklemektedir. İnsanlar tüketim için yarışan sürüler haline getirilmiştir. Bir yandan tüketim kültürü, diğer yandan emekten ve üretimden kopuk, paranın para kazandırdığı bir rant ekonomisi kapitalizmi büyük bir krizle karşı karşıya getirmiştir. Bu durumda sistemin dev medya tekelleri ve think-tank kuruluşları, üniversiteleri, ideolog ve politikacılarının kitleleri doyuracak, ikna edecek ciddi bir argümanları yoktur. Belki oyalayacak kısa vadeli şeyler bulunabilir; ancak ikna edici yeni bir ufuk sunacak bir konumları yoktur. Bu gerçeklik sistem içindeki insanların günlük maddi tüketim kültürü içinde, ufku, dünyası daralmış, psikolojisi bozulmuş, matlaşmış bir insanlık durumunu ortaya çıkarmaktadır. Buna bir yerde ideolojik kriz, zihniyet krizi de diyebiliriz.

Siyaset toplumun her türlü sorununa çözüm bulmaktır

Sistem en büyük tahribatını ve bozulmayı toplum üzerinde yapmaktadır. Bireycilik, insanı insanın kurdu yapan, birbirinin gözünü oyan bir bozulmuş insan halini ifade eder. Bu anlamda kışkırtılan bireycilik-bencilik öyle bir aşamaya gelmiştir ki, artık bunu yaratmayı çıkarlarına uygun bulanlar bile “bu kadar olmamalıydı” deme noktasına gelmişlerdir. Bir taraftan böyle bir durum gelişirken, öte yandan özü devletçiliğe dayanan milliyetçilik ve dincilik adı altında yeni yeni faşist-ırkçılık ve dini siyasi ekonomik amaçları için kullanan dinsel cemaatler gelişmektedir. Sanki bir tür toplumsallıkmış, kendini savunmakmış gibi gelişen bu durumlar da sistemi aslında restore etme çabalarından başka bir şey değildir.

Yine siyaset bugün en derin kriz içindedir. Siyaset toplumun her türlü işlerine çözüm bulmaktır. Toplum, siyaset ve ahlakla istikrar ve barış içinde yaşama imkânına kavuşmaktadır. Siyaset bugün toplumsal sorunlara çözüm değil, sorunların üstünü örten ya da sorunları daha da içinden çıkılmaz hale getiren bir faaliyet haline getirilmiştir. Siyaset toplumla birlikte yapılan bir iş iken, bugün toplumun ilgisiz kaldığı ve üstten birilerinin toplumun kaderiyle oynadığı bir iş haline gelmiş durumdadır. Toplum için en gerekli iş olan siyaset, en asalak faaliyete dönüştürülmüştür. Toplum için hava ve su kadar ihtiyaç duyulan bir faaliyetin toplum tarafından bu kadar gereksiz ve itibarı en düşük uğraş olarak görülmesi, siyasetin de derin bir krizin parçası, hatta yaratıcısı haline geldiğinin ifadesidir.

Siyaset ile ahlak, toplumsal yaşamın olmazsa olmaz boyutlarıdır. Ne var ki, siyaset gibi ahlak da bitirilmiştir. Zaten toplumsal ahlak, kadın üzerindeki erkek egemenliği ve artı ürünün gaspıyla bozulmuştur. Bugün ise kadın bitirilme noktasına getirilerek ahlak çökertilmiştir. Bunun hem sonucu hem de nedeni olan bölüşümdeki uçurum da ahlaksızlığın üretildiği bataklık olarak en temel insanlık durumu haline gelmiştir.

Bugünkü Ortadoğu sorunları, sistemin dünya genelindeki çözümsüzlüğünün bölgeye yansımasıdır. Ortadoğu’nun tarihten gelen kendi sorunları olsa da, bunu çıkmaz hale getiren esas olarak da iki yüz yıldır bölgeye giren kapitalist emperyalist sistemdir. Kapitalist sistem ideolojik, siyasi, ekonomik ve kültürel olarak insanlığın ihtiyaçlarına cevap verecek konumda olmadığı gibi, Ortadoğu sorunlarını çözmesi hiç mümkün değildir.

Kapitalist sistem her zamankinden daha fazla asalak haline gelmiştir

Küresel sermayenin son finans krizi, kapitalist sistemin insanlık açısından nasıl bir yük haline geldiğini ortaya koymuştur. Kapitalist emperyalist sistem, bu krizle kapitalizmin içten yaşadığı büyük krizi yoksul ülkelerin ve alt toplumsal tabakaların üstüne yıkarak aşmaya yönelmiştir. ABD’den en yoksul ülkeye kadar her yerde bu krizin en fazla altında kalanlar yoksul ülkeler ve yoksul topluluklardır. Aslında bu krizle bu kesimlerden aktarılan kaynaklarla sistem krizini hafifletmeye çalışmaktadır. Önder Apo’nun belirttiği gibi, krize yönelik müdahaleler krizin daha sonra daha ağır biçimde kendini dışa vurmasıyla sonuçlanacaktır.



Kapitalizmin ekonomik yapısı, siyaseti de sosyal yaşamı da kültürü de çürütmekte ve yozlaştırmaktadır. Kapitalist sistem her zamankinden daha fazla asalak haline gelmiştir. Finans kapital ekonominin en büyük düşmanı olarak ekonominin üstünde büyük bir yük haline gelmiştir. Bu ekonomik sistemin doğa, insan, toplum ve kültür kaygısı yoktur. Bu nedenle bu ekonomik sisteme alternatif bir ekonomik sistem yaratmak zorunlu hale gelmiştir. Çünkü bu ekonomik sistem doğaya olduğu gibi toplumsal sorunlara da alarm verdirmektedir. Sosyal sorunların ağırlığı siyasal istikrarsızlığa zemin olmaktadır.

Tüm bu sorunlara çözüm olacak olgu ise siyasettir. Nasıl ki ahlaki ve politik toplum insanlığın ilk dönemlerde huzurlu yaşamını ortaya çıkarmışsa, bugün de huzur ve istikrara yol açacak şey politikadır. Bugün biz buna demokratik siyaset ve tabandan geliştirilen doğrudan demokrasi diyoruz.

Ekonomik krizin ve tüm sorunların kaynağı kesinlikle siyasetin demokratik olmamasının sonucudur. Demokratik siyaset yerine üst toplum siyaseti bugün dünyaya egemendir. Bu siyasi anlayışın demokrasi anlayışı da üst toplum demokrasisi ya da devlet örtüsü demokrasisidir. Toplumların yönetimi üstten dayatmayı aşmadığından, devletler ve halklar arası ilişkide hemen bir hiyerarşiyi ortaya çıkarmaktadır. Eğer toplum demokratik siyasetle örgütlenir, demokratik konfederal bir modelle ahlaki ve politik toplum gerçeği açığa çıkarılırsa, bunun halklar arası ilişkisi de demokratik konfederal biçimde olur. Bu demokratik siyaset anlayışı da toplumların ekonomik, siyasal ve kültürel sorunlarını doğru bir temelde çözecektir. Bunun bölgesel ve uluslararası alanda yansıması da ahlaki ve politik olarak adil, eşit ve demokratik bir dünya düzeni olacaktır.

Türk devletinin son durumu ve Hareketimize ideolojik saldırıları

İçinden geçmekte olduğumuz süreçte Önderliğimize, Hareketimize ve halkımıza karşı çok yönlü bir ideolojik saldırı, farklı araç ve yöntemlerle geliştirilmektedir. Önümüzdeki süreçte de bu saldırılar artarak devam edecektir.

En büyük ideolojik saldırı esas olarak Önder Apo'ya yönelik geliştirilmektedir. Hem Önderliğin ideolojik-felsefi görüşlerine hem de kişiliğine yönelik sağdan-soldan ve karşı cepheden çok yönlü saldırılar olmaktadır. İdeolojik saldırının yetmediği noktalarda da Önderliğimiz üzerinde her türlü psikolojik işkence uygulanmaktadır. Amaç Önderliğe geri adım attırmak, halk ve hareket üzerindeki etkisini kırmaktır. Önderliğimiz en güçlü bir ideolojik duruştayken bu saldırıların gelişme zemini bulması, Önderliğin başta kadrolar olmak üzere tüm topluma yansıtılmasında yaşadığımız eksiklikten kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla bu saldırılara karşılık vermek için ilk önce Önderliğin kitaplarının hızla çevirilerini yapıp yaygın olarak dağıtmak gerekmektedir. Bunun yanında Önderliğin ideolojik ve teorik düşüncelerinin başta basın-yayın araçları olmak üzere tüm araç ve yöntemler kullanılarak topluma taşırılması görevi vardır. Ancak Önderliğe layık olmak ve saldırılara verilecek en iyi cevap, kadroların Önderliğin görüşlerini derinlemesine özümsemesi ve temsilini hayatın her alanında yapmasından geçmektedir.

İdeolojik hâkimiyet olmaksızın Kürdistan'da politik ve askeri hâkimiyeti sürdürmek, kalıcı kılmak mümkün değildir. Bu nedenle de Türk sömürgeciliği başta olmak üzere diğer sömürgeci güçler de ülkemiz üzerinde ve halkımız içinde yoğun bir ideolojik saldırı yürütmektedirler. Bu ideolojik mücadele sadece eğitim kurumlarında yürütülmekle sınırlı değildir. Film, dizi film, tiyatro ve müzik başta olmak üzere sanatın her dalı yoğun ve yaygın bir biçimde devlet desteğinde sürdürülmektedir. Yoğun bir asimilasyon eşliğinde sürdürülen bu ideolojik saldırının özü, ülke ve halkı ret, mücadeleyi ret, kendini ret, geleceğini Türkleşmede ara! biçiminde formüle edilebilir.

Türk sömürgecileri Kürt toplumu üzerindeki ideolojik egemenliğini 70'li yılara kadar son derece sistemli bir politikayla harekete geçirmiştir. Hareketimizin ortaya çıkışıyla birlikte başlatılan ideolojik mücadele, Türk devletinin resmi ideolojisini anlamsızlaştırmış, alay konusu haline getirmiştir. Artık hiçbir sömürgeci devletin Kürdistan üzerinde dini istismar etmenin dışında, sömürgeciliği sürdürecek ideolojik meşruiyet olanakları kalmamıştır. Tek vatan, tek ulus, tek bayrak, tek dil, tek kültür biçiminde özetlenen ulus-devlet resmi ideolojisi ciddi bir bocalamadan sonra son süreçte daha önceden yine Başbuğ'un dile getirdiği "Türkiye halkı" gibi bir kavram çok yeni bir şeymiş gibi sunularak hareketimizin mücadelesine karşı yeni bir ideolojik mücadele başlatmış bulunmaktadır. Türk genelkurmay başkanı İlker Başbuğ'un başlattığı bu yeni saldırının amacı 36 yıllık özgürlük mücadelesi içinde özgürleşen Kürt'e karşı, işbirlikçi-iradesiz bir Kürt'ü çıkarmak ve kafaları karıştırmaktır. Aslında mücadelemiz karşısında zorlandıkça, meşruiyet zeminleri sarsıldıkça özde bir değişiklik yaşamadan kendilerine yeni meşruiyet zeminleri ve kavramları arama çabasına girmektedirler. Bu yeni kavramı kullanması hareketimizin gelişmesinin ve ideolojik hâkimiyetinin kitleler üzerindeki meşruiyetini tasfiyeye ve Kürdistan halkını yeniden hareketin ideolojik, kültürel ve sosyal etkisinden kurtarmaya dönük bir girişim olduğu açıktır.

Hareketimizin ve halkımızın duruşu ideolojik saldırıları boşa çıkarmıştır

Bu ideolojik saldırının hareketimize ve halkımıza karşı 29 Mart yerel yönetim seçimlerinden sonra geliştirilmesi de anlamlıdır. Çünkü seçim öncesi Kürt halkının ulusal, kimliksel, kültürel haklarının inkarı, AKP ve Fethullah Gülen cemaati tarafından Türk-İslam sentezi, ideolojik yörüngesi içinde bir oldu-bittiye getirilmeye çalışılmıştır. Bu kesim son bir yıldan bu yana Ergenekon operasyonu ve davası sürecinde Hareketimizi bu kontra yapılanma ile ilişkilendirmek için onlarca TV kanalı, dergi, gazete ve internet sitesini harekete geçirmiştir. Özellikle MİT tarafından yönlendirilen ve tam bir psikolojik savaş kapsamında yürütülen bu saldırı hemen hemen her gün AKP ve Fethullah Gülen cemaatine bağlı medya grupları tarafından bir biçimde gündemleştirilmektedir. Çeşitli dönemlerde hareketin içine sızdırılmış, ama hareket tarafından deşifre edilen ve kamuoyuna açıklanan bazı unsurlara dayandırılmaya çalışılan ve bunun dışında hiçbir temeli bulunmayan bir iftira kampanyası yürütülmektedir.

Ancak hareketimizin AKP'nin Türk İslam sentezine dayalı ulus devleti restore etmeye dönük girişimlerini ve Ergenekon oyununu deşifre ederek ideo-

lojik olarak açığa çıkarması, politik teşhirini güçlü bir biçimde yapması ve Kürdistan halkının da bu temelde seçim sandıklarında tüm bu oyunları bozan tarzda iradesini ortaya koymasıyla birlikte artık bu ideolojik saldırıların ve oyunların tutmayacağı anlaşılmıştır. Bundan sonra, yani hemen seçimin ertesinde İlker Başbuğ'un adeta önümüzdeki dönemin ideolojik, politik, askeri stratejisini içeren uzun açıklaması tümüyle mücadelemize karşı yeni bir ideolojik saldırı olmaktadır.

Kürdistan'da ideolojik hâkimiyetini ve sömürgeciliğini meşrulaştırma olanaklarını sadece Türk devleti kaybetmemektedir. Diğer sömürgeci güçler de Kürdistan üzerindeki egemenliklerinin ideolojik ve politik dayanaklarını önemli oranda kaybetmiştir. Örneğin İran tüm parçalara yönelik yoğun bir kitap dağıtma çalışması yürütmektedir. Son süreçte de açığa çıktığı gibi, Önderliğin kitapları üzerinde, özellikle dine yaklaşım konusunda tahrifat yaparak piyasaya sürme gibi çok kirli bir oyun dahi sergilenmektedir.

Klasik sol burjuva ve modernist yaklaşımlardan uzak durulmalıdır

Dolayısıyla bugün Türk devleti esas olarak Türkiye halkı tanımı üzerinden bir ideolojik saldırı başlatırken, siyasal İslamcıları ise kendilerini ve argümanlarını yeniden gözden geçirerek yenileme arayışı içindedirler. 1990'lı yıllarda binlerce yurtseverin kanına giren Hizbullah'ın bugün tekrar Kürdistan'da hem seçim sürecinde hem de sonrasında adeta ortaya salınması bunu işaret etmektedir. Kendi halkı en vahşi bir sömürgeci baskı altında iradesizleştirilmeye çalışılırken, buna ilişkin doğru ve cesaretli tek bir söz söylemeyip Hamas ve Lübnan Hizbullah'ının bayraklarını ve liderliklerinin posterlerini sallamaları anlamlıdır. Önümüzdeki süreçte böyle bir ideolojik eğilimin Kürdistan'da geliştirileceğini öngörmek gerekir. Bu kesimlerin artık salt dinle sonuç alamayacaklarını gördüklerinden dolayı artık, bunun içine biraz da Kürtçülük sosu koyacakları görülmektedir. Hem mücadelemizin Kürdistan'da yarattığı devleti geriletme olanaklardan yararlanmakta, hem de harekete karşı bir alternatif gibi, yani bir Kürt Haması yaratmaya çalışmaktadır. Bu güçlerin geçmişte JİTEM tarafından nasıl desteklendiği ise bilinen bir durumdur. Bu güçler bugün de devletin çeşitli kesimleri tarafından korunup-kullanılmaktadırlar.

"Türkiyeli sol güçlerle ortak demokrasi cephesi oluşturularak, her türlü darlıktan uzak durulmalı ve uzun vadeli bir mücadele stratejisi geliştirilmeli, milliyetçi boğazlaşmalar karşısında halkların kardeşliği öne çıkarılmalıdır. Bu yaklaşım sadece Türkiye açısından değil, Kürdistan'da yaşayan diğer halkları mücadelemizin bir parçası haline getirmek için de gereklidir"

İran İslam cumhuriyetinin de Kürdistan'da ve başta Güney olmak üzere Kuzey ve Güneybatı Kürdistan'da diğer İslami akımlarla birlikte Arap ve Fars sömürgeciliğini meşrulaştırma ve derinleştirme mücadelesi yürüteceği açıktır. Özellikle Güney Kürdistan'da İran rejiminin bu yönde yoğun bir ideolojik mücadele yürüttüğü ortadadır.

Dinin sömürgeci emeller için kullanılması siyasetini boşa çıkarmak mücadelemiz açısından çok önemli bir hedef olmalıdır. Kürdistan'da din devletin bir siyasi malzemesi olarak kullanılmasının önüne geçilmeksizin, sömürgeciliği Kürdistan'da köklü olarak etkisizleştirmek mümkün değildir. Bunun için de dine doğru yaklaşım çok önemlidir. Bu konuda klasik sol, burjuva ve modernist yaklaşımlardan uzak durulmalıdır. Dinin metafizik olan insan gerçeğinin tarihsel bir gerçeği olduğu bilinerek doğru yaklaşılmalıdır. Dinsel dogma ve geriliklerin burjuva ya da klasik sol yaklaşımlarla bırakalım giderilmesi, daha da katılaşmasına yol açacağı bilinmelidir. Dinin siyasi ve ekonomik çıkarlara alet edilmesine karşı çıkarken, İslam'ın kültürel yanını anlayan, değer veren, inançlara saygı gösteren bir yaklaşım içinde olmalıyız. Önderliğimizin siyasal İslam'a hayır, kültürel İslam'a evet yaklaşımını doğru bir pratik yaklaşımla toplumda temsil edebilmeliyiz.

Üzerinde durulması gereken diğer bir konuysa CHP'nin adeta yeniden suni teneffüsle gündeme taşınmasıdır. CHP de daha çok Kürt halkını bölüp parçalamaya dönük bir politikayı ve ideolojik yönelimi işleyecektir. Daha çok da gerek metropollere göçertilmiş gerekse de Kuzey Kürdistan'ın Kuzey-Batı kesimlerinde bulunan Alevi kitlesini Harekete kapatma gibi bir rol üstlenmektedir. Bununla hem mezhep çelişkisini demokratik ulusal birliği parçalamada kullanma hem de Hareketi bir sınırda tutma gibi bir amaç taşınmaktadır.

İdeolojik mücadele yürütülmesi gereken diğer bir kesim de, Türk soludur. Türk solu öteden beri, Kürdistan ulusal sorununa yetersiz yaklaşmaktadır. Bugün de kabaran şovenizm ve ırkçı dalganın hedefi olmamak için hareketimizle ilişkilenmede tereddütlü yaklaşımlarda bulunmaktadır. Bu geri anlayışla bir ideolojik mücadele yürütülmeksizin Türkiye'de güçlü, örgütlü mücadele geliştirmek mümkün değildir. Bu güçlerle ortak demokrasi cephesi oluşturularak, her türlü darlıktan, ufuksuzluktan uzak durulmalı ve kısa vadeli çıkarlar yerine uzun vadeli bir mücadele stratejisi geliştirilmeli, milliyetçi boğazlaşmalar karşısında halkların kardeşliği öne çıkarılmalıdır. Bu yaklaşım sadece Türkiye açısından değil, Kürdistan'da yaşayan diğer halkları mücadelemizin bir parçası haline getirmek için de gereklidir. Seçim sonuçları bu gerçeği de önemli düzeyde dikkate almamız gerektiğini ortay koymuştur.

Kürdistan'da ulus-devlet peşinde koşan özgüçten yoksun, egemen sınıfa dayanan, sonuçta uluslararası güçlere dayanmaya götüren, halihazırda da böyle yürüyen bir ideolojik akım olan

milliyetçilikle mücadele edilerek, öz güce ve halka dayalı demokratik konfederalizmi geliştirmek gerekmektedir.

Önümüzdeki dönemde partimiz PKK'nin kapitalist modernitenin yanı sıra gıdasını kapitalist moderniteden alan ve bu ufku aşamayan diğer ideolojik versiyonlara karşı da sistemli bir ideolojik mücadelenin hem kadrolar içerisinde geliştirilmesi hem de toplumun bu konularda duyarlı kılınması için mücadele geliştirmesi önemlidir.

İdeolojik mücadele yürütebilmek için ise, ideolojik kadrolara, yani Önder Apo'nun ideolojik, felsefik doğrultusunu derinlemesine kavramış, özümsemiş ve yaşamın her alanında temsil edebilecek niteliğe kavuşmuş ideolojik, örgütsel ve yaşam ölçüleri yüksek kadrolara ihtiyaç vardır. Belki de her zamankinden daha çok böyle, netleşmiş kadrolara ve bu kadrolardan oluşan örgütlenmelere ihtiyaç vardır. Ancak bu konuda üzerinde durularak giderilmesi gereken ciddi sorunların var olduğunu öncelikle belirtmek gerekmektedir.

Partileşme sorunlarımız

Önder Apo'nun İmralı'daki duruşu başta olmak üzere şehitlerimizin yol göstericiliğinde Partimiz özgürlük mücadelesinin önemli bir aşamasına girmiş bulunmaktadır. PKK öncülüğündeki Kürdistan halkı önemli siyasi, askeri ve toplumsal kazanımlarla bir gelişmeyi, yükselmeyi yaşamaktadır. Hareketimizin ulaştığı durum karşısında ise düşmanın çok yönlü saldırıları sürmektedir. Uluslararası komplo mücadelemizin ulaştığı düzeyi göz önüne alarak, kendisini yeniden örgütlemeye ve Hareketimizi ulaştığı siyasi, askeri, toplumsal ve kadrosal bakımdan geriye çekmeye, zayıflatmaya ve tasfiye etmeye çalışmaktadır. Kapitalist modernite, ideolojik, felsefi, kültürel ve yaşam tarzıyla bir bütün olarak saldırı yürütmektedir.

29 Mart yerel yönetim seçimlerine Türk sömürgeciliğinin, uluslararası güçlerin yüklediği anlam bilinmektedir. Seçim zemini Hareketi tasfiye etme zemini haline getirilmek istenmişti. Seçimlerin tersi bir sonuç yaratması karşısında ise, kapsamlı operasyonlarla tasfiye planını harekete geçirdiği görülmektedir. Sadece DTP'ye yönelmemektedir, öte yandan gerilla sahalarına karşı da yoğun operasyonlar düzenlenmektedir. Suriye rejimi de bir süredir yoğun tutuklamalara yönelmektedir. İran'ın zaten uzun süredir halk üzerinde yoğun bir baskı ve sindirme politikası uyguladığı bilinmektedir. İdam başta olmak üzere, cezaevlerinde ağır işkence ile kadroları sindirmek ve hareketi etkisizleştirmek için çok yönlü saldırılarını sürdürmektedir.

Avrupa ise bu saldırıyı daha farklı yol-yöntemlerle yapmaktadır. Bir taraftan tutuklamakta, öte yandan imza sürecine tabi tutarak, kadroyu işlevsiz-etkisiz ve denetim altında bir kişilik haline getirmeye çalışmaktadır. Almanya'nın izlediği bu politikayı Fransa da uygulamakta ve giderek yaygınlık kazanacağı anlaşılmaktadır. Mücadele edilmediği taktirde bu politika geliştirilecek, yaygınlaştırılacak ve böylece sonuç almak isteyeceklerdir.

Tüm bu saldırılara karşı geçen yıl Zap direnişi, temelde yoğun gerilla eylemlilikleriyle birlikte, halkımızın yükselttiği serhıldanlar ve seçim sürecinde de elde edilen başarı ile önemli bir gelişme düzeyi açığa çıkarılmış bulunulmaktadır.

Çok genel olarak ortaya koyduğumuz bu saldırıları boşa çıkarmak ve gelişmelere doğru-yetkin bir biçimde öncülük etmek, mücadeleye ivme kazandırmak, Önderliğin özgürlüğü başta olmak üzere, özgür kimlik ve demokratik özerklik hedeflerine ulaşabilmek için kesinlikle net bir duruşa ihtiyaç vardır. Açıktır ki öncelikle bu saldırıları derinlemesine fark eden, kendisini tüm saldırıları karşılayacak tarzda örgütlemiş, kararlaşmış, hayatın her alanında temsil ölçülerine ulaşan kadronun bu düzeyi pratiğinde yaşatması gerekmektedir. Bu, her bakımdan bireyin partiye doğru katılımını ve partileşmeyi doğru ele almasıyla mümkündür. Partileşme ve militan ölçüleri doğru temsil edilmezse, görev ve sorumluluklar da yerine getirilemez.

Değerli Yoldaşlar,

Her bakımdan önemli bir gelişme sürecine girilmiştir. Bu gelişme aynı zamanda bir tehlikeyi de bağrında taşımaktadır. Önderlik *"ya beni bırakılar ya da imha ederler"* demiştir. Bu, hem gelişmeye hem de tehlikeye işaret etmektedir. Yaşanan seçim sürecinden ve sonuçlarından Kürdistan'ın tüm parçaları ve yurtdışı sahaları derinden bir etkilenmeyi yaşamıştır. Seçim sonuçları ulusal düzeyde olumlu anlamda bir etki yaratmıştır. Bu etkiyi gündemde tutmak önemli olmaktadır.

Süreci daha ileriye götürecek olan ise kadronun netleşme ve kararlaşma düzeyidir. Eğer dönemi karşılayacak kadro netliği, parti disiplini ve yaşam tarzını, ölçülerini geliştiremezsek süreç ciddi tehlikelere de kapıyı aralayabilir. Bu saldırıları kısaca da olsa yukarda belirtmeye çalıştık.

Eğer halkımızın her alanda yükselttiği mücadele ve katılımlara doğru ve yetkin öncülük edilemezse mücadele tarihimizde yaşadığımız yetersizlikleri tekrarlama gibi bir olasılık ve tehlike bulunmaktadır. 1979 örgütsel krizi de ayağa kalkan halkı örgütlemede yaşanan sorunlardan kaynağını almıştır. Aynı şey 1990'lı yıllar için de geçerlidir. Bunun mücadelemize faturası ise ağır olmuştur. Fakat 2000'li yıllarda bunu tekrarlamak, mücadele tarihimizden hiç ders çıkarmamak anlamına gelecektir. Onun için tarihin kritik aşamasından mutlaka ve mutlaka sürece doğru öncülük edecek ve tüm kitlelerin taleplerine yanıt olacak kadroyu nicelik ve nitelik olarak da geliştirme gibi bir görevle karşı karşıya bulunmaktayız. Kadroların da böyle bir görev ile karşı karşıya olduğunu bilmesi önemlidir.

Yakalanan kitlesel düzey göz önüne getirildiğinde kadroda niteliksel zayıflıkların yanında niceliksel bir yetersizlik de söz konusudur. Artık milyonlarla ifade edilebilecek bir kitle vardır. Yine Kürdistan'da yaşayan nüfusun ezici çoğunluğunu etkileyen, harekete geçiren bir konum yakalanmıştır. Sömürgeci partilerden önemli bir kopuş yaşanmaktadır. Kürdistan'da bulunan diğer partilerin etkisinde olan kesimler

de Önderliğin İmralı duruşu, gerillanın direnişi ve halk serhıldanları ile Hareketin izlediği doğru politika ve pratiği nedeniyle Önderliğe ve Harekete yaklaşmaktadırlar. Diğer önemli bir veri de, özellikle Kuzey'de tüm hilelere, entrikalara, baskılara ve psikolojik savaş bombardımanına rağmen halkımızın yurtsever demokratik adaylara oy vermiş olmasıdır. Ağır baskılar altında oyunu vermek, güven duymak, politikaları onaylamak ve beklentilerini ortaya koymak anlamına gelmektedir. Şimdi bu halkın umutları ve talepleriyle karşı karşıya olunduğu unutulmamalıdır. Bu sadece niteliksel olarak kadronun ölçülerini yükseltmeyi gerektirmiyor, aynı zamanda kadronun sayısal olarak da çoğaltılması gerekmektedir. Öyle ki birçok alanda hala ciddi kadro boşlukları bulunmaktadır ve hemen hemen her alan parti yönetiminden kadro talebinde bulunmaktadır.

Özgürlük mücadelesi ancak doğru yaşam ölçüleriyle donatılmış kadrolarla yürütülebilir

Kadın ve gençlikte önemli bir kabarış ve kitleselleşme vardır. Bu konuda belli bir gelişme de vardır. Bu katılım düzeyini mutlaka yeni kadrolar ortaya çıkararak karşılamak gerekmektedir. Bir taraftan bu yoğun kabarışı ideolojik çalışmalarla doyurmak, diğer taraftan örgütlemek gerekmektedir. İdeolojik çalışmalarla doyurulmayan, bu temelde örgütlenmeyen kitlelerin kabarmasının geri çekilme ve sistem içinde erime tehlikesi vardır. Bu açıdan bu tür dönemlerde zaman geçirmeden ideolojik çalışmalarla bu kitleleri doyurmak, ideolojik çalışmalarla nitelikleşmiş olanları örgütlemek en temel görev olarak bilinmelidir. Özellikle geçen dönem birçok kadronun yıpranması, tasfiyeci eğilim ve sistemden etkilenerek ölçülerin zayıflaması mücadelemiz açısından ciddi bir sorun olmuştur. Bu açıdan doğru yaşam ölçüleriyle yeni kadrolar yaratmak çok çok önemlidir.

Bir daha vurgulamalıyız ki Kürdistan Özgürlük mücadelesi gibi zorlu bir mücadele ancak doğru yaşam ölçüleriyle donatılmış kadrolarla yürütülebilir. Doğru yaşam ölçüleri bulunan kadrolar ancak bu mücadeleyi karşılayabilir ve öncülük rolünü oynayabilir. Militan yaşamı kendinde geliştirmeyen kişilerin bu mücadelede ömürleri kısa olur. Militan yaşama sahip, kararlı, doğru bir katılımı sağlamış kadro sonuna kadar mücadele eder. Yaşamında militan ölçüleri geri olan kadro ise mücadelenin zorlukları karşısında geri adım atacağı gibi, ne zaman ne yapacağı belli olmayan bir duruşu yaşar. Doğru yaşama sahip, kararlı militan kadro, Önderliğe, değerlere ve mücadeleye çok bağlı olduğundan onu hiçbir durum geriye çekemez. Yaşamında militan ölçüleri egemen kıldırmış kadrolar her koşulda mücadeleyi yürütürken, yaşam ölçüleri yüksek olmayan kadroların her an kayma durumları bir olasılıktır. Bu konuda yakın zamanda Avrupa'da kanser hastalığından şehit düşen Yılmaz arkadaş, doğru yaşam ölçülerine sahip kadroya bir örnektir. Yine Şehit Yasin arkadaş 5. Kongrede yetersizlikleri eleştirildiğinde "ben kendi partimi feshediyor, PKK'ye katılıyorum" diyerek, kapıdan kovsanız bacadan girerim diyerek değerlere bağlı kadronun partiye yaklaşımını ortaya koymuştur. Bu açıdan yanlışlıklara karşı mücadele etmek, geriye çeken ölçüleri kabul etmemek, yüksek ölçüleri olan kadrolar yaratmak önemlidir. Geri ölçüleri kabul ederek, geri ölçülerle yan yana yaşayarak hiçbir kadro bu örgütte tutulamaz. Kadroyu uzun soluklu mücadele içinde tutmanın doğru yolu, onda var olan eksiklikleri gidermek ve doğru yaşam ölçüleri olan kadrolar haline getirmektir. Geçmişe oranla önemli bir gelişme olsa da hala kadroların ölçülerini yükseltme sorunumuz vardır.


Musa Günay/Yılmaz

Kadın hareketinde yaşanan öncülük ve kadro sorunları giderilmelidir

Önderliğin demokratik devrim tanımlaması kadının bu yığınsal kalkışını ifade etmektedir. Ancak kadının aynı ölçüde örgütlü olduğunu ve ölçüleri yükselten bir mücadele duruşu gösterildiğini söyleyemeyiz. Ciddi öncülük ve kadro sorunları bulunmaktadır. Süreci karşılayacak, kitleselleşen kadın gücünü örgütleyecek ve örgütlülükle kadının enerjisini daha fazla devrime akıtacak yeterli, yetkin bir öncülük ve onun sistemi hala yeterince kurulamamıştır. Kadın hareketinde öncülük ve kadro sorunlarının üzerinde durulması ve giderilmesi gerekmektedir. Aksi durumda bu büyük kadın devrimini örgütlü hale getirmek söz konusu olmaz. Gençliğin durumu da kadından çok farklı değildir. Gençlik de özünde örgütsellik, öncülük ve kadro bakımından benzer bir durumla yüz yüze bulunmaktadır. Sistemin ideolojik saldırıları karşısında gençliği koruyacak ideolojik doyurma ve örgütleme düzeyi zayıftır. Bu açıdan sistemin bireyci ve modernist yaklaşımlarına açık bir gençlik gerçeği bulunmaktadır. Sistemin gençlik üzerinde özel bir çabayla durduğu dikkate alınırsa bu konuda yapılması gerekenler daha iyi görülür.

Kadın, paradigmamız içerisinde öncülük konumunda tanımlanmıştır. Dolayısıyla en fazla bütünlüklü gelişmelere bakması gereken ve yine bütüne karşı sorumlu davranması gereken bir konumu ifade etmektedir. Fakat kadın hareketinde bu yönlü eleştirilmesi gereken yönler bulunmaktadır. Genele karşı sorumluluk duymada, genelle bütünlüklü bir yaklaşım içinde olmada sorunlar devam etmektedir. Öncelikle parti konferanslarına, kadronun netleştirilmesi çalışmalarına yaklaşımda bu açıkça görülmüştür. Partimizin kadroyu netleştirme ve öncülük sorunlarını giderme konuları başta olmak üzere toplumsal hassasiyetleri yeterince göz önüne almayan, cins mücadelesini yanlış algılamalara yol açacak tarzda ifade etme gibi durumlar yaşanmaktadır.

Yanlış namus anlayışlarına müdahale etmek zorunludur

"Namusumuz Özgürlüğümüzdür, Kimsenin Namusu Değiliz" kampanyasında da görüldüğü gibi kullanılan argümanların ve sloganların içi doldurulmadığında yanlış algılamalara yol açacak durumlar ortaya çıkmaktadır. Küçük burjuva feminist yaklaşımla komünal demokratik sistemin özgürlükçü kadın yaklaşımı arasındaki ayrımlar ortadan kalkmakta, kavramların içini küçük burjuva bakışıyla anlama yaşanmaktadır. Bu açıdan "Namusumuz Özgürlüğümüzdür" kampanyasındaki "Kimsenin Namusu Değiliz" kavramı farklı algılamalara açık hale gelmiştir. Bu da kampanyanın hazırlığının iyi olmadığını, içeriğinin iyi doldurulamadığını göstermektedir. Bu kampanya hem zamanlama olarak, hem Önderliğin özgürlüğünün gündemde olduğu bir dönemde, Önderliğin özgürlüğüyle bağlantısı yeterince kurulmadan yürütülmesi bir yetersizlik olmuştur. Şüphesiz ki temel toplumsal bir sorun olan kadının yaşadığı köklü tarihsel sorunlara eğilmek, yanlış namus anlayışlarına müdahale etmek zorunludur. Ancak bunun tek doğru ifadesi ya da bunun tek doğru ele alınışı söz konusu süreçte kullanılan argümanlar değildir. Bu konuda Önderlik başta olmak üzere yapılan eleştiri ve değerlendirmeleri zamanında dikkate alarak anında gerekli değişikliklere gitmemek bir eleştiri konusu olmuştur.

Tüm mücadelelerin kadro kaynağı gençliktir

Mücadelenin öncü güçlerinden olan gençlik belli bir mücadele yürütmekle birlikte, aslında mücadelenin de kadro kaynağı olduğunu ve esas olarak buradan partileşmenin-öncüleşmenin gelişeceğini yeterince gündemine almaması ve kendini herhangi bir örgütlenmeden öte bir rolle sorumlu kılmaması eleştirilmiştir. Her ne kadar gençliğin mücadeledeki rolü bilinse ve bazı çalışmalar yapılsa da ancak hareketimizin öncülük sorunlarını ve ihtiyacını karşılamada yetersiz kaldığı kapsamlıca değerlendirilmiştir. Mücadelemizin kaderini belirleyecek böyle bir çalışmanın daha ciddi, örgütlü ve kapsamlı ele alınması gerektiği vurgulanmıştır. Bunun için gerekli olan örgütlenme ve mücadele tarzında bazı değişikliklere gitmesi gerektiği üzerinde durulmuştur. Hem kabaran büyük gençlik kitlesini örgütleme, doğru-yetkin öncülük etmek için gerekli kadroyu yaratma, öte yandan da hem katılım hem de mücadelenin genel kadro ihtiyaçlarını karşılayacak bir görev ile karşı karşıya olduğu göz önüne alındığında gençlik hareketinin önümüzdeki dönemde hızla kendisini bu yetersizliklerden kurtararak dönemin gerektirdiği öncülüğü mutlaka yaşaması gerekir. Gençliğin genel mücadelenin ve halkın tüm sorunlarının yükünü omuzunda hissederek bu konudaki görevlerinin bilincinde olarak yeni dönemde kendini daha iyi örgütlemesi ve harekete geçirmesi gerekmektedir.

Tüm mücadelelerin kadro kaynağı gençliktir. Bu durum partimiz için daha fazla geçerlidir. Gençlik mücadeleye her bakımdan kadro kaynağı olma rolünü yeterli oynaması gerekmektedir. Gençliğin meclis tarzında örgütlenmesi de tartışılmıştır. Meclis bilindiği gibi bir tartışma ve karar alma yeridir. Politik yönü ön planda olan bir sahadır. Şüphesiz gençlik tartışmalı ve karar almalıdır, ancak çok fazla içe dönük tartışmalar ve politize olmaya yatkın biçimde her yerde meclisleşmenin, mücadele tarzını hantallaştırmaya yol açabileceği belirtilmiştir. Gençlik hareketinin en üst organı olarak bir meclisin bulunması anlaşılırdır, ancak her alandaki örgütlenmesini böyle ele almak, gençliğin rolü ve mücadele tarzına pek uygun düşmemektedir. Gençliğin enerjisi, coşkusu dar polemik, çekişme ve biraz da içe dönük politize olma havası veren meclis çalışmalarında tüketilmemelidir. Gençliğin görevi; hızla örgütlenmek, pratik karar alma mekanizmalarını yaratmak ve sözü çok fazla dolaştırmadan eylemi örgütleyip öncülük yapmaktır. Yoksa kötü bir parlamentarizm taklitçiliğini yapmak değildir.

Bu kadar gelişme ve başarma imkânı ortaya çıkmışken bunu layıkıyla değerlendirememek ve yukarda belirttiğimiz yılların tekrarını yaşamak kabul edilemez bir durumdur. Çünkü artık neyin nasıl kazanıldığını ve nasıl kaybedildiğini tasfiyecilik süreci ve bunun yarattığı kadro özellikleri nedeniyle çok iyi biliyoruz. Özellikle Hareketimizin kadroları hangi tarzın örgüt ve yaşam anlayışının kaybettirdiğini çok iyi öğrenmiş olmalıdır. Yine son birkaç yıl içinde ortaya çıkan gelişmelerin başta Önderlik ve büyük kahramanlık abideleri olan dönem şehitleri şahsında nasıl kazanıldığını da çok iyi biliyoruz. Onun için de kaybettireni tekrarlamak, bile bile böyle bir konuma gelmek anlamına gelmektedir ki bu; Önderlik, halk, şehitler ve tarih karşısında bir suçu ifade etmektedir.

Üzerinde durulması ve mutlaka aşılması gereken bir sorun da; önündeki büyük gelişme olanaklarını görmeme, görse de, var olan ya da çok az bir gelişmeyle yetinme, tatmin olma gibi yetinmeci bir yaklaşımdır. Özünde kendini yormamayı ifade eden bu yaklaşım devrimci ve atılımcı değildir. Dar ufukludur. Geleceğe dönük değildir. Önderliğin, Partinin ve halkın gücünü, gelişme, büyüme kapasitesini yeterince görmemeyi ifade etmemektedir. Oysa Önderlik ufku sonsuz ve

gelişkindir. Azla yetinmez, gözleri hep ileriye bakar. Gidilen yola da bakar ancak, daha çok önünde, gidilmesi gereken yola bakar. Bu nedenle Önderlik tarzı hep başarılı olmuştur. Azla yetinen, memurvari, kendine göre çalışma tarzlarıysa düşman saldırıları karşısında gerileme ve tasfiyeye götüren yaklaşımları ifade etmektedir. Kendini geriye çeken, böyle de olur diyen yaklaşımlar ve çalışma tarzları özü itibariyle tasfiyeci ve tüketici duruşu ifade etmektedir. Geçen dönemde bu tür duruşlar harekete çok zarar vermiştir. Hareketin ve kadronun potansiyelini atıl bırakarak, hatta geriye çekerek saldırılar karşısında tehlikeli durumları yaşatmıştır. Bu tür duruşların neler kaybettirdiğini Hareketimizin karakterinin nasıl aşındırdığını her arkadaş yaşadıklarıyla, gördükleriyle bilmektedir.

"Bu seçim kampanyası ve sonuçları ortaya koymuştur ki örgütlü çalışmanın bulunduğu yerlerde başarı daha fazla olmuş, kadro yetersizliğinin ve örgütsel zayıflığın olduğu yerlerdeyse istenen sonuçlar alınamamıştır. Bu gerçeklik bile başarı açısından öncülük ve kadro gerçeğinin ne anlama geldiğini açıkça göstermiştir"

Önderliğimiz seçim sonuçlarını demokratik devrim olarak değerlendirmiştir

Önderliğimiz, demokratik konfederalizm temelinde dünyanın tüm temel sorunlarını çözebilecek inanç ve kararlılığını taşımaktadır. Sistemin tüm özel çabalarına rağmen Önderliğin İmralı duruşunu destansı bir biçimde sergilemesinin nedeni, tümüyle böyle bir kavrayış derinliği içerisinde bulunmasıdır. Ancak bazı kadrolarımızda hala bu kadar gelişmeye rağmen kendine güvensiz, daha büyük kazanacağına olan inançsızlık ve büyük kazanma için kendini güçlü ve hazırlıklı tutmama durumu belirgin bir biçimde kendisini açığa çıkarmaktadır. Bu da kadronun çalışma motivasyonunu zayıflatmaktadır. Diğer tüm sorunlarda olduğu gibi bu sorun da kaynağını özünde Önderlik çizgisinde ideolojikleşme düzeyindeki yetersizlikten almaktadır.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye sahasında yaşanan 29 Mart yerel seçimleri öncesi çalışmalar ve seçimde ortaya çıkan sonuç önemli bir düzeyi açığa çıkarmıştır. Önemli olanaklar da ortaya çıkmıştır. Nitekim Önderliğimiz seçim sonuçlarını zayıf yönleri olan bir başarı ve demokratik devrim olarak değerlendirmiştir. Bu, ulaşılan düzeyi ortaya koymaktadır. Ancak bu gelişmeyle birlikte örgütsel durumda aynı düzeyin olduğu belirtilemez. Bu konuda özellikle belirttiğimiz hususlar temelinde üzerinde önemle durulması gereken ciddi sorunlar vardır.

Partimiz yürütme toplantısında seçim sürecini de kapsamlı olarak değerlendirmiştir. Halkımız bu seçimlerde sorunun çözümünün Önderlik gerçeği ve partide olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Halkımız, Özgür Önderlik, Özgür Kimlik ve Demokratik Özerklik hedefiyle sandıklara gitmiştir. Parti ve Önderliksiz çözümün olamayacağını kesin bir dille ortaya koymuştur. DTP bile oyunu yükseltmeyi ve halkla bütünleşmeyi bu sloganlara sahiplenmede görmüştür. Bu yaklaşım temelinde seçimleri kazanmanın büyük bir siyasi değeri vardır. Özellikle kadınların da önemli oranda yerel yönetimlerde yer alması bu siyasal değeri daha da büyütmüştür. Hem seçim öncesi süreç hem de seçim sonuçları dikkate alındığında gerçekleşen başarının ne anlama geldiği daha iyi anlaşılır.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye sahasında yapılan 29 Mart yerel yönetim seçimlerinde büyük bir halk kalkışması yaşanmış ve Kürdistan halkı büyük bir moral kazanmıştır. Bu durumu değerlendiren Yürütme Komitesi, muazzam bir gelişme potansiyelinin olduğunu; ancak örgütlülükte ve öncülükte yaşanan kimi yetersizlikler nedeniyle daha ileri bir başarının ve zaferin gerçekleşmediğinin altını çizmiştir. Bu seçim kampanyası ve sonuçları ortaya koymuştur ki örgütlü çalışmanın bulunduğu yerlerde başarı daha fazla olmuş, kadro yetersizliğinin ve örgütsel zayıflığın olduğu yerlerdeyse istenen sonuçlar alınamamıştır. Bu gerçeklik bile başarı açısından öncülük ve kadro gerçeğinin ne anlama geldiğini açıkça göstermiştir. Eğer bu yetersizlikler de olmasaydı daha fazla gelişme ve ilerleme olanaklarını somut bir biçimde yakalamak mümkündü. Ancak kadro birçok alanda kitlenin gerisindedir. Gelişmeleri karşılayacak, ilerletecek bir durumda değildir. Bu konuda ciddi bir yetersizlik söz konusudur. Belki bugüne kadar gelindi, ancak gelişmeler ve gelişme potansiyeli göz önüne alındığında bu duruşun yetersiz olduğu ortadadır. Kitlelerin ideolojik ihtiyaçlarını karşılamak ve örgütselliğini geliştirmek için kadronun bu zayıf duruşunu hızla aşması gerekmektedir.

Dine yanlış yaklaşımlar düşmana ucuz başarı imkânı vermektedir

Üzerinde durulması gereken diğer bir husus: dine yaklaşımda yaşanan yetersizliklerdir. Gerçekten de rejimin dini siyasal amaçlar için kullanması göz önüne alındığında bunu boşa çıkarmanın önemi kendiliğinden açığa çıkmaktadır. Ancak bu konuda hala yaşanan yetersizlikler vardır. Biraz modernizmin etkisi biraz da reel sosyalizmin etkisi nedeniyle yer yer ciddi yetersizlikler ortaya çıkabilmektedir. Oysa Önderliğimizin 'Dine Devrimci Yaklaşım'ı ortadadır. Bu konuda dinler gerçeğine çok güçlü bir çözümleme geliştirmiştir. Ortadoğu tarihi, toplumsallığı ve kişiliği çok kapsamlı ele alınmıştır. Dinin siyasete alet edilmemesi gerektiğini, ancak kültürel İslam'ın yanında olduğunu ortaya koymuştur.

Ortadoğu, diğer bir deyimle Mezopotamya tarihi bir tür dinler tarihidir. Burada yaşanan kültürü görmezden gelmek, yüzeysel yaklaşmak olsa olsa mo-

dernizm ve Batı kültürünün gözlüğüyle ya da reel sosyalizmin bakış açısıyla meseleye bakmak anlamına gelir. Dine doğru yaklaşmak; üsluptan, giyim-kuşama, yaşam tarzı gibi birçok alanı kapsar. Bizim coğrafyamızda ve kültürümüzde ve bu topraklarda toplumsallığı esas alarak ortaya çıkan dinlerde Ahlak, maneviyat, ruhsallık daha fazla vurgulanan bir gerçeklik olmaktadır. Elbette bunu politik toplumu kurma, geliştirme temelinde değerlendirmek gerekir. Yoksa günümüzdeki Kemalizmin bir din haline getirdiği laisizm ile soruna yaklaşmak sadece köklü Mezopotamya uygarlığı karşısındaki yüzeyselliği, ısrarı halinde ise cahilliği ifade eder. Bu konuda yaşanan sorun, kadronun Önderlik ideolojisi, felsefi ve din gerçeğine yaklaşımındaki derinliği yakalamamasından kaynağını almaktadır.

Yaşanan ve bize kaybettiren, düşmanın üzerinde politika yaptığı kimi yetersizliklerin hızla aşılması gerekir. Dine yanlış yaklaşımlar düşmana ucuz başarı imkânı vermektedir. Kültürel İslam'ı anlamak ve düşmanın dini kullanmasına fırsat vermemek açısından bu konuda gerekli olan bilinçlenme geliştirilmeli, kadro ve sempatizanlarda bir duyarlılık oluşturulmalıdır. Bir kültür ve yaşam konusu olduğu için, bu konuda paradigmamızın öncü güçlerinden birisi olan kadının daha hassas ve duyarlı yaklaşması önem kazanmaktadır. Çünkü dine yaklaşımda yaşanan yetersiz çarpık yaklaşımlar din kisvesine bürünen kesimleri güçlendirmekten başka bir işe yaramamaktadır.

Toplumun hassasiyetlerini ve özgünlüklerini gözetmeliyiz

Önderliğin ortaya koyduğu ahlaki ve politik toplumu geliştirmek, dini siyaset aracı olarak kullananları boşa çıkarmak için en temel yoldur. Önderlik, ahlakın ve toplumun ilk önce dinle şekillendiğini söylemektedir. Dolayısıyla kapitalist sistem karşısında ahlaki ve politik toplumu geliştirmeliyiz. Böylelikle sistem içinde erimenin önü de alınabilir. Yani toplumumuz da kadrolarımız da ahlaki ve politik toplum gerçeğini yaşayarak sistem içinde erimemelidir. Oysa saflarımızda bile ahlaki ve politik toplumu esas almak yerine, hala modernist yaşama karşı bir özenti olabilmektedir. Buna karşı kadroyu ve toplumu duyarlı kılmak önemli olmaktadır. Kapitalizm duygulara, güdülere hitap ederek kadını ve insanları düşürüyor. Bunun karşısında ahlaki ve politik toplum gerçeğine ulaşarak mutlaka güçlü bir karşı koyuş geliştirilmelidir. Özgür yaşam ancak böyle sağlanır. Bu, moral ve manevi değerlerin yükseltilmesine ve kendi özümüzle buluşmayı gerektirmektedir. Önderlik bu kadar zorlu koşullara rağmen direniş sergileyebiliyorsa ve bu temelde bir ideolojik duruş ve felsefe geliştiriyorsa bunun üzerinde durmak gerekir. Artık Hareketimiz adına söylenen her sözün muhatabı dar bir çevre değildir, toplumdur. Dolayısıyla tüm toplumun hassasiyetlerini, özgünlüklerini gözetmek durumundayız. Çünkü biz dar bir çevreyle sınırlı olan ve sorunlarıyla ilgilenen bir hareket değiliz; biz tüm toplumu kazanmayı hedefleyen bir hareketiz. Ahlaki ve politik toplum kültürünü esas alan Ekolojik, demokratik toplum felsefesinin fethetmeyeceği, ikna etmeyeceği hiçbir birey ve toplum felsefesi yoktur.

Dine doğru yaklaşım konusunda üzerinde durulması gereken diğer bir konu da Aleviliğe yaklaşımdır. Türk devleti sadece AKP eliyle suni mezhep üzerinden Kürdistan'ı yeniden fethetmeye çalışmamaktadır. CHP ve cumhuriyet tarihinde hakim olan Kemalist ideolojik etkileri yaşayan işbirlikçi ve milliyetçi sol çevreler de Alevi halkımızın yoğun olarak yaşadığı illerde öteden beri derinlikli bir çalışma yürütmüşlerdir. Kuzey Kürdistan'daki kuzey-batı alanlarının nasıl derin bir çalışma ile adeta Kürdistan'dan kopartılmaya çalışıldığı bilinen bir gerçekliktir. Alanı Hareketimize kapatmakla aslında Kürdistan halkının birliği bir de bu biçimiyle parçalanmak istenmektedir. Bu oyunun da boşa çıkarılması gerekmektedir. Bu konuda da Önderliğimizin daha önce önerdiği başta akademiler olmak üzere, daha birçok tedbir almak ve bu temelde mücadele yürütmek gerekmektedir. Aleviliği devlete ve sisteme eklemleyerek özünden boşaltmaya çalışan işbirlikçi kesimlere karşı da ideolojik ve politik bir mücadeleyle Aleviliği özüne uygun bir biçimde demokrasi ve özgürlük mücadelesinin güç kaynağı haline getirmeliyiz.

Kürdistan'da aile kurumu uzun yıllar özel savaş mevzisi rolü oynadı

Kürdistan'da demokratik devrimin içinde bulunduğu aşama, özgür birey ve özgür toplum yaklaşımını esas alan bir çalışma yürütmeyi gerekli kılmaktadır. Uzun yıllar Kürdistan'da aile kurumu bir tür özel savaş mevzisi gibi bir rol oynadı. Ancak kadında ortaya çıkan özgürleşme düzeyi ve katılımı, aileyi bu konumdan çıkarma konusunda önemli gelişmeler sunmaktadır. Fakat hala erkek egemenliğine dayalı kadını bir irade olarak görmeyen, saygılı olmayan, şiddet kullanan yaklaşımlar yaşanabilmektedir. Aile içi ilişkilerin demokratikleştirilerek ahlaki ve politik toplumun temeli yapma perspektifiyle yürütülecek çalışmalarla hem kadın gerçekten irade kazanmış, hem de erkekte egemenlikli zihniyet aşılmış hem de çocuklar eğitilerek gelecek kazanılmış olur. Aile konusunda da dar, sekter, kaba retçi yaklaşımlara düşmeden bilimsel yöntemlerle yürütülecek bir çalışma ile sonuç alınacağı kesindir. Var olanı elbette kabul etmiyoruz, ama ham yaklaşımlarla ele alınmamalı; doğru bir yaklaşımla ele alınıp değişime uğratma mücadelesi verilmelidir.

Kürdistan'ın diğer alanlarında ve yurtdışında da Önderlik duruşunu, gerillanın direnişini ve halkın serhıldanlaşan yürüyüşünün arattığı olumlu etkiyi yeterince örgütlülüğe dönüştürmeme, yeni kitlelere açılım, yeni kadro adaylarını tespit etme, eğitme katılımı güçlendirme yönünde kullanmama gibi bir yetersizlik bulunmaktadır. Örneğin Doğu, Batı, Güney Kürdistan'da ve yurtdışında halkımızı demokratik konfederal temelde örgütlemenin imkânları çok fazla olmakla birlikte bunun çok iyi değerlendirildiği söylenemez. Bu konuda alandaki komitelerin öncülük rollerini yeterince oynadıkları söylenemez. Ortaya çıkan olanaklara rağmen, bu olanakları yeterince değerlendire-

meyen alan komiteleri olmaktadır. Her alan komitesi bir kez daha süreci ve süreç karşısındaki konumlarını bir kez daha göz önünde bulundurmalı ve kendilerini sürecin gerisinde seyreden konumdan çıkararak gelişmelerin önlerine koyduğu görevleri zamanında yerine getirmelidirler.

İdeolojik ve politik mücadeleyi iç içe yürütmeliyiz

Bu süreçte halk özgürlük eğilimi gerçekten de güçlenmiştir. 29 Mart seçimleri bir yönüyle de halk özgürlük eğiliminin zaferidir. Kuzey Kürdistan'da halk özgürlük eğilimi orta sınıfı bu mücadelenin hizmetine sokacak bir duruş ve mücadele düzeyi ortaya koymuştur. Ancak sömürgeci güçler ve uluslararası sermaye güçleri Partimizin temsil ettiği halk özgürlük eğilimini zayıflatma ve bir kez daha yine orta sınıf eğilimini güç haline getirme arayışında olduğu bilinmektedir. Açıkça belirtelim ki, eğer Kürdistan'da bu süreç doğru yönetilmez ve değerlendirilemezse, toplumun tabandan örgütlenmesine ağırlık verilmezse orta sınıflar bir kez daha süreci geriye çekici, kazanımları tehlikeye sokucu bir eğilim haline gelebilirler. Çünkü orta sınıflar mücadeleyi ve örgütlenmeyi gevşeten bir tarzı dayatırlar. Bu kesimlerden mücadelede tutarlık ve örgütlenmede toplumu esas alma beklenmemelidir. Bu geriye çekici olumsuz özellikler elbette bu kesimlerle bir çatışma ya da karşıtlaşma anlamında belirtilmemektedir. Öncülüğün doğru geliştirilmesinin gerekliliğini vurgulamak açısından dile getirilen bir olası gerçeklik olmaktadır.

Kürdistan'ın tüm parçalarında ve yurtdışında parti komiteleşmelerini geliştirip yaygınlaştırmak mücadelenin başarısı için temeldir. İdeolojik ve politik mücadeleyi iç içe yürütmeliyiz. Apocu hareketin bir tarzı vardır. Biz tüm halkımızı kazanmak isteyen bir partiyiz. Bir PKK'li nasıl yaşıyor, nasıl giyiniyor buna dikkat edilmelidir. Başkasını taklit edemeyiz. Doğal toplumu, kendi köklü ulusal kültürel değerlerimizi topluma sevdirmeliyiz. Metropollerde asimilasyon politikası içerisinde erimeyle yüz yüze gelen halkımızı mutlaka kazanmalıyız. Bunun için dil ve kültürü koruma yanında, sosyal ve ekonomik dayanışma projeleri temelinde demokratik ulusal toplumsallığı geliştirmeliyiz. Bunlar geliştirilmediği taktirde metropollerin potalarında erimekle yüz yüze kalınır. Öte yandan bir toplum içinde yaşamıyormuşuz gibi ayrıksı marjinal duruşları kesinlikle kabul etmemeliyiz. Din ve ulusal konularda hassasiyetler göstermek gerekir. Mücadelemizin ortaya çıkardığı değerleri ve kültürü yeni kutsallık olarak ele almak, korumak ve geliştirmek çok önemlidir. Bunun için kadrolarımızın Önderliğimizin belirttiği gibi, aziz ve azizeler, dervişler, sahabeler gibi yaşaması önemlidir. Politik ve ahlaki toplumun toplumsal ilişkileri öncelikle kadrolar şahsında temsil edilmelidir.

Bunun için basın ve kültür sanat alanındaki yanlış yetersiz yaklaşımların, kadro tanımı ve benzeri anlayışların mutlaka ciddi bir ideolojik mücadeleyle aşılması gerekir. Basın kadrosu, kültür kadrosu gibi dayatmalar adeta parti içerisinde kendisine dokunulmayan, adeta parti içerisinde kendine görelileği kışkırtan anlayışlar derinlikli olarak çözümlenip aşılmalıdır. Bu her iki alan mutlaka en ideolojik sahalarımız olduğunun bilinciyle hassas davranmak durumundadırlar.

Kapitalist modernitenin ve sistemin saldırıları göz önüne alındığında önümüzdeki dönemde yoğun bir ideolojik mücadelenin yürütülmesi gerektiği açıktır. Bu ideolojik mücadele belki de en çetin bir biçimde kültür ve sanat alanında yürütülmektedir. İdeolojik ve felsefi bir hamleyle kültür sanat alanındaki yanlış anlayışları düzeltmek, yeni kadrolaşma temelinde doğru bir kültür sanat hareketini ortaya çıkarmak, toplumsallaşan mücadelemizin geleceği açısından yaşamsal önemdedir.

Değerli yoldaşlar,

Son dört ay içerisinde parti çalışmamızın esasını 10. Kongremizin belirttiği çerçevede tüm kadroların bulundukları alanda Parti konferanslarına katılmalarını sağlamak, eleştiri-özeleştiri temelinde bir netleşmeyi sağlamak oluşturmuştur. Yürütme Komitesi toplantısında bu çalışmaları da değerlendirilmiş, konferanslarda açığa çıkan yetersizlikler ve kadrolarda yaşanan zayıflıklar üzerinde durulmuştur.

Bu konferanslara yüklenen anlam önemliydi. Süreci karşılayacak parti ve kadronun açığa çıkarılması dönemi zaferi getirecek bir tarzın açığa çıkarılmasıydı. Bunun için de kadroların her bakımdan netleştirilmesi, katılım konusundaki yanlış, yetersiz, yüzeysel katılım biçimlerini aşarak tam katılımı gerçekleştirmesiydi. Bizi yetersiz yoldaşlık konumundan çıkarıp Önderlikle doğru yoldaşlığa taşıyacak olan, ancak doğru bir katılım olabilirdi. Bu süre içerisinde Önderliğin 10. Kongre çizgisi ve parti yönetiminin talimat ve perspektifleri temelinde gelişen konferanslarda bazı alanlarda kadroların çözümlenmesinde ve netleştirilmesinde belli bir düzey yakalanmış, önümüzdeki dönem planlanmış, kararlılık ve netlik sağlanmıştır. Bu olumlu gelişmeyle birlikte, birkaç yerde ise "örgüt söylüyor biz de yapıyoruz" biçiminde konferansın içini boşaltan, hatta anlamsızlaştıran sıradan bir toplantı derekesine indirgeyen zayıf yaklaşımlar da görülmüştür.

Her kadro Önderlik şehitler halk ve tarih huzurunda katılımını yenilemeli

Konferanslarda görülen diğer bir yetersizlik de birkaç alanımızda kadın yoldaşların öncelikle kendi özgünlüğünde platformlarını yapmaları ve parti konferanslarına ise sadece "tutum" takınmakla yetinmeleri olmuştur. Bu durum, eleştiri-özeleştiri düzeyini oldukça düşürmüş, çözümleme düzeyini geriye çekmiştir. Oysa resmi konferans platformunda herkesin özeleştiri raporunu sunarak Önderlik, şehitler, halk, tarih ve platform huzurunda PKK'ye katılımını yenilemesi ve sözünü vermesi gerekiyor. Bunun böyle yapılmadığı yerlerde konferansın verim düzeyini, yoğunluğunu ve netleştirme düzeyini zayıflattığı gibi sadece tutum belirleyen arkadaşların da yeniden katılımı resmileşmemiş olmaktadır. Bu konuda bayan arkadaşların böyle yapması bir yetersizlik olmuştur. Mevcut konfe-

ranslar bir PKK platformudur. Dolayısıyla konferans öncesi özgün platformların yapılarak konferansın atmosferini bir biçimde zayıflatmaya yol açmak doğru değildir. Temel olarak bir özeleştiri platformları olan PKK konferansları öncesinde özeleştiri platformları geliştirildikten sonra tekrardan PKK platformuna özeleştiri vermek de düzeyi düşürdüğü pratikte görülmektedir. Bu nedenle bir özeleştiri platformu olan kadro konferanslarına daha içerikli yaklaşmak ve onu güçlendiren tarzları esas almak gerekmektedir. Tümüyle diyalogsuzluktan ve biraz da eşgüdüm içerisinde çalışmaları yürütme konusundaki yetersizlikten kaynaklanan bu durumun yarattığı olumsuzluklar olmuştur. Bazı bireylerin kendisini bu ortamda adeta sorun ve yetersizlikleriyle yaşamasına zemin sunmuştur. Suni çelişki ve gündem yaratma yaklaşımları da tek tek bireyler bazında da olsa görülebilmiştir. Bu durumun giderilmesi için çözümleyici ve sorunları giderici bir tutumun zaman geçirilmeden gösterilmesi gerekmektedir.

Eleştiri-özeleştiriyi anlamsızlaştıran bencil yaklaşımlar terk edilmelidir

Yürütülen konferanslarda kadrolarımız şahsında önemli ve ciddi yetersizlikler tespit edilmiş ve çalışmalarımıza verdiği zarar çözümlenmiştir. 2003-2004 yıllarında ortaya çıkan tasfiyeci-çeteci ihanetçi grupla ve onların yarattığı tahribatlarla önemli bir mücadele yürütülmüş, belli bir militan ve örgütsel düzey açığa çıkarılmıştır. PKK 10. Kongresi bu mücadelenin zirvesi olmuştur. Ama hala üzerinde durulması gereken ideolojik örgütsel sorunlar vardır. Geçmişte bireycilik ve parti karşıtlığı değer görüyordu. Bunlar önemli ölçüde aşıldı, ama hala bazı yerlerde ve -etkisi azalmış olsa da- bireyler şahsında yaşanmaktadır. Ortamını bulunca parti temsiliyetinde zayıflıklar ortaya çıkınca kendisini ortaya koymaktadır. Onun için bu anlayış ve duruşlara karşı dikkatli olunmalı, yanlış anlayışlara karşı mücadele derinleştirilmeli ve süreklileştirilmelidir.

Diğer önemli bir konu da eleştiri-özeleştiriye yaklaşım konusudur. Hala bazı konularda rahat olamama durumu vardır. Kaygılar vardır. Bu da sorunların sürüncemede kalmasına yol açıyor ki, en ciddi tahribatlar bu sürüncemede kalan sorunlar üzerinden ortaya çıkmaktadır. Rahat ve yoldaşça eleştiri-özeleştiri geliştiremezsek sorunlarımızı da köklü çözemeyiz. Öyle ki bazı arkadaşlar sınırlı bir eleştiri karşısında dahi kırıldım, zorlandım diyebilmektedir. Bu tür yaklaşımlar halka, Partiye ve değerlere karşı ciddi bir sorumluluk duymamaktan ileri gelmektedir. Eleştiri-özeleştiriyi anlamsızlaştıran bu bireyci ve bencil yaklaşımlar terk edilmelidir.

Sorunları ele alışta ve çözmede yöntem ve sonuç alıcılık önemlidir. Yaşanan mücadele yöntemlerinden birisi de ya kaçamak mücadele ya da mücadeleyi başlatıp daha sonra sona götürmeme biçiminde adeta hastayı ameliyat edip dikişleri atmayıp sonraki tedavisini sürdürmemek gibi bir durum ortaya çıkıyor ki, bu da hareketi güçsüz bırakmaktadır. Elbette sorunlarla mücadele başlatılmalıdır, ama bir kez başlatılınca da giderilmelidir. Bu konuda zamana yaymak, savsaklamak, yarıda bırakmak kesinlikle olmamalıdır. Bu, çeşitli tasfiyeci geri yaklaşımları cesaretlendirmektedir. "Söylerler, ama yapmazlar, başlatırlar, ama bitirmezler, biz bildiğimizi yapalım" gibi cesaretlendirici bir duruma yol açmaktadır ki buna zemin sunmamak hayati derecede önemli bir konudur. Bazı yerlerde yapılan bir yanlışlık konusunda rapor alınıyor, ama bu rapor çerçevesinde bir tutum geliştirilmiyor. Yaklaşım yeterli olsa da olmasa da raporla yetiniliyor. Bu tür yaklaşımlarla örgüt tarzı oturtulamaz ve örgütsel ciddiyet sağlanamaz. Örgütsel sorunlarda kesinlikle ölçülere bağlılık temelinde tutumlar ortaya koyabilmeliyiz. Eğer bir soruşturma ve rapor süreci varsa, bunu PKK tarzında netleştirip sonuca götürmeliyiz. Bu nedenle de tarz olarak başlatılan bir işin mutlaka sonuca götürülmesi olumlu veya olumsuz sonuçların ortaya çıkarılmasında önemlidir. Aksi taktirde her şey yarım-yamalak ve belirsiz kalır.

Kadrolardaki maddiyatçı bencil halklaşmayan orta yolcu yaklaşımlara karşı mücadele etmeliyiz

Açığa çıkan en temel sorunun kadrolarda yaşanan bireycilik ve bunun bir dışa vurumu biçiminde kendisini gösteren, liberalize eden yaklaşımları ve kendine göre olan pratiğidir. Yürütülen mücadele ile serhıldanlarda da görüldüğü gibi halkımızda giderek toplumsallık gelişirken, kadrolarda bireyciliğin gelişmesi tam bir çelişkiyi ifade etmektedir. Bu durum kadroların ne kadar kapitalist modernitenin etkisi altında olduğunu ortaya koymaktadır. Kadrolardaki bireyci, maddiyatçı, bencil, halklaşmayan, bürokratik, orta yolcu tüm yaklaşımlara karşı mücadele etmeliyiz. Yine erkekten gelen egemenlikçi cinsiyetçi yaklaşımlarla kadında



ortaya çıkan dar cinsiyetçi yaklaşımlara karşı mücadele etmeliyiz.

Bireyci, bencil bir zihniyetle demokratik komünalizmi örgütlemek ve gelişme olanaklarını değerlendirmek mümkün değildir. Bireyci kendisini çok fazla yormadan, ruhunu katmadan, sınırlı bir çalışma ile kendisini yeterli görür ve beğenir. Hep kendini düşünür, herhangi bir çalışmada ve tavırda partiyi, mücadeleyi değil öncelikle kendisinin durumunu gözetir. Bireysel olarak zarar görmemeye çalışır. Bireycilikte fedai ruhu olmaz. Kolektif olmayanın kendini topluma feda etmesi mümkün değildir. İdeallerimizle de çelişir. Bütün bu nedenlerden hareketle her arkadaş öncelikle kendisindeki bireyciliği çözümlemeli ve yol açtığı sonuçlarla yüzleşmeli ve ortamdaki bireyciliklerle bu temelde bir mücadele yürütmelidir. Sınırlı kolektif bir duruş ve çalışma, asgari bir örgütlenme düzeyi bile eğer bu kadar gelişmeye yol açıyorsa, kadrolarda yaşanan bu bireyciliklerin aşılması halinde daha büyük kazanımların sağlanacağı açık ortadadır.

Her yerde parti yaşam ölçülerini geliştirmek temel özgürlük ilkemizdir

Üzerinde durulması gereken diğer bir durum da hala mücadele saflarından bazıları kaçabilmektedir. Biz bunu tümüyle bireylerin kararsızlaşmasına bağlamıyoruz, bu olsa bile, bireyde mücadele kararlılığını, istemini, arzusunu yaratacak olan parti ortamımızdır. Özellikle kaçışların yaşanmasında kadınların da olması üzerinde yoğunca düşünülmesi gereken bir durumdur. Sistemin kadına yönelik politikaları ve Önderliğimizin kadını nasıl yücelttiği ve irade haline getirdiği bilinmektedir. Buna rağmen kaçışlar oluyorsa, kaçtı, ihanete gitti, demekle durum izah edilmiş olmamaktadır. Bu sadece kendini rahatlatmaktır. Açıktır ki, saflardaki kadroları Önderlik ideolojisi, felsefesi ve yaşam tarzıyla yeterince ikna etmeme vardır. Bunun kaynağında ise, bireylerin partiyi temsil etmedeki yetersizliği bulunmaktadır. Yetersiz temsil, özellikle genç insanları zorlayabilmektedir. Buna özel bir dikkat gösterilmelidir. Parti temsili ve yaşamı çekicidir. Çekici bir yaşamdan da kimsenin kaçması düşünülemez. Her bakımdan parti yaşam ölçülerini geliştirmek vazgeçemeyeceğimiz bir özgürlük ilkesidir.

Bazı yerlerde ise kadın-erkek çelişkisini suni bir biçimde gündemleştirme, cins mücadelesi adı altında kutuplaştırma ve kadın üzerinde adeta hâkimiyetini kurarak bir yönetim ve mülk sahası haline getirecek yaklaşımlar da görülebilmektedir. Yani önce zıtlaştırıyor, çelişkiyi derinleştiriyor, sonra kadın üzerinde egemenlik kuruyor. Bu, bizim anladığımız anlamda bir cins mücadelesi ya da geri erkekten ve bunun zihniyetinden kopuş değildir. Geriliklerden kopuşu değil de suni çekişmeleri yaratan bu durum saflardaki kadını veya erkeği özgürleştirmemekte, ölçü kazandırmamaktadır. Kadın olsun, erkek olsun bazıları da kendisini bu çelişki ortamında gizleyebilmektedir. İhanete giden Melsa Malatya pratiği bu konuda örnektir. Sanki çok fazla cins mücadelesi yürütüyor, sanki çok fazla kadında özgür cins bilincini geliştiriyormuş gibi davranmasına rağmen özünde kendisini bu çelişki üzerinde yaşatan, yaşatamayacağını anladığı yerde de ihanete giden bir kişiliktir. Ne erkek yoldaşlarda kadın yoldaşları zorlayan, dar cinsiyetçi ve egemenlikçi yaklaşımlar olmalı ne de kadın yoldaşlar erkek yoldaşlara karşı karşıtlaştırıcı ve dar cinsiyetçi bir yaklaşım içinde olmalıdır. Tabii ki erkek egemenlikli zihniyetlere ve bu yönlü geri yaklaşımlara karşı bir tutum ve mücadele olmalıdır. Bu anlamda doğru çizgide cins mücadelesi yürütmek varken böyle yaklaşımlar sergilemek, cins mücadelesini sabote etmekten başka bir anlama gelmemektedir. Bu durum kadroyu netleştirmediği gibi, kadronun yanlışta ve olumsuzlukta derinleşmesini ve kötü alışkanlıklar edinmesini sağlamaktadır. Öte yandan bu duruma girmiş kadro, Önderlik ve parti gündem ve doğrularından da uzaklaşmış olmaktadır. Erkek egemenlikli zihniyete karşı mücadele etmek, eşit-özgürlükçü yaşam tarzını geliştirmek partimizin temel amacıdır. Feodal ya da kapitalist modernite mantığı ile kadına yaklaşım aşılmadan, özgür, eşit bir yaşamı geliştirmek de mümkün değildir. Bu nedenle öncelikle erkek egemenlikli zihniyet ile köleci klasik kadın zihniyetinin aşılması temelinde özgür, demokratik militan yaşam tarzını geliştirmek mümkün olacaktır. Bu açıdan her PKK'li militanın öncelikli görevi, böyle bir mücadeleyi yürütmek ve doğru cins mücadelesi anlayışına ulaşmaktır.

Bazı alanlarımızda ise yönetim tarzından ve öncülükte yaşanan yetersizlikten kaynaklı olarak suni bir biçimde yönetim-yapı karşıtlaşması yaşanabilmektedir. Adeta tüm enerji dikkat ve yoğunluğunu bir biriyle didişmeye ayıran bir yaklaşım sergilenmektedir. Gündemi saptıran bu yaklaşımlar kabul edilmemeli ve hızla giderilmelidir. Kimsenin yapıyı savunuyorum adına yetersizlikleri meşrulaştırma ve parti temsilini zayıflatma hakkı yoktur. Ama bir yönetim de eğer kendisini bu duruma getirmişse, esas olarak sorunun kaynağını kendisinde aramalı, bunun nedenlerini kendisinde açığa çıkarıp, köklü bir özeleştiriyle de gidermelidir. Yönetimin yetersizlikleri kimseye dedikodu yapma, çekiştirme hakkı vermez. Partimizin terbiye, ahlak ve geleneğinde böyle bir durum yoktur. Bu tür yetersizlikler esas olarak birçok alanda da görüldüğü gibi, yönetimlerimizin esas almaları gereken kadroyu eğitmek, yeni sürece hazırlamak ve yaşadığı sorunlarını çözen, yeni kadro adaylarını hazırlayan bir yönetim gerçeğine ulaşamamaktan kaynaklanmaktadır. Yapılması gereken, bu temel görevlerin yerine getirilmemesinin açığa çıkardığı bu ve benzeri sorunların hızla aşılmasıdır.

Değerli yoldaşlar,

Önümüzdeki dönemde düşmanın ideolojik-politik- kültürel ve askeri saldırılarının yönü belirlenmiştir. Önderliğimizin ve Hareketimizin özellikle seçimden önce başlattığı ve seçimden sonra da demokratik çözüme ve barışa imkân yaratması için 1 Haziran'a kadar uzattığı çatışmasızlık

durumu karşısında Türk devleti bir taraftan askeri operasyonlarını arttırmış, öte yandan DTP'ye karşı yoğun tutuklamalara yönelmiş ve bunun karşısında önümüzdeki dönemde izlememiz gereken politik hattı ve örgütsel çizgiyi de belirginleşmektedir.

Öncelikle Özgür Önderlik, Özgür Kimlik ve Demokratik Özerklik şiarını gündemde tutmak gerekmektedir. Artık Önderliğin özgürlüğünü sağlamak imkân dâhiline girmiştir. Bu nedenle de Önderliğin özgürlüğünü esas alan bir mücadele yürütülmelidir. Bu konuda genel olarak belli bir kabul de söz konusudur. Bu konuda gevşeme ve gevşetme yönlü yaklaşımlara izin verilmemelidir.

Yerel yönetim seçimlerinde ortaya çıkan sonuçlara bağlı olarak demokratik konfederalizmi hayatın her alanında örgütlemek, yetersizlikleri gidermek gerekmektedir. Toplumsal kabarış tüm kadrolarımız önüne demokratik konfederal sistemini örgütleme görevini koymuştur. Artık halkımızın kendi kendini yönetme sistemi olan demokratik konfederal sistemi bir kampanya biçiminde komünlerden, kooperatiflerden başlayarak örmek Önderliğimize ve halkımıza karşı sorumluluğun gereğidir. İdeolojik ve politik çizgimize bağlılık ve bunun pratikleşmesi de ancak bu çabaların yürütülmesi ve sonuç almasıyla mümkündür.

Belediyeler özgür kimlik ve hizmet siyasetini iç içe yürütmelidir

Halka dayalı bir yönetim gerçekliğiyle özgür demokratik belediyeciliğin oturtulması hedeflenmelidir. Halk bu konuda yoğunca eğitilmelidir. Demokratik özerklik de ancak bu temelde inşa edilebilir. Belediyeler özgür kimlik ve hizmet siyasetini birlikte, iç içe yürütmelidir. Çünkü bunlar birbirine tercih edilecek konular değildir. Her ikisi de hayati önemdedir. Diğer taraftan sağlık ve eğitim başta olmak üzere, kadın ve çocuklara yönelik çalışmalar yürütülmelidir. Halkımızın hiçbir hastası ortada kalmamalı, muayene ve tedavi olma imkânlarını başta yerel yönetimler çerçevesinde olmak üzere bulmalıdır. Halkımızın bu sağlık sorunlarını çözmeyen hiçbir örgütlenme ve yerel yönetimin toplumda kalıcı etkiler sağlaması düşünülemez. En önemlisi de her türlü rantçılığın önü ne pahasına olursa olsun mutlaka alınmalıdır. Hareketimizin etkisindeki hiçbir yerel yönetimde rüşvetçilik, rantçılık ve kayırma olmamalıdır. Bu tür suç işleyenler Hareketimize ve halkımıza ihanet etmiş olanlar olarak değerlendirilmelidir.

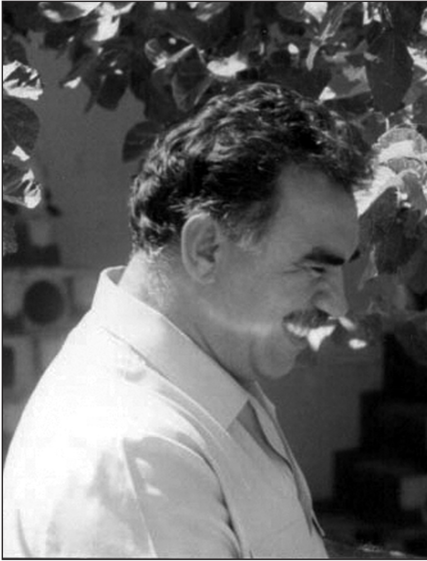
Ulusal konferans partimizin öteden beri savunduğu bir hedeftir. Seçimler öncesinde ulusal konferans da partimizin tasfiyesi temelinde kullanılmak istenmiştir. Ancak seçimlerin açığa çıkardığı irade sonucunda ulusal konferansın Kürdistan halkının ulusal-demokratik birliğine ve sorunun demokratik çözümüne hizmet etmesinin zemini ortaya çıkmıştır. Bu nedenle de ulusal konferansın Önderliğin perspektifine uygun bir içerikle toplanması için gerekli ideolojik-politik yaklaşımlar geliştirilmelidir. Ulusal konferansa en başta da bizler sahip çıkmalıyız ve böyle bir konferansı halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesine güç katacak bir platformu haline getirebilmeliyiz. Böyle bir konferansın gerçekleştirilmesi bütün parçalardaki halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesinin başarıyla yürütülmesi açısından acil bir görev haline gelmiştir.

Kürt sorununu çözme anlayışımız halkların kardeşliği ve demokratik birlik temelindedir

Başta Türkiye'deki demokrasi ve sosyalist güçler olmak üzere, Fars, Arap demokrasi ve sosyalist güçleriyle ortak örgütlenmelere gitmenin zeminini yaratmak gerekmektedir. Kürt sorununu halkların kardeşliği ve demokratik birlik temelinde çözme anlayışımızın gereği bölge halklarıyla demokratik hareketler yaratmak gerekmektedir. Bunu günlük ve taktik bir olgu olarak değil de stratejik bir yaklaşım olarak ele almak ve gereklerini yerine getirmek önemli bir çalışma olarak görülmelidir. Türkiye'de koşulların elverişli olması nedeniyle önümüzdeki dönemde bir demokrasi konferansını geciktirmeden toplamak önemli olmaktadır. Buna gelmeyen, sosyal-şoven tutum ve davranışlarda ısrar edenlere karşı da uygun bir biçimde ideolojik mücadeleyi yürütmek gerekmektedir.

Düşmanın tasfiye etme yönündeki hesap ve planlamalarını göz önüne alarak önümüzdeki dönemde Meşru Savunma Stratejimizi daha güçlü hayata geçirmek için ideolojik eğitimin yanı sıra, gerillacılığı her türlü düşman tekniğini boşa çıkaran düzeyde geliştirmek gerekmektedir. Bunun için gerekli yoğunlaşma, derinleşme sağlanmalıdır. Diğer taraftan da, gerillaya katılımları arttırmak dönemin en önemli görevi olarak görülmelidir. Serhıldanın kalıcı ve sürekliliğinin sağlanması için de, halk örgütlülüğü, meclisleşme ve öz savunma örgütlülüğünü oturtma tarzında geliştirilmelidir. Serhıldan ve gerilla birbirini tamamlayan tarzda geliştirilmelidir.

Tüm bu görevler ise ancak ve ancak Partileşme temelinde militan ölçülerinin yükseltilmesi ve temsiliyetinin güçlü kılınması temelinde başarılabilir. Parti öncülüğü güçlü biçimde sağlanmadan hiçbir çalışmada başarılı olmak mümkün değildir. Partileşme birliktir, ilkeli duruştur, birbirini tamamlamaktır. Her türlü kendine göreliğe, ayrıksı durmaya, özerk davranma ve yaşmaya son vermektir. Düşmanın en fazla üzerinde durduğu ve parçalamaya çalıştığı da partimizin 10. Kongre ile sağladığı en ileri düzeydeki birliktir. Bunun için bu konuda olabildiğince sorumlu davranmak, dönemin en temel sorumlu militan duruşudur. Bunun her alanda geliştirilmesi gerekir. Bunun için de henüz konferansını yapmamış olan alanlar konferansını, belirtilen yetersizlikleri tekrarlamama temelinde tamamlamalıdırlar. Süreci başarıyla karşılamanın yolu partileşmekten ve netleşmekten geçtiğinin bilinciyle tüm yoldaşların gerekli duyarlılığı göstereceklerine olan inancımızı belirtiyor, çalışmalarında üstün başarılar diliyoruz.



Abdullah Öcalan

Demokratik çözüm yönünde adımlar atılırsa iki halk kardeşleşir

"Halkların birbirlerine düşman olmaması için elimden gelen çabayı gösterdim. Türkiye'de bu çabayı gösteren yok. Türkiye'de demokrasi çerçevesinde politika geliştirecek siyasi bir irade yok. AKP'de de hiçbir siyasi irade yok. Bunlar neden anlamıyorlar? Kürtler olmadan Türkiye kaybeder. Kürtler olmadan Türkiye nefes dahi alamaz. Yavuz Selim'i bile örnek alsalar bu işi çözebilirler"

KCK örgütlemesini ben daha önce mahkemeye de yazdım. Farklı bir şey yok. Mahkemeye sunduğum savunmada-124 Sayfalık verilmeyen savunma- KCK'ye yönelik ne ifade ettiysem, ne dile getirmişsem burada da KCK'yi o çerçevede ele aldım. KCK için buraya Mudanya'dan bir savcı da geldi. KCK sistemiyle ilgili görüşüme başvurdular. Yeni değil, çok eskiden gelmişti. Savcıya da KCK sistemini anlattım. KCK meşrudur, savunulmalıdır. Tutuklananlar da KCK sistemini sahiplenebilirler. Bu çerçevede savunma da yapabilirler. KCK, öyle bir örgüt değildir. Siyasi alanda bir örgütlenme tarzıdır. KCK Kürtçe bir kavramdır. Türkçesi, Demokratik Siyaset Yönetimi'dir. KCK, Kürdistan'da demokratik yönetimin diğer bir adıdır. Bu örgüt olarak ele alınmamalı. Onlar (savcılar) örgüt olarak ele almışlar. Böyle değerlendirmiş olabilirler ancak ben daha önce mahkemede de bunun ne anlama geldiğini ifade etmiştim. Burada da, bu çerçevede KCK ile ilgili açıklamalar yaptım. KCK, sivil toplum örgütlerinin bir çeşit demokratikleşmesidir. Kürtlerin sivil toplum ve birçok alanda örgütlenmesinin biçimidir. Buna demokratik komünalite de denilebilir. Farklı kavramlar kullanılabilir. Kürtlerin demokratik siyaseti yürütümüdür. Siz bunun anlamını anlatmalısınız. Bunu anlatamadınız, Türkiye'deki demokratik kurumlar da bunu anlamadı ve anlatamadılar. KCK, demokratik siyaset hareketidir. Tabii ki, yapılan bu operasyon demokratik siyasetin tasfiyesine yöneliktir. PKK bunları nasıl değerlendiriyor? Eğer böyle değerlendiriliyorsa, doğrudur.

Türkiye Suriye ve İran ilişkileri gelişiyor

Türkiye, Suriye ile ilişkilerini geliştiriyor, flört yapıyor, ortak tatbikat yapıyor. İran ile ilişkilerini geliştirmeye çalışıyor. Ermenistan'la aralarını düzeltmeye çalışıyor. Amerika'nın bölgeden çekilmesi sonrasında İran ve Suriye ile birlikte Kürtlerin üzerine gitmeyi planlıyor. Bu devletlerle birlikte Kürtleri ezebileceklerini düşünüyor. DTP'ye ilişkin bu tutuklamaları da buna bir hazırlık olarak yapıyor. Siz neden anlamıyorsunuz. Siz derken, DTP de dâhil herkesi kastediyorum. Çok dar bir politik algılayışınız var. Ben sizi anlamıyorum.

Erbakan da İran'a gidiyor. İran'la yeni ilişkiler geliştiriyor. Amerika sonrası oluşacak boşluğu herkes kendine göre politika geliştirerek doldurmaya çalışıyor. Burada herkes şunu bilmeli ki, bölgede yeni bir Hizbullah örgütlenmesi doğuyor, böyle bir örgütlenme yaratacaklar. İran güvenlik zirvesini de topladığına göre yeni bir derin örgütlenmeye hazırlık yapıyor. Derin bir örgütlenmeyi devreye sokacaklar. Yeni bir Hizbullah oluşturacaklar. İran bu konuda çok korkunçtur. Derin bir tarihi tecrübeye sahiptir. Bu konuda çok yetkindir, gelişmiştir. İran bundan sonra Lübnan'la ilişkilerini daha da geliştirecek. Lübnan Hizbullah'ını daha da genişletecek. Afganistan'a da ağırlık verecek, Afganistan'la ilişkilerini daha da geliştirecek. Suriye ve Pakistan'la ve diğer devletlerle Rusya'yla hatta Çin'le ilişkilerini daha da geliştirecek. Buradan Türkiye Başbakanı'na, yetkililerine sesleniyorum. İran, sizi oyuna getiriyor, sizinle oynuyor. Suriye sizinle oynuyor. Öyle İran deyip geçmemek lazım. İran, bu konuda büyük bir tecrübeye, devlet geleneğine sahiptir. Öyle sizin istediğiniz tarzda hareket etmez. Türkiye bütün bunları göremiyor. Amerika'nın bölgeden çekilmesinden sonra İran, Suriye ile bir olup Kürtleri ezmeyi planlıyor. Ben Başbakan'a son bir kez sesleniyorum. Bu oyuna gelmeyin. Bunu başaramazsınız. Bu çok riskli bir yoldur. Bunlar kendilerini çok güçlü hissediyorlar, her şeyi yapabileceklerini sanıyorlar. Tutar mı? Tutmaz. Bunu başaramazsınız. Öyle bildik birkaç klasik söylemlerle işte "ordumuz güçlüdür, silahlarımız var" söylemleriyle hareket ediyorlar. Sorunu bu kadar basit görüyorlar. Hayır, Sayın Başbakan! Bu çağ, Ortaçağ değil, Yeniçağ değil, Yakınçağ değil Yepyeni bir çağdayız. Bu yol maceralıdır. Riskli ve çok tehlikeli bir yoldur.

Kürtlere de sesleniyorum. İran'ı çok iyi tanımaları lazım. İran öyle diğer devletler gibi değil. İran'ın ideoloji-

si ciddi bir ideolojidir. Kürtlere çok büyük yönelebilirler. Büyük katliamlar yaşanabilir. Kürtlere karşı 'bunlar dinsizdir' deyip, bir fetva çıkarıp, büyük katliamlar yapabilirler. Dinsizdirler der, dinsiz diye fetva çıkarır saldırırlar. Korkunç bir ideoloji. Bunlar geçmişte de yaşandı. İran'ı iyi tanımak lazım. İran'da tek bir solcu bıraktılar mı? Tek bir demokratı bıraktılar mı? Hayır. Hepsine yöneldi ve hepsini yok ettiler. Hobsbawn'ı da okuduğumda aynı şey görülüyor. Hobsbawn Ortadoğu milliyetçiliğini ele aldığında aynı sonucun, faşizmin ortaya çıkacağını tespit ediyor.

DTP siyasi dili kullanamaz, demokratik örgütlülüklerini derinleştiremezse ve ideolojik-siyasi yeterliliklere sahip olamazlarsa DTP'de bu sürecin altında kalır ve kaldı da, daha çok da kalır. DTP, bu dönemde kapatılabilir. Hazırlıklarını daha da derinleştirerek yeni bir şeye de gidebilir, eğer kapatılırsa. Ben bu nedenle siyaset akademilerini önemsiyorum. Bunu muhakkak yapmalılar. Çatı Partisi hususunda da defalarca söylememe rağmen halen yol alınamadı.

ABD ve İsrail AKP üzerinden İran ise Saadet Partisi üzerinden bölgeye yönelik planlar yapıyor

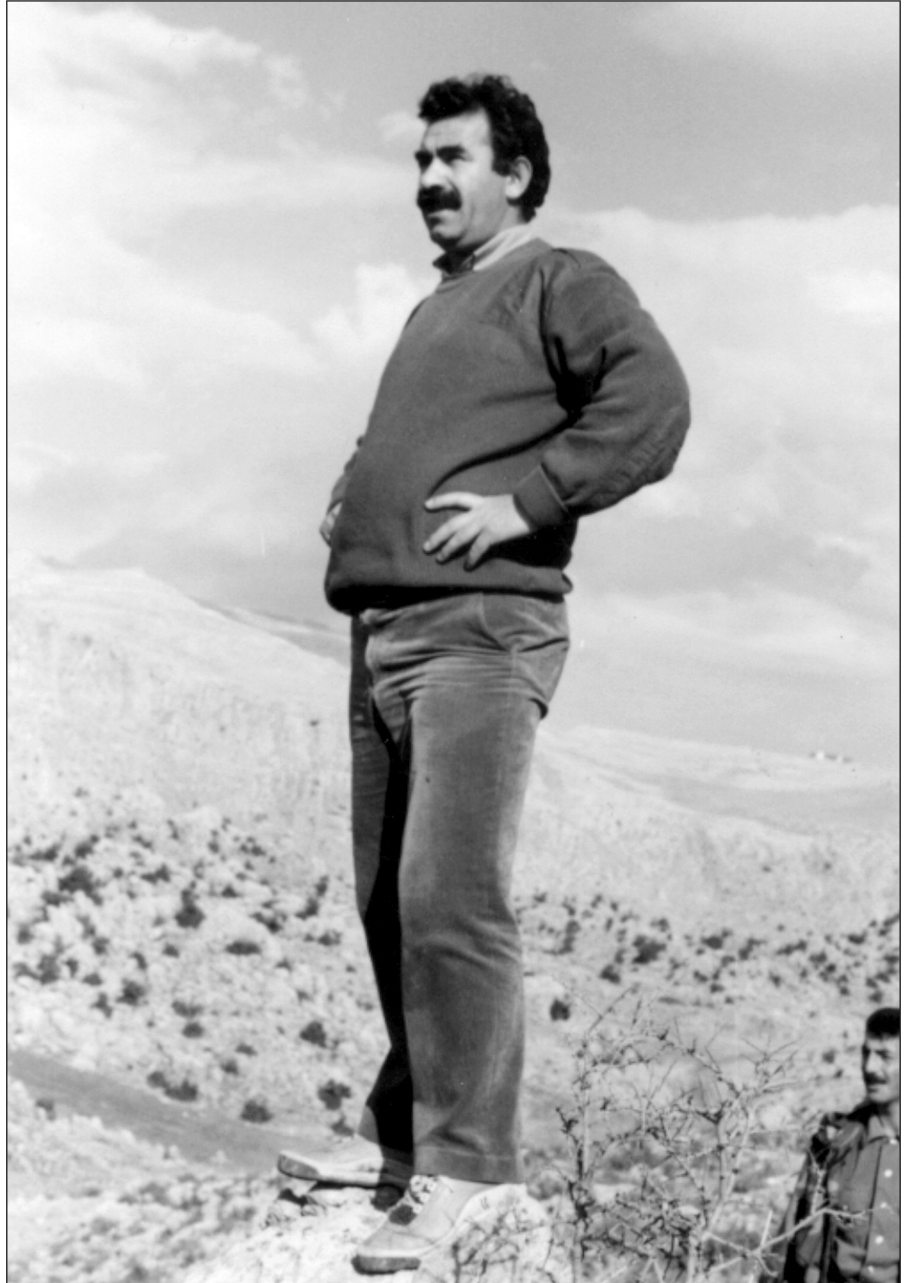
Kürt bölgesine yönelik yeni planlamalar yapılıyor. Amerika ve İsrail, AKP üzerinden; İran ise, Saadet üzerinden bölgeye yönelik planlar yapıyor. Yani burada Amerika'nın ve İran'ın planı var. Suriye'nin de planı var. Sayın Başbakan, Suriye sizi kullanacak. Sayın Başbakan, İran sizi kullanacak. İran, kendine göre yeni planlar üzerinde duruyor. Geçmişte de biliyorsunuz Hizbullah'ı devreye soktular. Hizbullah'ın yüzde ellisi JİTEM, yüzde ellisi İran kaynaklıydı. İran şimdi çok daha büyüğünü devreye sokacak.

İran'da Kürt bölgesinin bazı yerlerinde Sümer Rahip Devleti kitabımın bazı yerleri değiştirilerek, din karşıtı gibi gösteriliyormuş. Din karşıtı gibi gösterilmesi ilginç bir çarpıtmadır. Bunlar her şeyi yapabilir.

Ben burada Talabani ve Barzani'ye de sesleniyorum. Hatta bu kendilerine mektup şeklinde yazılabilinir. Bunlar (Türkiye-Suriye-İran) Amerika'nın çekilmesinden sonra ilk fırsatta size de yönelecekler. Bunu göremiyorlar mı? En geç üç yıl içinde size de yönelecekler. Bunlar korkunç faşist katliam planlarıdır. Katliam planlarından ilkini de Güney'de size yönelik yapacaklar. Bu yüzden Kürtler arasındaki birlik önemlidir. Konferans'ta benim beş ilke ve dört pratik önerimi de tartışsınlar. Talabani, Barzani bu konuda ne diyorlar? Son yaklaşımları ne? Konferans ertelenmiş. Seçim sonuçları planları bozdu. Yeniden gözden geçirecekler herhalde. Benim de açıklamalarım oldu. Beş ilke dört pratik önerim oldu. Herhalde açıklamalarım da etkili olmuştur.

Seçim sonuçları halkın demokratik bir tavrıdır. Çok önemli sonuçları olacaktır. Olumsuz şeyler olsa da siyasi mücadele bundan sonra daha da gelişecektir.

Talabani ve Barzani'ye benim bu görüşlerimi iletirsiniz. Bundan sonra Kürtler kendi aralarında bir Konferans düzenleyebilirler. En azından Kürtler kendi aralarında KNK-KONGRA GEL tarzında kendi örgütlenmesini ilan edebilir. Ve çıkacak örgütlemeden bir temsilcilik oluşturabilirler. Bu temsilcilik Kürtlerin istemlerini, taleplerini



ortaya koyar, devletlerle bunu konuşur. Bunu durumun aciliyetini bildiğim için söylüyorum. Gelişebilecek katliamlara karşı şimdiden bunları dile getiriyorum. Talabani ve Barzani de aslında bu durumu en iyi bilenlerdendir. Ulusal birliğin olmaması halinde Filistinliler üzerinde uygulanan katliamların çok daha aşırısını Kürtler üzerinde uygulama planları yapılıyor. Kürtlerin kendi aralarında birliği şimdiden sağlamaları gerekiyor. Aynı şekilde Araplar da Kürtlere yönelecekler. Katliamları geçmişten daha acımasız olacak. Verilen fetvalarla Kürtleri boğazlayacaklar. Dinsizdir deyip fetva verirler veya başka bir şekilde fetva verirler. Arapların yönelimi de korkunç olur. Bunu en iyi Barzani, Talabani bilir. Halepçe küçük bir örnektir. Çok daha büyüğünü yapabilirler. Bunu görsünler. Bunun için sesleniyorum.

Türkiye'de siyasi bir irade yok

Ben bugüne kadar elimden gelen her şeyi yaptım. Halkların birbirlerine girmemesi için, düşman olmaması için elimden gelen çabayı gösterdim. Türkiye'de bu çabayı gösteren yok. Türkiye'de demokrasi çerçevesinde politika geliştirecek siyasi bir irade yok. AKP'de de hiçbir siyasi irade yok. Bunlar neden anlamıyorlar? Kürtler olmadan Türkiye kaybeder. Kürtler olmadan Türkiye nefes dahi alamaz. Bu tarihi de mi bilmiyorlar? Yavuz Selim'i bile örnek alsalar bu işi çözebilirler. Alparslan, Anadolu'ya hâkim olmadan önce Kürtlere ihtiyaç olduğunu, Kürtlerle ittifak ihtiyacını biliyordu. Anadolu'ya yapacağı seferin kararını Silvan'da aldılar. Oradan Ahlat'a gittiler. Ahlat'tan da Kürtlerle beraber harekete geçtiler. Yavuz Selim de İdris-i Bitlisi'ye mühürlü boş sayfalar gönderdi. O'na "siz kendi aranızda bir yönetici seçin, iki krallık oluşturalım" diyordu. Yavuz Selim, Kürtlerle ittifak yapmanın önemini çok iyi biliyordu. Kürtlerle ittifak yaptıktan sonra Safeviler'e karşı savaşa girdi. Mustafa Kemal de, "Ey Kürtler" diye mektup yazıyor. Kürtlere; "Kürdistan'ın varlığı bizimle ittifak yapmakla sağlanabilir" diyor. Mustafa Kemal, Kürtlerle ittifak yapmanın ne kadar önemli olduğunun yeteri kadar bilincindedir. Son Selçuklu hükümdarı Sancar da Kürdistan kelimesini ilk kullanan hükümdardır.

Bunlar hiçbir siyasi politik çözüm geliştiremiyorlar. Türkiye'de siyasi-ideolojik açılım yok. Bu konuda siyasi-ideolojik darlık var. Kimse çözüm üretemiyor, bilmiyorlar da. Deniz Baykal, zerre kadar bir şey anlamıyor. Devlet Bahçeli bir şey anlamıyor. AKP de hiçbir şey bilmiyor, çözüm üretemiyor. Kendini Menderes dönemi gibi çok güçlü hissediyor. Menderes de kendisini çok güçlü hissetmişti ama asıldı! AKP de kendisini çok güçlü hissediyor ama sizin çözüm için söyleyeceğiniz bir şey yoksa siyasi çözüm üretemiyorsanız, siyasi-ideolojiniz yoksa sizin de sonunuz Menderes gibi olur. Bunu göremiyorsunuz. Bunların hepsi ittihatçı zihniyetteler. İttihatçılar bir imparatorluğun çökmesine neden oldular. Bunlar da devletin parçalanmasına neden olacaklar. Salim Dervişoğlu'nun röportajını okudum. Çok önemli şeyler söylüyor. Salim Dervişoğlu'nun dili çözümleyicidir, dili çözüm dilidir. Dervişoğlu kıyamet koparıyor, çözümün gelişmesini istiyor. Çözümün gelişmemesi halinde tehlikeleri görüyor. Hepsi de yüksek görevlerde bulunmuş insanlar. İçlerinde bürokrat, büyükelçi gibi şahsiyetler var. Bu bilge adamlar işi biliyor, iyi anlıyor. Bunların anlaması önemlidir. Peki, Erdoğan anlıyor mu? Hayır anlamıyor. Ordunun bile şu an durduğu noktayı görseler, ordunun çözüm önünde engel olmadığı bu dönemde çözüm geliştirseler, yol kat edilebilir. Hilmi Özkök, 'siyaset rolünü oynamalıdır' diyordu. Buradan şunu anlamak lazım: Siyaset çözüm üretemiyor. Siyasi irade yok. İlker Başbuğ da benzer şekilde 'siyaset rolünü oynamalıdır' diyor. Ancak siyasilerin hiç biri çözüm üretemiyor. İnisiyatif alıp çözüm için adım atmıyor. Hepsinde bir körlük var, siyasi körlük var. Günlük olarak ayakta kalmanın hesaplarını yapıyorlar. İktidarın etrafında dolanıyorlar, köşe başlarını tutmakla meşguller. Bununla bir devleti yöneteceklerini sanıyorlar.

Evet, AKP sadece para ve iktidarla meşgul. Ergenekon meselesinde de durum epey karışık. Kimin Ergenekon kimin Kemalist olduğu belli değil. İşin içinde Amerika, Rusya, İngiltere, İsrail var. Kemalistler de zor durumda. Kimin kimi ne kadar desteklediği belli değil. Ben bugünkü durum 1920'lere benziyor deyince bunu kastediyorum. Erdoğan bunları çok iyi bilmiyor. Siz bunlara güvenip iş yaparsanız, ipin ucunun nereye gideceğini kestiremezsiniz. Siz kendinizi güçlü hissediyorsunuz ama Amerika'nın size karşı bazı şeyleri kullanmayacağı, bazı güçleri kullanmayacağı, yönlendirmeyeceği ne malum! İşte Çömez onlar İngiltere'de, Dalan onlar Amerika'da. Amerika yeni tezgâhlar oluşturabilir. Bunları AKP'ye karşı kullanabilirler. Diyor ki, 'AKP'nin içinde de 60-70 Ergenekon yanlısı milletvekili var. İpin bir ucu senin partinin içine uzanmış. İşin içinden çıkamazsın. Sen tam kontrol edemezsin, bir ucu dışarıda. Herkesin farklı planı var. Mesela Urfa bölgesinde İsrail AKP üzerinden, Araplar da Saadet üzerinden bölgede güç kazanıyor. Farklı bir politika yürütüyor. Bunlarda para çok, aslında bunların Urfa üzerinde çok ciddi hesapları, tehlikeli oyunları var. İsrail için Kudüs neyse Araplar için de Urfa öyledir. Dikkat edin burada Türkler ve Kürtler yok. Herkes var ama Kürtler ve Türkler yok. Ben bu nedenle tarihe bakalım diyorum. İran-Şii ideolojisini de beraber durduralım diyorum.

Siyasi diyalog ve çözümün yolu vardır

İlker Başbuğ konuşurken bir yanında Kıvrıkoğlu bir yanında da Karadayı'nın oturmasının bir mesajı olduğunu düşünüyorum. Benim şahsi yorumum şudur; Kıvrıkoğlu ve Karadayı bir yönüyle Amerika'ya mesaj veriyor. 'Biz çözümü Amerika'da, şurada burada değil, kendi içimizde arıyoruz' mesajı veriyor. Planlara dâhil olmadıkları mesajını veriyorlar. Yine şahsi fikrimce bunlar Ergenekon yapılanmasının dışında oldukları mesajını da veriyorlar. Karadayı döne-

minde ordudan bana bilgi notu geldi. Kıvrıkoğlu döneminde de temsilcisi buraya geldi, benimle görüştü. Bir şeyler yapmak istiyordu ama Ergenekon onu tutuyordu. Ergenekon'un gücünü bildiği için çekiniyordu. Yine de bir şeyler yapmak istedi ama MHP, Kıvrıkoğlu'nu engelledi. Ecevit'i de engellediler. Hatta Ecevit'in ölmediği, öldürüldüğü söyleniyor.

Ben, kendi içimizde demokratik bir çözüm bulalım diyorum. Siyasi diyalogun ve kanalın açılması lazım. Bunun yolu vardır. PKK '1 Haziran'a kadar süre var' diyor. Bugün Lice'de de patlama olmuş. Bir ay sonra ne olacağı belli değil. Benim kontrolümde de değil. Bazı şeyleri engelleyemeyebilirim. Çılgınca şeyler bile olabilir. Ben bunların önüne geçmek istiyorum. Bunu '90'lardan beri söylüyorum. Ben tarihe not düşmek adına söylüyorum. Sonra 'Apo söylemedi' denilmesin istiyorum. Siyasi diyalog ve çözümün yolu vardır. Bunun için Ahmet Türk ile görüşebilirler. Benimle de görüşebilirler. Ben, ille de Başbakan gelsin de demiyorum, bir temsilcisini de gönderebilir. Bunlar konuşulur, bazı ilkeler üzerinden konuşulur, anlaşılır. Buna göre de pratik önlemler alınabilir. Biz de pratik önlemleri alırız, alabiliriz.

Bu çatışmalar ve operasyonlar için de derin acı duyuyorum, üzülüyorum. Ben ölümlerin önüne geçmeye çalışıyorum. Diyalog ve çözüm yolu varken bu kadar operasyonların yapılmasını anlamıyorum. Neden bu kadar operasyon yapılıyor? Bunu anlamak lazım, AKP'nin de bunu iyi anlaması lazım, operasyonların yapılması demek, sorunun askeri yöne havale edilmesi demek. Operasyonların yapılması demek HPG'nin inisiyatif alması demektir. Her iki taraf da karşılıklı birbirlerine saldırırlarsa her iki tarafta da silahın dili gelişir. Ben de bunun önüne geçemem. Herkes bundan kaybeder. Siyaset ve çözüm gelişemez.

Biz, çözüm gelişsin diyoruz. Ben şimdiye kadar sürekli somut çözümler, öneriler sundum. Söylediklerimi uygulasınlar, bir denesinler eğer çözüm olmazsa o zaman gelip beni imha etsinler. Benim devletle işim yok. Bana devlet kurma imkânı verilse bile ben devlet kurmam. Devletle işim olmaz. Ben yine de bu bir ay içerisinde istenirse çözüm yönünde bazı gelişmeler olabilir, diyorum. Ümitsiz değilim. Bu sorun günceldir, yakıcıdır. Tedirginim ama bazı olumlu şeyler de umarım gelişir. Bundan sonra Türkiye'de ya demokrasi gelişir ya da faşizm gelişir. Ortası olmaz demokratik çözüm yönünde adımlar atılırsa iki halk kardeşleşir.

> **"Çatışmalar ve operasyonlar için derin acı duyuyorum. Diyalog ve çözüm yolu varken bu kadar operasyonların yapılmasını anlamıyorum. Neden bu kadar operasyon yapılıyor? Bunu anlamak lazım, AKP'nin de bunu iyi anlaması lazım. Operasyonların yapılması demek, sorunun askeri yöne havale edilmesi demek"**

Siyasi ideolojik algınız yoksa hiçbir şeyi çözemezsiniz

DTP, siyasi-ideolojik yönünü çok geliştirmelidir. Ben defalarca Akademilerin kurulması gerektiğini söylemiştim. DTP kendini kandırmasın. Bunları bir an önce yapmalıdır. Bunu neden anlamıyorsunuz? Siyasi-ideolojik algınız yoksa hiçbir şeyi çözemezsiniz, hiçbir şeyiniz yok demektir. Kendinizi çok iyi geliştirmeniz gerekiyor. Çözüme ilişkin politika geliştirebilmeniz gerekiyor. Siyasi-ideolojik gücünüzü tamamlamanız gerekiyor. Söylem gücünüzü muazzam geliştirmeniz gerekir. Sözleriniz kurşun gibi tesir edebilmelidir. Konuştuğunuz zaman sözlerinizin, kelimelerinizin anlamı olmalı. Dakikada binlerce şey söyleyebilmelisiniz. Siyasi-ideolojik algınız yoksa hiçbir şeyi çözemezsiniz, hiçbir şey yapamazsınız. Akademiyi de dergi'yi de bunun için söyledim. Siyasi-ideolojik çözümlemeniz gelişmemişse ekonominiz de gelişmez. Kendinizi de koruyamazsınız. Eşinizi ve çocuklarınızı bile koruyamazsınız. Ben sizi anlamıyorum. Ben siyasi-ideolojik algılayışımı çok geliştirdim. İdeoloji nedir, siyasal teori nedir, bunları çok iyi biliyorum. Kendimi muazzam geliştirdim. Her konuda çözüm gücümü çok geliştirdim. İnsanlığı, dünyayı avucumda tutuyorum. Her konuda değerlendirme yapabilecek güçteyim, derinleşebiliyorum. Ekonomi konusunda da kendi geçimimi de yapabilirim. Şu an kapıdan dışarıya çıksam, beni dışarıya çıkarsalar kendi geçimimi kendim sağlayabilirim, milyonlarca para kazanabilirim. Buna gücüm var. Çünkü bunun nasıl olduğunu biliyorum. Bu vesileyle bir anımı da size anlatayım. Bana burada bir yetkili, bir anımı hatırlattı, sordu; "senin baban, sana 'senin alnında zafer işareti var' demiş, doğru mu?" dedi. Ben hayret ettim, bu anımı nerden biliyor diye. Hâlbuki ben onu sadece bir yerde anlattığımı hatırlıyorum. Pek bir yerde de anlatmadım. Nerden biliyor, hayret ettim. Hatırlıyorum bir keresinde küçükken fıstıkların orada çok çalışmıştık babamla oturmuştuk. Herhalde çok iyi çalışmışım, babam, çalışmamı çok beğenmiş olacak ki elini alnıma koyarak bana; "*senin alnında zafer var*" demişti. Ben, köyde çalışırken de çok iyi çalışıyordum. Her işe koşturuyordum. Her işi çok da iyi yapıyordum. Zeytin, fıstıkta çalıştım. Yolma yapıyorduk. Bütün bu işleri de gayet iyi yapıyordum. Herhalde bunun için, bunu gördüğü için söylemişti.

DTP de demokratik belediyeciliği geliştirebilir. Buna değineceğimi söylemiştim. Yeri geldikçe değinirim. Belediyelerle ilgili, kentlerin nasıl kurulduğuna, işlevine ilişkin savunmalarımda çok detaylı bahsettim. Belediyecilikte her şey para demek değildir. Bütün kararlara halk dâhil edilmelidir. Halk belediyenin kararlarına ve çalışmalarına dâhil edilerek çalışmalar, projeler yapılmalıdır. Belediyeler siyasi-ideolojik anlamda kendilerini geliştirsinler. Halkla da ancak bu şe-

kilde bütünleşilebilir. Halk da kendi kentini, oturduğu yeri güzelleştirmek için çalışmalara katılabilmelidir.

DTP'nin Kürt siyasi mücadelesinde yer alan herkese çağrıda bulunarak yeni dönemde sorumluluk almalarını istemeleri doğru bir şeydir. Hatta Elçi onlar bile gelebilirdi. Bu yeni dönemde herkes yer almalıdır. Bu önemlidir.

Radyoyu zorlukla dinleyebiliyorum. Haber özetlerini dinliyorum. Ben Günlük Gazetesi'nden bir adet aldım. Wallerstein'in röportajının bir bölümünü okudum. Wallerstein Türkiye'ye gelmiş. Türkiye'ye geldiği bana söylenmedi, önemliydi. Okumadığım diğer bölümünde ne diyor? Kriz, devrevi krizlerden bahseden bölümü okudum, onun dışında bizimle ilgili bir şeyler söylüyor mu? O'na selamlarımı söyleyin. Beni takip ediyor. O'na yeni savunmamın İngilizcesini vermek iyi olur. O'na benim adıma selamlarımı da ileten bir mektup yazılabilinir. Ve benim adıma ona şu sorulabilinir: Kendisinin çok önemli ve dünya için geliştirdiği beş yüz yıllık kapitalist dünya sistemini bir de beş bin yıllık Mezopotamya-Sümer medeniyeti açısından da değerlendirirse nasıl bir sonuç ortaya çıkar? Bir de bu açıdan değerlendirsin. Bu konudaki düşüncesini merak ediyorum. Sanıyorum çok ilginç olacak. Buna ilişkin görüşlerini uzun bir metin veya kısa bir makale olarak yazıp bana gönderirse çok memnun olurum. Kendisine bu konudaki düşüncelerini merak ettiğimi ve önemsediğimin belirtilmesi iyi olur.

Politika asla bilgisiz ve teorisiz olamaz

Kürt Konferansıyla ilgili olarak daha önce beş ilke şartı ve dört pratik öneri sunmuştum, tartışılıyor mu? Bunları tekrarlamayacağım, biliniyor. Toplanacak Kürt Konferansında bu şart ve önerilerim çerçevesinde değerlendirme yapılmalıdır. Kürt Konferansı'na İran, Suriye, Türkiye, Irak'taki tüm kesimler katılabilir, çözüm üretebilirler. Konferansın geniş katılımlı olmasında büyük fayda vardır.

Ahmedinejad önümüzdeki günlerde hangi amaçla Suriye'ye gidiyor, basına yansıyan bir şey var mı? Amacını biliyorum. İran'ı biliyorum; Türkiye'yi kullanıyor, PKK'ye karşı yirmi bin kişilik operasyonlar yapıyor. Suriye'yi de kullanmak, Beşar Esat'ı yanına almak istiyor. Ama Beşar Esat'ın pek destek vereceğini sanmıyorum, belki kısmen olabilir ama Beşar Esat onlar akıllıdır bunu fazla ileriye götürmez. Türkiye, Suriye ile ortak tatbikat yaparak, Sadr'ı buraya getirerek, Putin'le görüşerek, AB desteğiyle, arkasına da Obama'yı alarak, beni de buraya tıkayarak, işte biz operasyon yaptık, bitirdik, başardık diyor. Bu kadar kolay mı? Bu politikalarla başarmak mümkün değil. Bu şekilde Kürt sorununu çözemezler.



KCK demokratik çalışmadır. Bu çalışma yasa ve anayasalara aykırı değildir. Benim KCK sistemim, demokratik yasal bir örgütlenmedir, yapılanmadır. Kürtlerin demokratik örgütlenmesidir. KCK, demokrasinin oturtulmasıdır. KCK bir örgüt ya da bir örgütün yan ürünü değildir. Kaç defa söyledim, anayasal ve yasal çerçeveleri dikkatlice incelenmelidir diye. DTP benim KCK sistemimi yasal hale getirmede yetersiz kaldı. Çalışmıyor demiyorum onlara, iyi niyetlidirler, kendilerince bir şeyler yapmaya çalışıyorlar ama bu yeterli değil. Siyaset teori gerektirir. Güçlü bir teori yapıldıktan sonra en güçlü bir irade ile pratikleşir. Teori olmadan pratik olmaz. Bunu beceremezseniz sizi havada kaparlar, Yarı yolda kalırsınız, sizin başınıza çorap örerler. Bu örülen çorabı yırtabilmeniz için güçlü bir siyasal teoriye sahip olmak gerekir. Siyasette teori, bilgiyi; bilgi gücü getirir. DTP bunu becerenemedi. Politika asla bilgisiz ve teorisiz olamaz, altı boş kalır. Baştan bütün üyelere kadar politik eğitimin olması gerekir. Demokratik Siyaset Akademisi'ni daha önce söylemiştim, bunun için önermiştim. DTP'de bu başarılamadı şimdiye kadar. Bu bir eğitim işidir. Ben aslında kızıyorum. Ben kızıyorum derken bunu oturtamadılar, yani bu önerimi AKP hayata geçirdi ama DTP geçiremedi. Demokrasi iyi anlaşılmalıdır. Demokrasi bir bilinç işidir, bir kültürdür. Ben bunun için demokratik siyaset akademilerini önemsiyorum. ABD ve İngiltere bunu çok iyi uyguladıkları için başarılı oldular, ilerideler. Başarıları demokrasiyi uygulama güçlerinden yatıyor.

Vicdan sahibi olsaydınız bu insanlara silah vermezdiniz

Mardin olayı koruculuk sisteminin ürünüdür. Bu sistem derhal gözden geçirilmelidir. Bu sistemle, devletin silahıyla bu zavallı köylüleri şiddet makinesine çevirip, vahşileştirdiler. Yüz bin katil ortaya çıkardılar, ortalıkta dolaşıyorlar. Sorumlu ne ölenler ne de öldürenlerdir. Burada ilan edi-

yorum; bunun sorumlusu bunların eline silah verenlerdir, bu da Hükümettir. Cahilin eline silah (yetki) verirsen ya adam öldürür ya da kadın kaçırır. Cahilin eline silah vermezsen adam öldürmeyi bilmez, adam öldürmeyi boş ver bir sinek dahi öldüremez. Ben o köylüleri biliyorum, karakol desteği olmazsa bir sineği dahi öldüremezler. Basında işte çoluk çocuk öldürüp PKK'ye mal etmeyi düşünüyorlardı deniliyor değil mi?

Bunlardan iki kişiyi de PKK içine sızdırarak da bu katliamı yaptırmış olabilirlerdi. O zaman da bu katliamı PKK mi yapmış olacaktı! Daha önce de Mardin Peçenek'te çocuk, kadın katliamı yaptılar. Bunu da bize mal etmişlerdi. PKK'ye sızdırılan Hogir ismini de sonradan öğrendim Cemil Işık bunu yapmıştı. Cemil Işık'ın Ergenekon sızması olduğu bugün ortaya çıkmıştır. Aynı şekilde Kör Cemal, Şırnaklı Metin ve Şemdin dörtlü çete vardı. Bunlar beni de öldürmeye çalıştılar ama önce yetkilerimi alarak bunu yapmaya çalıştılar. Ben kıl payı kurtuldum. Bunlar kendilerine ekmek veren köylüleri dahi öldürdüler. Bu son olayda da görüldüğü gibi bunu yapan biz değil, Ergenekon'dur. Ergenekon yapmıştır. Bilindiği gibi 33 asker olayı, Bahtiyar Aydın'ın öldürülmesi, Rıdvan Özden olayı var. Ve Muş-Lice-Kulp üçgeninde yaşananlardan daha önce de bahsetmiştim. Bu işleri de bize mallettiler, bizimle ilgisi olmadığı açığa çıkmıştır. Basından duyduğum kadarıyla Erdoğan, bunu yapanlar için vicdan sahibi değiller demiş. Vicdan sahibi olsaydınız bu insanlara silah vermezdiniz; "sen nerde vicdan nerde?" Başta Hürriyet Gazetesi olmak üzere Ertuğrul Özkök, bana iftira etti, beni "bebek katili" ilan etti! Yaşanan durumlar görülüyor, bugün bir bir açığa çıkıyor. Tüm bu kadın çocuk katliamlarını yapanlar devletin bir yapılanmasıdır. Avukatlarım benim adıma bunları anlatmalı. Bu konuda benim adıma Ertuğrul Özkök'e mektup yazılabilir. Eğer Ertuğrul Özkök sözünü geri almazsa ben burada onu müfteri ilan ederim. Aydınlar nerede, romancılar nerede? Bu konuyu sadece biraz Taraf Gazetesi işledi.

Namus kesinlikle cinsellik değildir

Mardin olayı, bir yönüyle de kadın tecavüzü olayıdır, basında bu katliamdan önce yaşanan bir tecavüzden, bir kızın iğfalinden de bahsediliyor. Kadınlara sesleniyorum; kadınlar öz bilinç ve güçlü irade ile kendilerini koruyabilirler. Ben, yedi yaşından beri kadın sorunuyla ilgileniyorum. Hatta bana kadın düşkünü dediler! Saflarımıza katılan kadınlarla ilgilendim, hatta onlara bu mücadelenin zor olduğunu, yapamıyorsanız katılmayın dedim. Benimle yol alan kadınlarla ilgilendim, top oynadım, yüzdüm. Ben kadınlara beş bin yıllık erkek egemen kültürünün kırılmasının kolay olmadığını, derinlikli bir mücadele gerektirdiğini hep anlattım. Ben olmasaydım, benim etki gücüm olmasaydı, kadınları bilinçlendirmeseydim orda da tecavüzler olabilirdi. Ben bir yere kadar onları korudum ve kolladım ancak en çok onlar kendilerine sahip çıkmalı, kendilerini koruyabilmelidirler. Ben buraya geldikten sonra Nizamettin, Osman gibiler aşk maşk diyerek kadınları, birbirlerini kaçırdılar ve tecavüze uğradılar, "piçleri" de oldu. Bunu yapan kadın orospudur, erkekse alçaktır, şerefsizdir. O bir zavallıdır, ben iğreniyorum. Ben aslında acıyorum. Bunların bir maaşları da yok. Iraklılar da onlara bakamaz. Namus kesinlikle cinsellik değildir. Namus, öz bilinç ve güçlü iradedir. Kendinize, ruhunuza ve bedeninize sahip çıkın. Kapitalist aşk ilişkisinde emek yoktur, gerçek sevgi, aşk yoktur. Sevgi, aşk, emek ister. Ferhat ile Şirin buna örnektir. Orda Kandil bölgesinde olan bir olaydır. Tarihsel bir olaydır. Ferhat, Şirin'e ulaşmak için, aşkı için bin bir emek vererek, eziyet çekerek dağları deler. Hatta aşkı için İran Şahı'nın egemenliğini ve iktidarını yıkması gerekiyordu. Bunu başaramayınca, İran iktidarını yıkamayınca kendisini dağlardan aşağı attı. Asıl aşk budur. Kendi halkı ve ülkesi için çaba ve emek içermeyen bir aşk ve sevgi anlam ifade etmez. Beş bin yıllık erkek egemen kültürünü savunmalarımda çok geniş açmıştım.

Eğer öz bilinç gelişmezse ve güçlü irade olmazsa erkek egemen kültürün tecavüzünden kurtulamazlar. Özel evler genel evler fark etmez, hepsi tecavüz evleridirler. Kadınlara sesleniyorum, öz bilinçlerini geliştirsinler ve özgürlükleri için çalışsınlar. Biz, erkek egemen kültürün yıkılması konusunda kısmen başarılı olduk. İşte belediye başkanı da oldular, milletvekili de oldular, umarım başarılı olurlar. Bunun için demokratik belediyecilik işleyişinden bahsetmiştim. Halen tam anlamadıklarını da biliyorum, inşallah başarılı olurlar.

Kürt sorununu kendi aramızda çözmemiz gerekiyor

Cumhurbaşkanı Sayın Abdullah Gül daha önce 'herkes üstüne düşen sorumluluğunun gereğini yerine getirmelidir' demişti. Bu benimle ilgilidir. Ben bu mesajı doğru algılıyorum ve sorumlu davranıyorum. Ben hep tek taraflı yapmaya çalıştım. Politika tek taraflı olmaz. Politika çift taraflıdır, en az iki taraflıdır. Politika müzakeredir. Beni hep tek bıraktılar. Daha önce Ecevit'in temsilcisi olduğunu söyleyenler gelmişti. Asker ve siviller gelmişti. O zaman ben demokratik çözümü kabul etmiştim. Ama onları uyarmıştım. Demokrasi ciddi bir iştir, ciddi olunmalıdır. Ben onlara bunun gereğini yapamazsanız aşılırsınız demiştim. Demokrasi oyuna gelmez. Hatta bazı il'ler için bana bir şeyler söylediler. Ben, hele sizi bir görelim, dedim. Demokrasi çift taraflı bir iştir, uğraş gerektirir, ciddi bir iştir, beni oyuna getiremezsiniz, bunun gereğini yapmazsanız siz kaybedersiniz. 2002'den beri bu kesildi. Bu hükümet hiçbir şey yapmadı. 2002'den sonra bunu tek başıma götürdüm. Çeşitli kesimler, dolaylı olarak sorunun çözümü için, hangi çözüm paketine sa-

hip olduğumuzu öğrenmek istiyorlar.

Hem devlet kesimi hem de PKK'den, Kürt çevrelerinden. Bu konuda sorumluluğum gereği çözüm paketim vardır. Üzerine çalışıyorum. Eğer Haziran'ın başına kadar Devletin yani Hükümetin temsilcisi gelirse açıklayabilirim. Bu konuda kamuoyuna yansıyan Salim Dervişoğlu, Hüseyin Kıvrıkoğlu, Karadayı, İlter Türkmen'in verdikleri mesajları okudum, akıllı adamlardır, akıllıca konuşuyorlar. Kürt sorununu dışarıya havale etmememiz, bu sorunu kendi aramızda çözmemiz gerektiğini anlamışlar. Ben de böyle düşünüyorum. Kürt sorununu kendi aramızda çözmemiz gerekiyor. Doğru olan budur.

AKP günlük siyaset yapıyor ve sınıfta kalıyor

Eğer Hükümet 1 Haziran'a kadar böyle bir diyalog yolunu açmazsa, burada ilan edeceğim. Ben burada kamuya rapor veriyorum. İçinde kaldığım için biliyorum. Bunu sorumluluğum gereği yapıyorum. PKK 1 Haziran'a kadar süre vermiş! Ben anlıyorum onları. Hasan Cemal'in röportajında da yayınlandığı gibi Cemal bunlardan bahsediyor. PKK'yi biliyorum, güçleri vardır. Eğer 1 Haziran'a kadar diyalog başlamazsa PKK de üç seçenek işler. Birincisi pasif savunma -ki şimdiki durum budur. Mesela Cudi'de onları kovalamaya çalışıyorlar, onlar da saklanmaya çalışıyor. İkincisi aktif savunma, aktif gerilla savaşı. Yani planlı ve düzenli eylemler PKK'de aktif savunmadır. Aktif savunmada saldırı durumuna geçme var. Üçüncüsü topyekûn direniştir. Bugün DTP'ye yönelik tutuklama ve baskılar benzeri üst boyuta çıkarsa bu durumda topyekûn direniş gerçekleşir.

CHP ve MHP Ergenekon'un siyasi temsilcileridir. AKP çözüm konusunda hiçbir şey yapmamıştır, yapmıyor, günü kurtarmaya çalışıyor. Benim gözümde AKP, bir hiçtir, günlük siyaset yapıyor ve sınıfta kalıyor. Kürt sorunu günlük siyasetle çözülecek bir sorun değildir. Eğer AKP 1 Haziran'a kadar diyalog ve çözüm yolunu açmazsa ben diyeceğim Ergenekon'u başka bir yerde aramayın, Ergenekon'un ta kendisi AKP'dir. 2002'den beri Kürt sorunun çözümü konusunda AKP, oyalıyor, bir şey yapmıyor. Ben buradan bir kez daha Hükümete sesleniyorum; diyalog ve çözüm yolunu açmalıdır. 1 Haziran'dan sonra akacak tek damla kanın sorumlusu ben değilim, AKP sorumlu olacaktır. Lice'de yaşanan olayda 9 asker, bir asker de başka yerde toplam on asker öldü. Bunu kontrol etmek kolay değildir. Ahmet Türk tek başına hâkim olamaz. Murat Karayılan tek başına Kandil'de hâkim olamaz. Ben burada bu halimle, bu konumumla tam yapamam, kimse tam yapamaz. PKK'de otonom yapılar vardır. Demokratik çözüm olmadı mı, savunmaları konusunda bu yapılar bildiğini uygularlar. Birkaç PKK çıkar, bir şey yapamazsınız.

Demokratik çözüm ve barış konusunda umutluyum

Sağlığım iyi. Şişlikler zaten alındı. Şimdilik iyi. Tekrar çıkar mı bilemiyorum. Zamanla göreceğiz. Ancak vücudumun sırt bölgesi uzanınca sanki batıyor. Özellikle bel kısmında sürekli kaşıntı var, Doktor, 'cilt kuruluğu var' diyor. Doktor, bunun için ilaç verdi, geçer diyor. Doktora bir sormak gerekir. Ayrıca şunu da sorun; ilaç içince vücudumda büyük bir gevşeme, kas gevşemesi oluyor. Böyle kalkmakta güçlük çekiyorum. Oturunca zor kalkıyorum. Bu ilaç, Xatral. Yaklaşık 8-9 aydır bu ilacı kullanıyorum. İlacı içtikten sonra vücuduma çok etki ediyor. Bir daha sorarsınız. Boğazımdaki akıntı neyse onlar devam ediyor. Yeni bir şey yok. Başımdaki şeyi de görüyorsunuz. Vücudumdaki kaşıntı devam ediyor, bunun için merhem kullanıyorum, önemli değil, iyiyim.

Seçimlerde Başkale de alınmıştı, büyük bir ilçe mi, nüfusu ne kadar? Van'da dört ilçe, iki beldenin alınması iyi olmuş. Evet, Van, iyi bir çıkış yaptı. İyi gelişme var herhalde. Muş'ta da herhalde epey bir gelişme var. Evet,

> **"Eğer 1 Haziran'a kadar diyalog başlamazsa PKK de üç seçenek işler. Birincisi pasif savunma, ki şimdiki durum budur. İkincisi aktif savunma. Yani planlı ve düzenli eylemler. PKK'de aktif savunmadır. Üçüncüsü topyekûn direniştir. Bugün DTP'ye yönelik tutuklama ve baskılar benzeri üst boyuta çıkarsa bu durumda topyekûn direniş gerçekleşir"**

doğru bir çalışmayla daha fazla yer alınabilir. Bir sonraki seçimlerde doğru bir çalışmayla silme alınabilir. Halfeti ve Hilvan'da birtakım oyunlar oynanmış. Aslında buralar da alınabilinirdi, ama vermediler. Urfa'da ne kadar oy oranı? Son seçimlerde hemen hemen her yerde ciddi oy artışları var.

Bulanık, yurtsever bir yerdir. Bulanık Belediyesi de DTP'nin değil mi? Van'ı almak bizim için önemliydi. Demokratik belediyecilik anlayışı çerçevesinde çalışmalarını sürdürsünler, bu anlayışı yerleştirsinler. Savunmalarımda da belirtmiştim, ondan da yararlanabilirler, bunları kendileri de geliştirebilirler, kendi fikir ve çabalarını da katabilirler. Tekelciliğe karşı halk belediyeciliğini uygularlar. Halkı katsınlar, halkla beraber yapsınlar.

H. Cemal röportajı konusunda neler söyleniyor? İlginç olan ne var? Cumhurbaşkanı, Başbakan ve İçişleri bakanlığının açıklamalarını radyodan dinledim. İsmet Berkan'ın Başbakanla ilgili yazdıklarını da. Bunlar yapılır, bunlar olacak. İlter Türkmen'in görüşlerini biliyorum. Cevat Öneş ne diyor? Kürt sorunundaki bu yaklaşımların ABD'nin Obama dönemi politikalarından kaynaklandığını söylüyormuş. Yansımasıdır. Ordunun yeni gelişim dinamiklerini gördüğünü mü söylüyor.

Cumhurbaşkanı ve Başbakan da bazı şeyleri görüyorlar, mesajlar veriyorlar. Ama öyle kolay değil. Tabi 60

yıllık bir kültür var. Ben birazdan açıklayacağım. 1921 Anayasası'nı esas alacağım. Burada demokratik çözüm ve barış raporu hazırlayıp devlete sunacağım. Daha doğrusu demokratik çözüm ve barışın yol haritasını hazırlayacağım. Bu süreçte avukatlarım bana öneriler getirebilirler.

Benim geliştirmek istediğim gerilla savaşı bu değildi

Şırnak'ta ve Siirt Şirvan'daki olayları HPG üstlenmedi yani. Üstlenmemişse onlar yapmamıştır. Ben bu Mazıdağı olayına da biraz değinmek istiyorum. Biliniyor, bu olayı yapanlar, bunu PKK'nin üzerine yıkmaya çalıştılar. Köyün eski muhtarı ölmeden kısa bir süre önce, "kimsenin başını yakmayın, bu olayı PKK yapmadı" demiştir. Aslında PKK'nin üzerine atacaklardı ama beceremediler. Bu olayı yapan devlet içindeki bir kesimdir. Hatta İçişleri Bakanı'nın da bunu PKK'nin yapmadığı yönünde açıklaması oldu. Basın anlamıyor, töre cinayeti, namus cinayeti, para cinayeti deniliyor. Basın da anlamıyor, arka planını göremiyor. Bu namus, töre, para cinayeti ile açıklanamaz. Bu bir tesadüf değildir, çok bilinçli yapılan bir şeydir. Bu şiddet ve cinayet kültürü, Ergenekon zihniyeti ve kültürüdür. Başbakan, Ergenekon zihniyeti ve topluma yaydığı şiddet kültürüyle ilgili bir açıklaması olmuştu. Ben bu açıklamayı daha çok önemsiyorum. Bu çok planlı bir cinayettir. Kürtlerde böyle bir töre, namus kültürü yoktur. Kürtler bu şekilde adam öldürmeyi, cinayet işlemeyi bilmezler. Bu büyük bir katliamdır. Korucular direktif almadan bir tavuk bile öldüremezler. PKK'de böyle bir şiddet ve cinayet kültürü yoktur. Bu, Ergenekon tarzıdır. Kesinlikle talimatla işlenmiştir.

Bu süreçte buna benzer olaylar olabilir, dikkat etmek gerekir. Diyarbakır olayı vardı, Güngören'deki olay vardı. Bunlar da Mazıdağı'ndaki olayla benzerdir. Bunlar her zaman iki bilinçsiz PKK'liyi de bulup kullanabilirler. Daha önce 1984'te Mardin Peçenek Köyü'nde de benzer bir olay olmuştu. Ergenekon iddianamesinde bu olaylardan kısmen bahsediliyor. Hogir yapmıştı onu. Tamam, gerilla mücadelesini ben planladım, gerillaları ben gönderdim ama benim geliştirmek istediğim gerilla savaşı bu değildi. Böyle bir eylem yapacaklarından haberim yoktu. Hogir (Cemil Işık) kendi inisiyatifiyle yapmış. Cemil Işık'ın Ergenekon sızması olduğu Ergenekon iddianamesinde de geçiyor. Cemil Işık (Hogir), Metin (Şahin Baliç), Kör Cemal, Şemdin, daha sonra Çürükkayalar bunların hepsi Ergenekon sızması. Bunların amacı PKK'yi yozlaştırıp ele geçirmekti, özellikle Çürükkayalar. Bazıları bilinçli olarak bazıları da kariyer ve iktidar hırsıyla yapmışlardır. Bu tür kişiliklere büyük menfaatler temin edilmiş. Özellikle kadın, evlilik, büyük paralar, ameliyat gibi imkânlar da vermişler. Şemdin Sakık'ı bilemiyorum, bilerek mi bilmeyerek mi içinde yer aldı. Kariyer ve iktidar hırsı gözlerini bürümüş veya bilinçli olarak sızdırılmış kişilikler, büyük bir emek ve çabayla kurup geliştirdiğim PKK'yi ve mücadeleyi yozlaştırmaya, ele geçirmeye çalıştılar. Bunlar (Ergenekon) bu şekilde PKK'yi yozlaştırdıklarını ve ele geçirdiklerini sanıyorlardı. Öyle olmadığını görünce de bana yöneldiler, beni aldılar.

Bugünkü laiklik ilkesi de Mustafa Kemal'e ait değildir

Yine idam gündeme getirildi. Burada çok ilginç bir olayı anlatayım, bu tesadüf değildir. Şeyh Sait, Diyarbakır'a girmeden önce Diyarbakır'ı talan ediyorlar. Bu talan olayından sonra Diyarbakır halkının Şeyh Said'e desteğini kestiler. Mazıdağı'ndaki gibi olaylarla da halkın PKK'den desteğini çekmesini amaçladılar. Çok ilginçtir Şeyh Said'in alınışı da 15 Şubat, benim de 15 Şubat. Ona da 29 Haziran'da idam bana da 29 Haziran'da idam kararı verdiler. Aynı zihniyetin ürünüdür, devamıdır.

Bunların (Ergenekon'un) yüz yıllık bir tarihleri vardır. İttihat ve Terakki'den beri vardırlar. Bunların tek derdi iktidardır. Yanlış anlaşılmasın ben anti Semitist değilim. Osmanlı'da Yahudiler hatta yalnız Yahudiler de değil, Ermeniler, Rumlar, Kürtler, Araplar'dan oluşan bir azınlıklar sermayesi vardı, bunlar Osmanlı ekonomisine hâkimdi. Bunlar kendi iktidar ve ekonomik çıkarları için Türk olmadıkları halde Türkçülüğe sarıldılar, Türkçülüğü geliştirdiler, Türk olmayan bir Türk burjuvazisi yarattılar. Aslında bunlar Türk olmayan Türkçü kesimlerdir. Bunlar bu zihniyetle Osmanlı'yı da çözülüşe götürdüler. Biliyorsunuz ittihat terakkiyi kuranlardan ikisi Kürt, biri Arnavut, biri Arap'tır. İlginçtir bunlardan hiç biri Türk değil, Türklük ideolojisini oluşturdular. Bunlar bir çeşit süper Türkçülük, Beyaz Türklük yarattılar. Hatta bunun içinde Türkmenler de yok, Anadolu Türkü de yok. Bir çeşit devlet Türkü, devlet zümresidirler. Gerçek Türklükle hiçbir alakaları yoktur. Bunu bir kuşak öncesinden Almanlar denediler. Vardıkları sonuç Hitler'dir. Bu zihniyet Osmanlı'yı bitirdi, Ermenileri bitirdi, Rumları bitirdi, bugün de Kürtleri bitirmek istiyor. Tekeller sermayeyi bir kontrol ediyor ise Ergenekon iki kat kontrol ediyor hatta toplumu on kat daha fazla etkisine aldılar. Bunlar toplumun çok derinlerine nüfuz ediyorlar. Bunlar devletin her kesiminde de varlar. Ordu, basın, partilere, sivil topluma kadar varlar, kontrol ediyorlar. Toplumda sanıldığından çok daha derin ve yaygın örgütlenmişler. Bunlar bazı Kürt ailelerini hala sermaye ve tarikatlarla kontrol ediyorlar. Bu ailelerden kimilerini kuşaklar boyunca Beyaz Türkleştirdiler, kimilerini de tarikatlarla bağladılar. Diyarbakır'dan bazı aileler, Bitlis'te Kamuran İnan ailesi, Urfa'daki Cevheri ailesi-Şexan aşireti ve diğer bölgeye yayılmış aileler gibi, bunlar gerçekte Kürt oldukları halde bir Türk'ten daha çok Türkçüdürler, kraldan daha çok kralcıdırlar. Bunlar hala çok etkililer. Seçimdeki eğilimleri de bunlar kontrol ediyor. Halfeti'deki seçimi bunlar kaybettirdiler. Sandıkları almışlar komple değiştirmişler, bu şe-

kilde seçimleri DTP'ye kaybettirmişler. Ağrı'da da öyle, 3 bin oy yakılmış. Bunlar için varsa yoksa iktidardır.

Ben radyodan grup toplantılarını dinledim. Bahçeli'nin ses tonundan sıkıştıklarını çıkarıyorum. Bahçeli'nin kullandığı "ihanet" kelimesini ona geri yutturacaklar. 1921 anayasasında Kürtler için muhtariyet vardır, bugünkü anlamda bir çeşit demokratik özerkliktir. Kurtuluş savaşı bu çerçevede verilmiştir. Ama daha sonra 1925 Şeyh Sait ayaklanması bundan geri adım atılmasına sebep oluyor. Aslında bu, Ocak 1924'te başlayan bir süreçtir. Aslında Şeyh Sait isyanı bir provokasyondur. İngilizler daha önceden Seyit Abdulkadir ve diğerleriyle ilişkilenerek onları ayaklanmaya ikna ediyorlar ve bu provokasyon sonucu Musul ve Kerkük'ü alıyorlar.

Bu olaylardan sonra Mustafa Kemal, muhtariyet fikrinden vazgeçirmeye zorluyorlar veya vazgeçmek mecburiyetinde kalıyor. Yani Mustafa Kemal mecburen vazgeçti; İngiliz oyunları, suikastlar ve isyanlarla muhtariyet fikrinden vazgeçirildi. Şeyh Sait kendisini idama götüren oyunların farkında bile değildi. Bugünkü Laiklik ilkesi de Mustafa Kemal'e ait değildir. Laiklik ve diğer şeyler Mustafa Kemal'in değil 1937'de Recep Peker, İnönü, Fevzi Çakmak onlar tarafından getirilmiştir. Mustafa Kemal İngiliz yanlısı bu kişiler tarafından kuşatılmıştı.



ilişkiye geçiyor; "Siz ayaklanın, arkanızdayız" diyor. Misak-ı Milli, Irak ve Suriye Kürtlerini de içine alıyordu. Şeyh Sait ayaklanmasıyla Musul ve Kerkük İngilizlere bırakılmak zorunda bırakılıyor. O zamanki Kürt parlamenterler Mustafa Kemal'e Musul-Kerkük'ü bırakmayın diyor. Mustafa Kemal, mecburum diyor. Bu şekilde Musul-Kerkük'e karşı Kuzey Kürtleri feda ediliyor. Muhtariyet 1921 Anayasası'nda anayasal bir hüküm olarak var ama 1924 anayasasında yok. Bu İngiliz planı 1920 Kahire Konferansı'nda kararlaştırılmıştı. İngilizler daha önce 16 Mart'ta Yunanlıları Anadolu'ya sürmüşlerdi. Daha sonra Seyit Abdulkadir ve Şeyh Sait onlarla

Ergenekoncular eskisi kadar dış destek bulamıyorlar

Ergenekon 1950'lerde anti komünist, anti Kürt, anti İslamist'ti. Devletin başbakanı Menderes idama götürülüyor, kimin, niye idam ettirdiğinin farkında değil. Aynı şey Denizler için de söylenebilir. Deniz Gezmiş, idam sehpasında dahi ölüme götüren oyunların farkında değildi. Deniz Gezmişler iktidara yürüdüklerini zannediyorlardı. Onlar da bunları kimin yaptığını göremiyorlardı. Bunun için yenildiler. Bütün bunları görmezsen, çözemezsin. Ben bunları görüyorum, çözüyorum.

Tabi doğru söylüyor, Aygan onları biliyor. Bunlar bu dönemde de çeşitli provokasyonlar yapabilir. Hatta bunlar hala orduyu büyük oranda kontrol ediyorlar. Kıvrıkoğlu ve Karadayı için de Ergenekon diyorlar ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Kıvrıkoğlu ve Karadayı biraz bu oyunları biliyor, kendilerini Ergenekon dışında tutuyorlar. Kıvrıkoğlu ve Karadayı'nın belli güçleri, etkileri var. Yeni Genelkurmay Başkanı'nın, Kıvrıkoğlu ve Karadayı'yı yanına alması Ergenekon dışında kaldığı mesajını veriyor. Ergenekoncular eskisi kadar dış destek bulamıyorlar. İşte Levent Ersöz Rusya'ya gitti, Rusya destek vermedi. Yine Çin'e, Amerika'ya gidiyorlar. Amerika da 5 Kasım'a kadar bunlara kısmen göz yumuyordu. Fakat 5 Kasım 2007'de Bush-Erdoğan görüşmesinde bunlara dur denildi. Ama içeride hala çok güçlü olduklarını düşünüyorum. AKP, bir şeyler yapmak istiyor ama ne kadar güçlüler, güçleri yeter mi bilemiyorum. Hatta yüzde yetmiş Ergenekon'un hala etkili olduğunu düşünüyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse ben Erdoğan'ı tam olarak çözemedim, halen çözmeye çalışıyorum, kendilerine yardımcı da olmak istiyorum. Erdoğan bir adım ileri iki adım geri, hatta on adım geri atıyor. Gül, Erdoğan ve Beşir Atalay'ın açıklamaları var.

Ben, bir iki aya kadar demokratik çözüm ve barış için bir yol haritası açıklayacağım. Bunun için benim avukatlarımdan bir ricam var. Bana dışarıdan çeşitli çevrelerden Temmuz'un sonuna kadar bu konuda yazılı veya sözlü olarak görüş ve öneriler getirip aktarabilirler. Kendi görüş ve önerilerini de sunabilirler. Avrupa'da, Irak'ta çalışan avukatlar da görüş ve önerilerini sunabilirler. Hatta bir gazeteci gidip Kandil'de röportaj yapabiliyorsa bunun bir sakıncası yok bir avukat da gidip orada görüşebilir. Onların da görüş ve önerileri alınabilir. Burada İran, Irak, Suriye KCK'lerinin de görüş ve önerileri öğrenilebilir. Avrupa'dan, cezaevlerinden, Türkiye'deki KCK'den görüş ve öneriler alınabilir. Demokratik Toplum Kongresi, Leyla ve Hatiplerin öncülüğünde gerçekleştirilir, onların da görüş ve önerileri alınabilir. Yine Diyarbakır önemlidir,

Diyarbakır'la birlikte diğer yerlerin de görüş ve önerilerini alıp yazılı veya sözlü olarak aktarılabilir. Talabani ve Barzani'yle de görüşülebilir, görüş ve önerileri alınabilir. Türkiye Solu'nun hatta radikal solun da önerileri alınmalı. Apo kendi başına hareket ediyor, devletle görüşüyor demesinler.

Çözüm konusunda görüş ve öneriler alınıp bana iletilebilir

Mihri Belli, Haluk Gerger'le hatta Yalçın Küçük ile de görüşülebilir. Yalçın Küçük zeki insandır, ilginç fikirleri var. Ona da gidilebilir. Onun da görüş ve önerileri alınabilir. O'na şu soru sorulabilir; "olup bitenler hakkında ne düşünüyorsunuz?" Hasan Cemal, Taraf Gazetesiyle de görüşülebilir. Diğer ilgili aydın ve yazarlarla da görüşülebilir. Benim bu söylediklerim ve daha önceki demeçlerim onlara iletilebilir. Onların çözüm konusundaki görüş ve önerileri alınıp bana iletilebilir. Hatta bugünkü ve daha önceki söylediklerim derlenerek bir basın toplantısı yapılabilir.

Bizim basın yayınımız vardır. Bunlar demeç şeklinde parça parça özgür politikada yayınlanabilir. Günlük çıkıyor mu? Orada da yayınlanabilir. Ben demokratik çözüm ve barış yol haritasını kendim de hazırlarım ama madem demokratik çözüm diyoruz o zaman yöntem de demokratik olmalıdır. Bu nedenle tüm bu bahsettiğim önerileri aldıktan sonra demokratik çözüm ve barışın yol haritasını açıklayacağım. Bunun için en geç Temmuz'un sonuna kadar bu görüş ve öneriler yazılı veya sözlü olarak bana getirilebilir. Ben de bu önerileri dikkate alarak Ağustos'un sonlarında demokratik çözüm ve barış için yol haritasını açıklayacağım.

Ben görüş ve önerilerimi 2000'lerde yapmak istedim. Devlet o zaman ciddiye almadı, yalnız bırakıldım. Şu anda devlet de işin ciddiyetinin farkına varmış görünüyor. Ben bu süreçte bunu yapabilecek güçteyim. Bu sürece ciddi katkım olacaktır. Tarihi bir sorumluluktur. Benden başka yapabilecek kimse de yoktur. DTP, Ahmet Türk onlar bu süreci iyi okuyamıyorlar. Yorum güçleri zayıftır. Ben bunun için Demokratik Siyaset Akademileri kurun demiştim.

Murat Karayılan'ın röportajında da geçiyor, Konferans yapacaklarmış herhalde, yapabilirler. Daha önce belirttiğim beş ilke ve dört pratik öneriler çerçevesinde Kürt Konferansı yapılabilir. Bu çerçevede Talabani ve Barzani'nin de görüşleri ve önerileri alınır. Tüm Kürt kesimlerinin katılımı sağlanabilmelidir.

İran'daki sürgünler için Bradost bölgesinde bir kamp kurulabilir. Bu konuda Kürt yönetiminden de talepte bulunabilinir. Burada, sürgün edilenler toplanır. İran'a karşı İran Kürtleri mücadelelerine devam edebilirler.



Kurulacak Kadın Akademisinde ne yapılabilir? Diye soruyorlar. Öncelikle kadını bir bilinç olgusu olarak ele alıp anlamamız gerekir. Bunu yapabilirsek bütün dinlerin, felsefelerin, kültürlerin temelindeki şeyi anlayabiliriz. Kadını bir duygu, arzu, aşk, tutku nesnesi olarak ele almamalılar. Bilinçli bir varlık, bir sınıf, bir ulus gibi ele almalılar. Böyle yaparsak birbirimizi daha iyi anlarız, tabii öncelikle kadınlar kendi kendilerini anlamalılar.

Demokratik çözüm ve barış konusunda umutluyum

Asker operasyon yapınca doğal olarak gidip mayına basıyorlar. Aktif olarak bir çatışma yoktur. Aslında Lice'deki 9 askerin ölümü, operasyon olmasaydı bu olay olmazdı. Çatışmasızlık kararına uyuluyor. Ama üzerlerine gidiliyor, misilleme yapmaya zorlanıyorlar. Ben burada kesin bir şekilde söylüyorum. KCK operasyonu devlet içindeki bir kesimin onayıyla yapılmıştır. Ergenekon'a karşı KCK operasyonu. İstanbul'daki savcılara karşı Diyarbakır savcıları; İstanbul savcıları anti Ergenekoncu, Diyarbakır savcıları ise Ergenekon operasyonuna karşı KCK operasyonunu yapmıştır.

Tutuklu avukat arkadaşlardan Şinasi'nin notunu aldım. Savunmasını KCK'nin yasallığı çerçevesinde yapılabilir. KCK, biliyorsunuz demokratik yasal bir yapılanmadır. Ben de bu konuda yardımcı olacağım, savunmamı bu yönde geliştireceğim.

Yabancı gazetecilerin makalelerinden oluşan Kürt Sorunu ve ODTÜ yayınlarından Doğu'ya Bakış kitaplarıyla Newsek Dergisi'nin 17. Sayısı ve Doğu-Batı'nın vb vermiyorlar. Amargi Dergisi'nin son sayısında geçen Bekaretin Tarihi adlı kitap ile Eric Hobsbawm'ın Tarih Üzerine, Eşkıyalar ve Devrimciler adlı kitaplarını, daha doğrusu Hobsbawm'ın getirilemeyen bütün kitapları getirilebilir. Başka ilginç kitaplar da getirilebilir. Tekrar cezaevindeki bütün arkadaşlara, kadınlara da selamlarımı iletiyorum, tüm halkımıza selamlarımı söylüyorum. Demokratik çözüm ve barış konusunda umutluyum.

Şehitlerimiz halkımızın ve gerillanın özgürlük mücadelesinde yaşıyor

"Bize saldırılmadığı müddetçe biz saldıran konumda olmayacağız. Ancak her türlü saldırı karşısında da kendimizi savunmak için gerekli hazırlığı, donanımı, mevzilenmeyi her zaman sağlam tutacağız. Bunlar temelinde siyasi sürece ilişkin hareketimizin ve Önderliğimizin yaklaşımlarını başarıyla pratiğe geçirerek Önder Apo'ya Özgürlük Hamlesini gerilla cephesinden çok güçlü ve başarılı bir biçimde yürüteceğiz. Bunu başarmada temel güç kaynağımız Önderlik çizgimiz ve kahraman şehitlerimizdir. Önder Apo'ya Özgürlük Hamlesini kahraman şehitlerimizin izindeki bir mücadeleyle yürüttüğümüz ölçüde başarı elde edeceğimiz kesindir"

Değerli Yoldaşlar!

İlk Apocu büyük militan Haki Karer yoldaşın 18 Mayıs 1977'de Antep'te katledilişinin 32. yıldönümünü yaşıyoruz. 18 Mayıs Önderliğimiz ve partimiz tarafından Kürdistan şehitler günü olarak ilan edilmiştir. Bu 18 Mayıs şehitler günümüzde başta Haki Karer yoldaş olmak üzere on beş bine ulaşan kahraman şehitlerimizi hareket ve halk olarak saygı ve minnetle anıyoruz. Bu kahraman şehitler ordusunu yaratan, onların temsilcisi ve sözcüsü olan Önder Apo'yu şehitler günümüz vesilesiyle bir kez daha saygıyla selamlıyoruz. Kahraman şehitlerimizin anıları bugün partileşen, gerillalaşan ve halklaşan özgürlük mücadelemizde yaşıyor. Onlar özgür ve demokratik Kürdistan'da özgürlük sembolleri kızıl güller olarak her zaman dipdiri yaşayacaklardır.

Partimiz, 18 Mayıs şehitler günümüz dolayısıyla ve her gününe onlarca şehidi sığdırmış olduğumuz için Mayıs ayını şehitler ayı olarak ilan etmiş bulunuyor. Dolayısıyla içinde bulunduğumuz Mayıs şehitler ayını Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi sorgulayarak yaşıyoruz. Mayıs ayları özgürlük ve demokrasi mücadelemizin en yoğun ve kapsamlı yaşanmış olduğu aylardan birisidir. Her gününde onlarca büyük devrimci militanın şahadeti bulunuyor. 1 Mayıs 1977 Taksim Katliamı'nın şehitleri hala Türk ve Kürt halklarının belleğinde capcanlı olarak yaşıyor. Yine 1 Mayıs 1985'te Garzan'da şehit düşen büyük militanlar Ramazan Kaplan ve diğer yoldaşların anılarını bugün gibi yaşıyoruz. 2 Mayıs 1983'te Kandil'de şehit düşen büyük komutanımız Mehmet Karasungur'u şahadetinin 26. yıldönümünde yine saygıyla anıyoruz. Türk ve Kürt halklarının değerli evlatları Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın 6 Mayıs'ta idam edilişlerinin 37. yıldönümünü yaşadık ve onları saygıyla anarak anılarına bağlılığımızı bir kere daha dile getirdik. Yine Türkiye devrimci hareketinin seçkin önderlerinden İbrahim Kaypakkaya'nın 18 Mayıs 1973'te Amed zindanında "ser verip sır vermeyerek" her türlü işkenceye karşı kahramanca direniş içinde şehit düşüşünü 36. yıldönümünde saygıyla anıyoruz. 11 Mayıs'ta şehit verdiğimiz ozan Mizgîn yoldaşı, 17 Mayıs'ta zindanda kendilerini ateş topu yapan Ferhat Kurtay ve arkadaşlarını, 19 Mayıs 1978'te Hilvan'da Şehit düşen Halil Çavgun yoldaşı ve bunlar şahsında tüm Mayıs ayı özgürlük şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Onların anıları her zaman özgürlük mücadelemize ve yaşamımıza yol gösterecektir diyoruz.

Değerli Yoldaşlar!

Çok iyi biliyoruz ki, Hareket ve halk olarak en büyük gerçeğimiz kahraman şehitlerimizdir. Onlar her zaman bize doğru yolu gösteren ve güç veren kaynaklarımızdır. Geçmişimiz, bugünümüz ve özgür geleceğimizdir. Önder Apo, *"doğru yaşam şehitlerin kendileridir"* diyordu. Şehitleri *"PKK biçiminde capcanlı yaşayan gerçekler"* olarak ifade ediyordu. Hep PKK biçiminde yaşadıklarını ve mücadeleye önderlik ettiklerini söylüyordu. *"Şehitler PKK'lidir"* diyordu. Kürt halkının, gençliğinin ve kadınlarının özgürlük için mücadele ettiklerinin ve büyük bedeller ödediklerinin kanıtları olan kahraman şehitlerimiz her zaman özgürlük ve demokrasi mücadelemizi yaşatan en büyük değerlerimizdir. Hepimize her yerde ve her koşulda doğru yolu gösteren ve zorlukları yenip engelleri aşma gücü veren büyük kuvvetlerdir. Kahraman şehitlerimiz hepimizin büyük güç kaynağı olduğu gibi, dürüst ve tutarlı bir özgürlük militanı olmamızın da temel ölçü ve özelliklerini veren doğrultu durumundadır. Dolayısıyla Mayıs şehitler ayımız vesilesiyle her zamandan daha fazla bu büyük gerçeklik temelinde, Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi sorgulamamız gerekmektedir. Şehitler ayında Onlarla çelişen yanlarımız varsa, pratikte hata ve eksikliklerimiz ortaya çıkıyorsa bunları tespit ederek şehitler gerçeğine bağlı olma temelinde giderip kendimizi kahraman şehitlerimizin başarılı ardılları olan tutarlı militanlar haline getirmeliyiz.

Değerli Yoldaşlar!

Önder Apo hep PKK'nin şehitler partisi olduğunu söyledi. Haki Karer yoldaşın anısının PKK olarak örgütlendiğini ve somutlaştığını ifade etti. PKK'yi bir şehitler partisi olarak tanımladı ve PKK'nin kahraman şehitlerimizin anılarının somutlaşmış ifadesi olduğunu

söyledi. Dolayısıyla şehitler gerçeğimiz PKK'de canlı olarak yaşıyor ve her gün mücadelemize öncülük ediyor. Şehitlerimiz mücadele sıralarından çıkıp en öne geçen yoldaşlarımızdır. Parti tarihimiz ve özgürlük mücadelemiz şehitlerimizin anılarının cisimleşmiş ifadesi oluyor. Şehitlerimizin anısına sahip çıkma ve yaşatma mücadelesi partileşmeyi sağlamış bulunuyor.

Önder Apo, Haki Karer yoldaşın şahadeti üzerine, O büyük insanın anısını yaşatabilmek için partileşme kararı verdiğini ve bu büyük çabayı yürüttüğünü her zaman söyledi. Haki Karer'in anısına yürütülen örgütlenme çalışmaları ve geliştirilen mücadele 19 Mayıs 1978'de Hilvan'da Halil Çavgun yoldaşın şahadetine ulaştı. Bu büyük şahadete sahip çıkma gereği olarak geliştirilen büyük Hilvan direnişi bizi Siverek direnişi ile birlikte PKK'nin kuruluşuna ve Kürt halkını uyarıp her alanda direnişe götürdü. Böylece 1978-80 yılları arasında ilk büyük halk özgürlük direnişi ortaya çıktı. Salih Kandalların, Cuma Takların, Ahmet Kurtların öncülük ettiği bu ilk büyük direniş süreci Kürt halkının özgürlük direnişine kalkmasına ve bizi böyle bir direniş için PKK öncülüğünü yaratmasına götürdü.

Zindan direnişi Apocu çizginin yenilmezliğini kanıtlandı

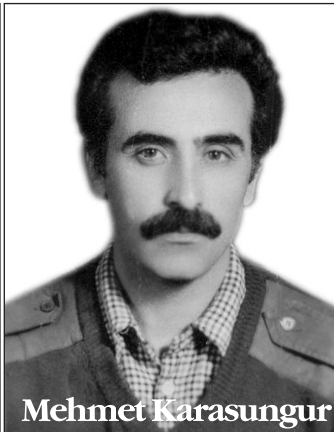
Yine çok iyi biliyoruz ki, şehitlerin anılarına bağlılık ve onları yaşatma temelinde geliştirilen bu büyük direniş bizi 12 Eylül askeri faşist rejimine karşı zindanlarda ve yurt dışında sürdürülen büyük direnişler içine soktu. Kendini 12 Eylül faşist askeri rejimi biçimde yeniden harekete geçiren inkâr ve imha sistemine karşı ilk büyük direniş, ideoloji ve inanç kavgası, başta Amed zindanı olmak üzere Kürdistan'ın ve Türkiye'nin zindanlarında gelişti. Amed zindanında Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın öncülüğünde 1982 Newroz'unda başlatılan büyük zindan direnişi, 17 Mayıs'ta Ferhat Kurtay ve arkadaşlarının kendilerini ateş topu yapmasıyla gelişerek Kemal Pir ve Hayri Durmuş yoldaş öncülüğünde gerçekleşen 14 Temmuz büyük ölüm orucu direnişiyle en büyük zafere ulaştı. Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin öncülüğünde gelişen büyük zindan direnişi 12 Eylül faşist askeri rejimine ve onun şahsında Kürt halkına dayatılan inkâr ve imha sistemine en büyük ideolojik yenilgiyi yaşattı. Baş düşmanı olan Kenan Evren'e bile büyüklüğünü kabul ve itiraf ettiren zindan direnişi, Apocu çizginin yenilmezliğinin ve zafer kazanma gücünün kanıtlanması oldu. Bu direniş aynı zamanda zor koşullara mücadeleyi gerektiren Kürdistan devriminin tarzının zindanda somutlaşmış hali oluyordu.

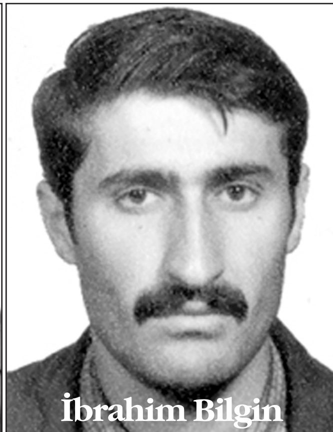
Aynı yıllarda yurtdışında Lübnan-Filistin sahasında da Önder Apo öncülüğünde 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı büyük bir mücadele içinde olundu. Her türlü zorluk ve engel aşılarak bölge halklarının özgürlük mücadeleleriyle dayanışma içerisinde emperyalizme, Siyonizme ve her türlü gericiliğe karşı PKK ve Kürt halkı büyük bir direniş gösterdi. Bu zorlu mücadele içerisinde Abdullah Kumral başta olmak üzere 10'un üzerinde şehit verdi. Yine onlarca arkadaşımız esir düştü. Yurtdışı direnişini de büyük şehitler vererek yürütüp başarıya götürdü. Özgürlük mücadelemizin yurtdışından beslenerek 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı bir atılım yapacak güce ulaşması da büyük zorluklar yenilerek, engeller aşılarak, onlarca şehit verilerek gerçekleştirildi. Sonuçta 18 Mayıs 1977'de Haki Karer yoldaşın şahadetiyle başlayan bu büyük partileşme hamlesi 1982'de zindan ve yurtdışı direnişinin zaferiyle başarıya ulaştı. Mücadelesiyle, Önderliğiyle, örgütüyle, teorisi ve taktiğiyle, programı ve tüzüğüyle Kürt halkının özgürlük mücadelesine öncülük etme iddiasında ve gücüne sahip olarak bir öncü parti, önder parti, yani PKK şekillendi. Partileşme hamlesi bu kahraman şehitlerimizin büyük direnişleriyle ve yine onların anısına yürütülen büyük mücadelelerle başarıya ulaştı.

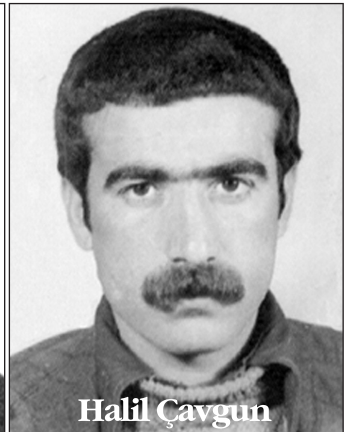
Değerli Yoldaşlar!

Çok iyi biliyoruz ki, Kürdistan'da ikinci büyük partileşme hamlesi 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı 15 Ağustos 1984 gerilla atılımı temelinde gelişti. Büyük komutanımız Agit yoldaş öncülüğünde gelişen bu kahramanlık atılımı, bu büyük gerilla hamlesi, zindan direnişinin ideolojik zaferini dağa ve gerillaya taşıdı. Bu temelde 12 Eylül faşist askeri rejimine ve onun şahsında inkâr ve imha sistemine öldürücü darbeler vurarak 1990'ların başındaki Ulusal Diriliş Devriminin zaferini yarattı. PKK militanlığı bu büyük ulusal direniş mücadelesi içerisinde ve gerilla çizgisinde yeniden partileşme gerçeğini yaşadı. Bu büyük direniş, yani gerillada partileşme hamlesi 12 Eylül faşist karanlığını yırtarak Kürdistan'a aydınlık getirdi. Kürt halkına özgür ve de-


Haki Karer


Mehmet Karasungur


İbrahim Bilgin


Halil Çavgun

mokratik yaşam iradesi verdi, inanç kazandırdı; ulusal ruh, bilinç ve kimlik geliştirdi. Böylece de Kürt halkının kahraman gerilla direnişi temelinde ve özgür demokratik yaşam çizgisinde yeniden dirilişini sağladı. Kuşkusuz bu, en zor koşullarda, en karanlık ortamda, baskı ve saldırının en ağır ve vahşi yöntemlerle sürdürüldüğü bir dönemde bilinç ve inancından başka dayanacak hiçbir imkâna sahip olmadan yürütülen bu büyük gerilla direnişi elbette kolay olmadı, bedelsiz gelişmedi. Büyük kahramanların cesur ve fedakâr direnişleri temelinde ağır bedeller ödenerek başarıya ulaştı.

“Son on yıldır Önder Apo şahsında hareketimize ve halkımıza yöneltilen uluslararası komploya karşı da fedai çizgisinde kahramanca şehitler vererek direndiğimiz bir gerçektir. İnkâr ve imha sisteminin ABD, İngiltere ve İsrail öncülüğünde geliştirdiği bu uluslararası saldırı on yıl boyunca yüzlerce şehit verilen direniş temelinde kırılmış ve boşa çıkartılmıştır”

Serhıldanlar Kürt halkına ulusal bilinç kimlik ve ruh kazandırdı

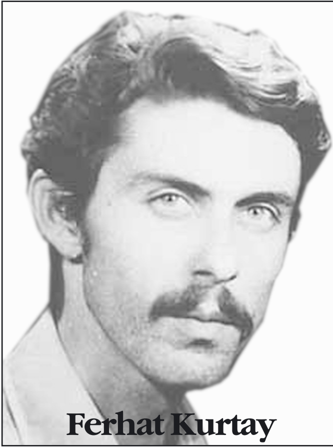
Kürt halkının kahramanlık çağı da diyebileceğimiz bu döneminde en başta büyük gerilla komutanımız Agit yoldaş olmak üzere yüzlerce değerli komutan ve savaşçı yoldaşı şehit verdik. Erdallar, Mehmet Sevgatlar, Seyfettinler, Şahin Kılavuzlar, İdris Ökmenler, Ozan Sefkanlar, Hüseyin Sarıçiçekler, İsmailler, Mervanlar ve daha yüzlerce büyük kahraman parti militanı şehit düşerek bu büyük mücadeleyi başarıya götürdü. Yine bu büyük direniş içerisinde Hanım Yaverkaya, Rahime Yıldırım ve Çiçek Selcan yoldaşlar şahsında özgür kadın militanlığı da ilk büyük şehitlerini verdi. Kadın-erkek Kürt halkının en yiğit evlatlarının gerillalaşarak geliştirdikleri bu büyük mücadele gerilla direnişinde partileşmemizi sağlayarak Kürt halkını ulusal diriliş devrimine ve bu temelde ayağa kalkışa ulaştırdı. Bu temelde 1990’ların başından itibaren gerilla direnişine bir de büyük halk kahramanlığının eklendiğini biliyoruz. Kürt kadınının ve halkının serhildan öncülerinden olan Bêrîvan ve Yılmaz yoldaşların büyük çabalarıyla gelişen, Nusaybin-Cizre’den başlayarak bütün Kürdistan’a yayılan bu büyük serhildan hareketi de ağır bedeller ödenerek başarıya ulaştı. Kürt halkına ulusal bilinç, kimlik ve ruh kazandıran, her türlü köleliği yıkarak özgürleşme adımını atmasını sağlatan, büyük zulüm karşısında her türlü korkuyu aşarak örgütlenip ayağa kalkmasını sağlatan bu büyük serhildan hareketinin başta Amed’in yiğit evladı Vedat Aydın olmak üzere yüzlerce ve hatta binlerce şehidinin olduğunu biliyoruz. Kürt halk serhıldanı da kahramanca şehitler vererek gelişmiş ve halkımızın özgür ve demokratik yaşama ulaşmasını sağlamıştır. Partimizin ve mücadelemizin halklaşması ve en geniş kitlelere ulaşması da büyük bedeller ödenerek, şehitler verilerek sağlanmıştır.

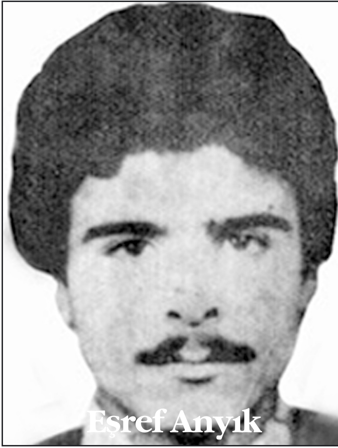
Elbette bir de bu sürecin devamı vardır. Büyük gerilla ve halk kahramanlığıyla gerçekleştirilen ulusal diriliş devrimimizin yarattığı değerleri yok etmek üzere Türk devletinin tüm gücünü ortaya koyarak topyekûn savaş kapsamında yürüttüğü saldırılara karşı 1992-1998 arasındaki dönemde partimizin öncülüğünde halkımızın ve gerillamızın gerçekleştirdiği büyük kahramanca bir direniş gerçeği söz konusudur. Kürdistan, yeniden PKK öncülüğündeki direniş temelinde büyük bir savaşa kalkışmıştır. Parti ve mücadele tarihimizin en büyük savaşları bu dönemde verilmiştir. Öyle ki, topyekûn savaş kapsamında Türk sömürgeciliğinin her türlü ulusal demokratik değeri yok etmek üzere geliştirdiği saldırılar, ancak her yıl binden fazla şehit vermeyi göze alan büyük kahramanca bir direnişle boşa çıkartılmıştır. Ulusal diriliş devrimimizin özgürlükçü ve demokratik değerleri böyle bir direnişle sahiplenilmiş, korunmuş, yaşatılmış ve bugüne taşınmıştır. Hiç kuşkusuz Kürt halkı, Kürt gençliği, kadını ve partimiz en büyük şehitlerini bu zorlu mücadele dönemi içerisinde vermiştir. Partimizin ve halkımızın büyük şehitler ordusu bu direniş içerisinde binleri aşıp on bin sınırına dayanmıştır. Bu binlerle ifade edilen şehitler ordumuz, partimizin merkezi yönetim üyelerinden Kemal, Cemal, Halil yoldaşlar başta olmak üzere binlerce ARGK’nin kahraman komutan ve savaşçısının fedai çizgisindeki direnişiyle gerçekleşmiştir.

Bu büyük direnme süreci Kürdistan tarihinde ilk defa kadın gerilla ordulaşmasının da yaratılmasına ve özgür kadın militanlığının Bêrîtanlar, Zilanlar Zeynepler, Azimeler, Zelaller, Meryemler öncülüğünde kahramanca yaratılmasını sağlamıştır. Bêrîtan’lar ve Zilan’lar komutasında gelişen özgür kadın gerilla birlikleri hem gerilla direnişimizin fedai çizgisinin derinleşip yenilmezliğine, hem de Kürt halkının kadın özgürlük çizgisinde her türlü köleliğe karşı durma temelinde özgürlük mücadelesine kalkışına yol açmıştır.

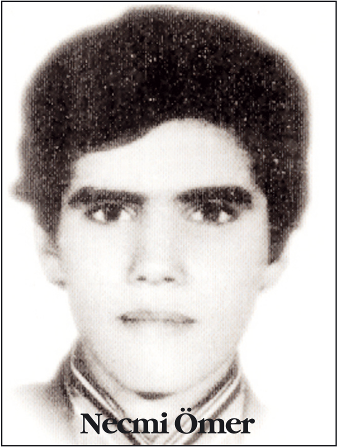
Değerli Yoldaşlar!

Son on yıldır Önder Apo şahsında Hareketimize ve halkımıza yöneltilen uluslararası komploya karşı da fedai çizgisinde kahramanca şehitler vererek direndiğimiz bir gerçektir. İnkâr ve imha sisteminin ABD, İngiltere ve İsrail öncülüğünde geliştirdiği bu uluslararası saldırı on yıl boyunca yüzlerce şehit verilen direniş temelinde kırılmış ve boşa çıkartılmıştır. Önder Apo’nun yaşamı başta olmak üzere özgürlük mücadelemizin yarattığı bütün değerler böyle bir direniş temelinde korunduğu gibi, ideolojik yenilenme, stratejik değişim ve örgütsel yeniden yapılanma temelinde geliştirilen 1 Haziran Atılım süreciyle de bu değerlere yenileri katılıp özgürlük ve demokrasi mücadelemiz daha güçlü bir konuma getirilmiştir. Uluslararası komploya karşı Önder Apo’yu savunma ve sahiplenme temelinde gelişen özgürlük ve demokrasi mücadelemi-


Ferhat Kurtay


Eşref Anyık


Mahmut Zengin


Necmi Ömer

zin bu dönemi de büyük kahramanlıklar içeren direnişlerle başarı kazandığı çok iyi bilinmektedir. En başta bu direniş Önder Apo'yu imhaya yönelen uluslararası komplocu saldırıya karşı ***"Güneşimizi Karartamazsınız"*** kampanyası temelinde gelişmiştir. Önder Apo'nun, komployu boşa çıkartmak amacıyla gösterdiği büyük çaba ve Semaların, Taylanların, Rojbinlerin, Ferhatların öncülüğünde gelişen fedai direniş hareketi Önder Apo'nun etrafında ateşten bir çember oluşturup uluslararası komplonun imha amacını boşa çıkartmayı başarmıştır. Partimiz ve halkımız, birazda gaflet içinde olduğumuz bir dönemde gerçekleşen bu büyük imha saldırısı karşısında Önder Apo'yu kahramanca savunan "Güneşimizi Karartamazsınız" direniş kampanyasının büyük şehitlerini her zaman belleğinde taze tutacak, anılarına sahip çıkacak ve onları yaşatacaktır.

Uluslararası komplocuların Önderliğimizi idam yöntemiyle imha etme temelinde Hareketimizi tasfiyeye uğratma politikaları boşa çıkarılmış olsa da, komplocular Hareketimizi tasfiyeye yönelik saldırılarından vazgeçmemişlerdir. İmralı sistemine dayalı olarak ideolojik ve siyasi imha amacını güden yeni bir çürütme politikasını devreye koymuşlardır. İmralı işkence sistemi içinde Önder Apo'yu çalışamaz, düşünemez, üretemez kılmaya çalışarak ve buna paralel olarak dışarıda da partimizi bölüp parçalamaya ve dağıtıp imha etmeye dönük saldırıları geliştirerek sonuç almak istemiştir. İşte bu saldırılara karşı da başta Önder Apo olmak üzere tüm Hareketimiz ve halkımız tarafından büyük bir direniş geliştirilmiştir. Her şeyden önce Önder Apo, komplocu güçlerin bütün dayatmalarını boşa çıkartmış, umut ve hesaplarını bozmuş, yani İmralı işkence sistemi içinde bile çalışma, düşünme ve üretme gücünü göstererek üçüncü önderliksel doğuşu gerçekleştirmeyi başarmıştır.

Önderlik üçüncü doğuşla tüm ezilenlere ve kadına hitap eden bir özgürlük ideolojisini geliştirmiştir

Önder Apo üçüncü doğuş temelinde bir eleştiri-özeleştiri düzeyinde ele alınabilecek kapsamda bir ideolojik yenilenmeyi sosyalist harekette sağlayarak bütün insanlığa, ezilenlere, en çok da ezilen olarak kadına hitap eden bir özgürlük ideolojisini geliştirmeyi başarmıştır. Sosyalist ideolojide paradigma değişimini içeren bu köklü yenilenme, Hareketimizin uluslararası komploya karşı başarıyla mücadele etmesini sağlayan bir stratejik değişimi gerçekleştirmesini ve bu temelde kendini yeniden yapılandırmasını sağlamıştır. Tarihsel toplumu kapsamlı değerlendirme temelinde dünyanın bugünkü durumu kapsamlıca çözümlenip eski strateji aşılarak dünyada ve Kürdistan'da ortaya çıkan gelişmeler cevap olacak yeni bir strateji; demokratik siyasi mücadele stratejisi olarak tanımlanıp esas alınmıştır. Meşru savunma çizgisi temelinde geliştirilen bu stratejiye dayalı olarak PKK'nin yeniden inşası, gerillanın yeniden yapılanması sağlanmış ve kadın ve gençlik öncülüğünde Kürt halkının demokratik örgütlülüğünün demokratik konfederalizm sistemi biçiminde geliştirilmesi süreci başlatılmıştır. Böylece çok zor koşullarda yürütülen bir çalışma ve mücadele ile gerçekleşiyor olsa da, Hareketimiz Önder Apo'nun büyük çabalarıyla kendini ideolojik yenileme, stratejik değişim ve örgütsel yeniden yapılanmayı başarıyla gerçekleştirerek uluslararası komploya karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesini başarıyla yürütme gücüne ulaşmıştır.

Her türlü çalışma ve mücadele, İmralı'da işkenceye karşı direniş, dışarıda ise inkâr ve imha sisteminin topyekûn savaşına karşı direnme ve mücadele etme temelinde başarılmıştır. Bu büyük mücadele de her dönemde fedai çizgisinde gerçekleşmiş ve ağır bedeller ödenerek başarıya ulaştırılmıştır. Daha çürütme politikasının yeni başladığı süreçte Hareketimizi kuşatıp teslim almayı ve imkânlarını kullanmayı öngören İran-YNK planlı saldırısına karşı Kandil Direnişi 2000 yılı güzünde yaşanmış, başta Zagrosların değerli evladı Rüstem yoldaş olmak üzere yüz civarında şehit verilerek bu tehlikeli planın boşa çıkartılması ve yenilgiye uğratılması sağlanmıştır. Kandil direnişi de tıpkı Güneşimizi Karartamazsınız kampanyası direnişi gibi Önder Apo'yu sahiplenme ve savunmanın her koşulda sürdürüleceğinin, Güneşimizi Karartamazsınız kampanyasının durdurulamayacağının, Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğü sağlanana kadar bu özgürlük direnişinin devam edeceğinin en somut göstergesi olmuşlardır.

Bölge halkları Kürt halkının mücadelesinden güç alıyor bilinç ve tecrübe kazanıyor

Bunlar ardından yeni bir strateji temelinde uluslararası komploya karşı çok yönlü bir mücadeleye yönelirken, uluslararası komployu teşhir edip yenilgiye uğratacak bir mücadeleye hazırlanırken verdiğimiz kahraman şehitler vardır. Provokatif-tasfiyeci eğilimin ortamı muğlâklaştırdığı, bulanıklaştırdığı, çürütme politikasının amaçları doğrultusunda Hareketimizi içten bölüp parçalamaya ve eritmeye çalıştığı bir ortamda Önderlik çizgisini ve gerçeğini sahiplenmenin, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamına sonuna kadar bağlılığın sembolleri olarak gelişen bu büyük direniş gerçekleri de daha sonraki mücadelenin başarısında önemli rol oynamışlardır. Özellikle Gulan, Erdal, Munzur yoldaşlar öncülüğünde onlarca şehit verilerek geliştirilen bu çizgiye bağlılık, direnişi geliştirme kararlılığı ve tasfiyeciliğe karşı duruş eylemi çürütme politikasının yenilgiye uğratılmasında ve 1 Haziran Atılımının başarıyla geliştirilmesinde tayin edici rol oynamıştır. Böyle büyük netlik, kararlılık, cesaret ve fedakârlık temelinde yürütülen direniş mücadelesiyle tasfiyeci amaçlar boşa çıkartılmış, düşman saldırıları etkisiz kılınmış, 1 Haziran 2004 siyasi direniş atılımı gittikçe güçlenen bir çizgide başlatılıp geliştirilmiştir.

1 Haziran 2004'ten günümüze kadar meşru savunma temelinde halkımızın kahramanca bir siyasi direniş yürüttüğü tartışmasızdır. Bu direniş ki, bugün yediden yetmişe herkesi etkileyip mücadeleye çektiği gibi, başta Türkiye kamuoyu olmak üzere bölgede ve dünyadaki tüm demokratik insanlığın dikkatini çeken, onlar için coşku, heyecan ve ilham kaynağı olan bir düzeyi yakalamıştır. Gerçekten de 1 Haziran Atılımı temelinde yaşanan beş yıllık gerilla ve halk direnişi PKK'nin yeniden inşasını, gerillanın meşru savunma stratejisinde yeniden yapılanmasını ve Kürt halkının demokratik konfederalizm çizgisinde örgütlenmesini gerçekleştirerek demokratik insanlığa ruh, coşku ve heyecan veren bir halk gerçeğini ve özgürlük mücadelesini ortaya çıkarma başarılmıştır. Bu gerçeği bugün herkes görüyor ve teslim ediyor. Bölge halkları ve demokratik insanlık PKK'yle Kürt halkının ulaştığı mücadele ve direniş düzeyini artık çok iyi tanıyor, izliyor ve ondan güç alıyor, bilinç ediniyor, tecrübe kazanıyor. Kürt halkı bu direnişle 21. yüzyılın başında insanlığa yeniden bir özgürlük ve demokrasi umudu veren, özgürlük bilinci taşıyan bir noktaya gelmiş bulunuyor.

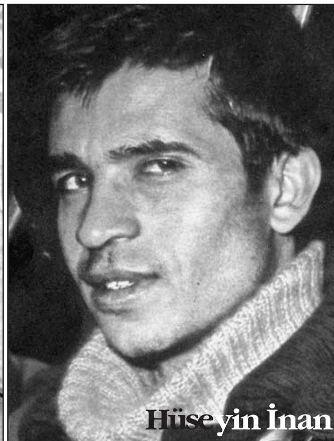
Üçüncü partileşme hamlemiz temelinde gelişen bu özgürlük mücadelesi, halk direnişi bugün kadın özgürlük çizgisinde tüm insanlık ve ezilenler için yeniden bir kurtuluş umudu ve iradesi yaratmış durumdadır. Hiç kuşkusuz uluslararası komplo gibi azgın bir gericiliğe karşı direnerek yaratılan bu gelişme düzeyine ulaşmak kolay olmamıştır. Her zamanki gibi bu da zorlu bir mücadele içerisinde ağır bedeller ödenerek gerçekleştirilmiştir. 800 civarında şehit ve yüzlerce yaralı vererek gerilla ve halk olarak yeniden kahramanca bir direniş yürüttüğümüz somut bir gerçektir. Bu büyük direniş başta Şilan, Nucan, Viyan, Yıldız, Sorxwîn, Munzur, Hüseyin, Tekoşin, Serkeft, Orhan, Medeni ve Serxwebûn yoldaşlar olmak üzere yüzlerce HPG komutan ve savaşçısının, parti militanının kahramanca şehit düşerek verdikleri mücadeleyle gerçekleşmiştir. Yine bu büyük direniş son yılda, PKK'nin 30. direniş yılında Fırat, Kahraman, Dicle, Sidar, Adil, Gülbahar, Kurtay, Ekin, Ferhat, Nuda ve Akif yoldaşlar öncülüğünde başta kahraman Bêzelê şehitlerimiz olmak üzere yüzden fazla şehidimizin direnişleriyle başarılmıştır. Tıpkı 15 Ağustos kahramanlık atılımının Agit yoldaş öncülüğündeki kahramanlık ordusu gibi, 1 Haziran Atılım şehitlerimiz de Adil'lerin ve Nuda'ların komutasında halkımıza ve Hareketimize özgürlük mücadelesinde yol gösterip önderlik edecek yeni bir kahramanlar ordusunu ortaya çıkarmıştır.

Değerli Yoldaşlar!

Buraya kadar ifade ettiklerimiz çok açıkça gösteriyor ki, Hareketimiz bir şehitler hareketidir; partimiz bir şehitler partisidir. Gerillamız bir kahramanlar ordusudur. Halkımız büyük şehitler ordusunun önderliğinde ayağa kalkmış olan büyük bir özgürlük halkıdır, Serkeftin ve Newroz halkıdır. Önder Apo öncülüğünde gerçekleşen bu büyük bilinç ve inanç hareketi, bu büyük cesaret ve fedakârlık düzeyi Kürdistan'da yeni bir yaşamı, özgür insan ve toplum yaşamını ve duruşunu ortaya çıkarmıştır. Bütün bunlar burada ismini verdiğimiz ve veremediğimiz on beş bin civarındaki kahraman şehidimizin büyük cesareti, fedakârlığı, zor ortamlarda ve koşullarda kendilerini feda eden


Ekin Ceren Doğruak


Deniz Gezmiş


Hüseyin İnan


Yusuf Aslan

direnişleriyle gerçekleşmiştir. Kuşkusuz bütün bunları halkımızın ve Hareketimizin bütünlüklü mücadelesi ve çabası yaratmıştır. Ancak şunu hiçbir zaman unutmayacağız: tüm bu direniş gerçeğini temsile eden, ayakta tutan, geliştiren, Hareketimizi ve halkımızı böyle bir direnişe çeken, direniş çizgisinde tutan, onlara öncülük eden kahraman şehitlerimizdir. Bu büyük mücadelenin ve bu temelde yaratılan değerlerin esas sahibi, temsilcisi, sayıları on beş bine ulaşan bu kahraman şehitler ordumuzdur. Onların sözcüsü ve temsilcisi olan Önderlik gerçeğimizidir. Bu gerçeği böyle ele almak, değerlendirmek, Önderlik, parti ve mücadele gerçeğimize böyle bir çizgi temelinde yaklaşarak kendini katmak doğru katılımın, başarı sağlatacak militanlığın esasıdır. Bütün yoldaşlar, HPG'nin tüm komuta ve savaşçı gücü herkesten çok bu gerçeği bilmek, anlamak, Önderlik ve şehitler çizgisine bu temelde katılıp sahip çıkmak, bu çizginin yılmaz savaşçıları olarak şehitlerimizin izinde yürüyen büyük militanlar olarak katılım gösterip mücadele etmek durumundadırlar. Doğruyu bu temelde yakalayacakları gibi, başarı için gerekli olan bilinci ve gücü de bu temelde elde edeceklerdir. Bunun dışında Apocu militanlık için başka bir bilinç ve güç kaynağı yoktur. Bu kaynaktan beslenmeyi bilenler Apocu çizginin önümüzdeki süreçte de kahramanca direnen ve başaran militanı olacakları gibi, bu kaynaktan beslenmeyi bilemeyenler veya bunu doğru ele alamayanlar da her zaman zayıf kalacaklar, hatanın ve başarısızlığın sahibi olacaklardır.

Bu tartışmasız gerçeği tüm yoldaşların iyi bilerek, anlayarak, Önderlik ve şehitler çizgimize doğru temelde katılma, onları doğru anma, sahiplenme, izleme ve Önderlik çizgisine ulaşma temelinde tüm yoğunlaşmalarını ve çabalarını sürdürmeleri gerektiğini şehitler günümüz vesilesiyle bir kere daha ifade ediyoruz. Bunun, partinin, çizginin ve halkın başaran öncü militanı olabilmek için zorunlu olduğunu belirtiyor, tüm yoldaşların bu temelde hareket edeceklerine dair inancımızı yeniden ifade ediyoruz.

"2009 yılı mücadelemize şehitler gerçeğimiz ışık tutuyor. 2009 yılı mücadelesini de şehitlerimiz ve onların anısına bağlılık temelinde yürütecek ve kazanacağız. 2009 yılı mücadelesinde de şehitler çizgisinde direnmeye ve gerektiği kadar bedel ödemeye hazır olacağız. Bu temelde ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri bütün alanlarda özgürlük mücadelesine yürüyüşümüz daha kararlı, planlı ve güçlüdür"

Değerli Yoldaşlar!

Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonrasına da, 2009 yılı mücadelemize de şehitler gerçeğimiz ışık tutuyor. 2009 yılı mücadelesini de şehitlerimizin anısına bağlılık ve onların gereğini yerine getirme temelinde yürüteceğiz ve kazanacağız. 2009 yılı mücadelesinde de şehitler çizgisinde direnmeye ve gerektiği kadar bedel ödemeye, şehitler vermeye hazır olacağız. Kısaca 2009 yılı mücadelesini de şehitlerimiz ve onların anısına bağlılık temelinde yürütülecek çabalarımız kazanacaktır. 2009 Mayıs ortasındayken bu bilincimiz, irademiz daha kesin ve keskindir. Bu temelde ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri bütün alanlarda özgürlük mücadelesine yürüyüşümüz daha kararlı, planlı ve güçlüdür.

Çok açık ki, 2009 yılı pratiği 29 Mart yerel yönetim seçimlerinin ortaya çıkardığı sonuçlar temelinde gelişmektedir. Bu seçimler ki, gerçekten de yerel yöneticileri seçmekten çok öteye bir siyasal anlam ifade etti. 29 Mart seçimlerinin bir referandum değerinde olduğunu seçimlerden çok önce Önderliğimiz de, Hareketimiz de söyledi. Birçok çevre tarafından da bu değerlendirmeye benzer görüşler ileri sürüldü. Buna denk düşen seçim mücadelesi de yaşandı. Sadece şehir, kasaba ve köylerdeki idarecileri seçmekten çok öteye, 29 Mart seçimleri dişe diş bir siyasi mücadele olarak gerçekleşti. Daha da ötesi, savaş gibi bir seçim oldu. Zaten böyle olması da doğaldı. Çünkü 1 Haziran 2004 meşru savunma atılımı temelinde gerçekleşen beş yıllık büyük mücadelenin ardından yaşanan bir seçimdi. Dolayısıyla doğrudan doğruya bu savaş gerçeğine bağlıydı. Beş yıllık direniş mücadelesinin ortaya çıkardığı siyasi sonuçların ölçülmesini ifade eden bir siyasi final gibiydi. Bu bakımdan da adeta savaş gibi zorlu bir mücadele olarak gerçekleşti. Bu seçim mücadelesinde partiler arasında kısmi bir yarıştan söz edilse de, Kürdistan'da yaşanan savaşın ortaya çıkardığı ittifaka dayalı iki tarafın oluşması ve mücadelesi söz konusuydu. Bir taraf AKP'nin başarısı üzerinde kendi siyasetini inşa ederken, diğer taraf ta DTP'nin başarısı üzerinde siyaset yapmayı esas aldı. Deyim yerindeyse, 29 Mart yerel seçimleri özellikle Kürdistan'da AKP ile DTP arasında bir düello biçiminde yaşandı.

Güney Kürdistan yönetimi seçimlerde AKP'ye destek verdi

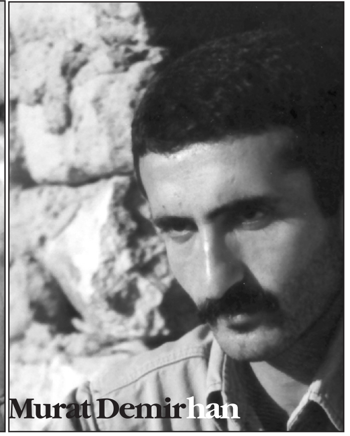
AKP'nin arkasında küresel sermaye güçleri vardı. ABD'den Avrupa'ya kadar tüm güçler bizzat Ankara'ya gelerek AKP'ye açıktan destek verdiler. Yine AKP'nin arkasında bölgenin ulus devlet statükosu vardı. İran, Suriye, Irak başta olmak üzere bölge devletleri AKP'ye destek verdiler. Irak devlet başkanı Celal Talabani, Bağdat'taki propagandası yetmediği gibi, bizzat İstanbul'a kadar gelerek AKP hükümetine destek vermeye çalıştı ve Kürtleri AKP'ye oy vermeye çağırdı. Güney Kürdistan'daki basının tümü TRT-6'nın büyük bir açılım olduğunu belirterek AKP propagandası yaptılar. Hewler'de Fethullahçıların Abant toplantısına ev sahipliği yapıldı. Güney Kürdistan yönetiminin de en azından bu biçimde AKP'ye destek verdiği görüldü.

Türkiye içinde de AKP etrafında bir cephe oluştu. Genelkurmay başkanlığı, sermaye çevreleri, CHP, MHP, herkes AKP etrafında birleşti. Ordu yöneticilerinden valilere, kaymakamlara kadar


İbrahim Kaypakkaya


Sinan Cemgil


İsmet Baycan


Murat Demirhan

devlet bürokrasisi AKP'nin başarısı için çalıştı. Sermaye çevreleri para musluklarını açarak -hiçbir seçimde görülmeyen bir biçimde- adeta oy pazarları kuruldu. Dünyada örneği görülmemiş bir biçimde seçimde her türlü baskı, oyun, hile yapıldığı gibi, birçok yolla oy satın alınmaya çalışıldı. Öyle ki, kanun ve kurallara riayet edilmediği gibi, AKP'ye seçim kazandırma cephesi tüm ahlaki ölçüleri bir tarafa bıraktı.

Seçim düellosunun kaybedeni AKP kazananı DTP olmuştur

Buna karşı DTP'nin, 35 yıllık Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle yarattığı birikimlere dayandığı, çok cüzi miktarda Türkiye demokrasi güçleriyle ittifak yaptığı, esas olarak Kürt halkının özgücüne dayanarak seçim çalışması yürüttüğü bir gerçektir. Bu kadar dengesiz, eşitsiz ortamda gerçekleşen bu seçim düellosunun kaybedeninin AKP olduğu, DTP'nin ciddi bir seçim başarısı kazandığı tartışma götürmez bir gerçekliktir. Türkiye genelinde yüzde sekiz oy kaybıyla AKP, seçim yenilgisi yaşamış bir parti durumuna düşmüştür. Kürdistan'da ise AKP-DTP seçim düellosunda AKP kaybetmiş, DTP bu düellonun kazananı olmuştur. Yüzde on beşlik oy kaybıyla AKP kaybeden olurken, yüzde ellinin üzerinde oy alarak DTP referandumu kazanan taraf olmuştur. Kürt halkı referandum değerinde sayılan bu seçimde yüzde elliden fazla bir oranla DTP'ye oy vererek, Kürt sorununda demokratik özerklik çözümünü desteklediğini ortaya koymuştur. DTP, "Özgür Kimlik, Özgür Önderlik ve Demokratik Özerklik" sloganıyla yürüttüğü bu seçimde başarı kazanmıştır.

Bu seçim sonuçları ne anlama gelmektedir? AKP'nin Türkiye çapında seçim kaybetmiş olması, artık iktidarının sonunun başladığını göstermektedir. 2002'den bu yana yükseliş konumunda olan AKP, 29 Mart seçimi itibariyle düşüşe geçmiş durumdadır. Yani AKP iktidarı erimekte ve sona doğru gitmektedir. Bu da Türkiye'de yeni bir siyasi iktidar arayışını gündeme getirmiş durumdadır. Deniz Baykal başkanlığındaki CHP'nin iktidar alternatifi olamaması, Türkiye toplumu için kapsayıcılık oluşturamayan MHP'nin de en azından tek başına iktidar için yeterli görülmemesi, mevcut muhalefet partilerinin halkın gözünde bir alternatif olmadığını göstertmiştir. Aslında alternatif bir parti olsaydı AKP'deki oy kaybı daha da artardı. Dolayısıyla iktidarın yenilgi aldığı, muhalefetin iktidara alternatif olamadığı mevcut Türkiye ortamında yeni parti ve lider arayışları, dolayısıyla yeni bir siyasi mücadele dönemi ortaya çıkmış durumdadır.

29 Mart seçimleriyle birlikte ciddi bir siyasi boşluk ortaya çıkmıştır. Bu siyasi boşluğu başka güçler doldurabileceği gibi, Türkiye demokrasi hareketi de bu boşluğu doldurmaya aday güçlerden birisidir. Referandumu kaybetmiş olmasına rağmen AKP halen iktidardaysa da dikkat edilirse Başbakan Tayyip Erdoğan'ın artık sesi soluğu çıkmaz hale gelmiştir. Hükümet üyelerinin yarısı değiştirilmiştir. Genelkurmay'a siyasetin önü tümüyle açılmıştır. Bu biçimde bir AKP hükümetinin devamı söz konusudur ki, bunun da ne kadar hükümet olup olmadığı belli değildir. Şu haliyle kim başbakandır tartışma konusudur. Türkiye siyasetini Tayyip Erdoğan ve hükümet mi belirliyor, yoksa Genelkurmay mı belirliyor, bu tartışmalı hale gelmiştir. Bu durumun nereye gideceği, AKP'nin hükümette ne kadar kalıp kalamayacağı da henüz belli değildir. Türkiye siyasi ortamı yeni arayışlar içinde belirsiz bir durumu yaşamaktadır.

PKK'yi dört aşamalı tasfiye planı olan Bağdat planı suya düşmüştür

Bununla birlikte Kürdistan'daki seçim sonucuna gelince, AKP etrafında birleşen ve hesabını AKP'nin başarısı üzerinde yapan bütün siyasi çevreler ciddi bir yenilgi yaşamışlardır. Bu siyasi çevrelerin çıkar ve hesaplarını 2008 Ekim sonunda ABD-Türkiye-Irak üçlü ittifakı tarafından Bağdat'ta yapılan toplantılar sonucunda oluşturulan PKK'yi dört aşamalı tasfiye planına bağlamış oldukları bilinmektedir. Aslında dört aşamalı PKK'yi tasfiye planının birinci aşaması, AKP'nin seçimi kazanmasıydı. Bu biçimde PKK siyaseten tecrit edilecek, halk desteği olamayan marjinal bir örgüt durumuna düşürülerek tasfiye planının ikinci aşamasına geçilecekti. Bu nedenle böyle bir plana katılan ve umut bağlayan herkes seçimde AKP'nin kazanması için elinden gelen tüm çabayı harcadı. Ancak ortaya çıkan sonuç, AKP'nin kaybetmesi olmuştur. AKP'nin kaybetmesini içeren seçim sonucu ile PKK'yi dört aşamalı tasfiye planı olan Bağdat planı suya düşmüştür. AKP'nin başarısıyla yü-

rütülmek istenen Bağdat planının tümüyle başarısız kaldığı, dolayısıyla çıkarını bu plana bağlayan, hesabını AKP'nin seçim başarısına göre yapan siyasi çevrelerin de umutlarının kırılıp hesaplarının boşa çıkmış olduğu tartışma götürmezdir.

Uluslararası komployu da aşan bir ittifakla PKK'yi tasfiye planı hazırlanmıştı

Bu planın ana aşamaları neydi? Hem Celal Talabani'nin, hem de Tayyip Erdoğan'ın açıklamalarından anladık ki, birinci aşaması, PKK'nin siyaseten tecrit edilmesiydi. Yani dünya demokratik kamuoyundan tecrit edilecek, Kürt ulusal bütünlüğünden tecrit edilecek, Türkiye demokrasi hareketinden tecrit edilecek, en son 29 Mart yerel seçiminde DTP'nin seçimi kaybetmesi ile Kürt halkından tecrit edilecek, böylece PKK halktan da tecrit edilmiş marjinal bir örgüt durumuna düşürülecekti. Eğer bu başarılsaydı, ikinci aşama olarak, seçim öncesi çokça dillendirilen Kürt konferansı ismiyle bir konferans toplanacaktı. İkinci aşama bu konferansla tayin edilecekti. Bu konferansa PKK'yi silahsızlandırma rolü vermişlerdir. PKK gerillasının büyük bölümünün pişmanlık kanununun değiştirilmesi temelinde dağdan indirilmesi, yönetimin başka ülkelere gönderilmesi, Önder Apo'nun yapılan yeni cezaevine taşınarak koşullarının kısmen düzeltilmesi biçimindeki bir proje bu konferansta PKK'ye dayatılacaktı. PKK bunu kabul ederse hem örgütsel yapısını, hem de silahlı gücünü kaybetmiş olarak teslim olmuş, tasfiyeyi yaşamış bir konuma düşecekti. Eğer kabul etmez de reddederse, o zaman planın üçüncü aşaması gündeme gelecekti. Bu üçüncü aşama da, Kürt konferansının kararlarını reddetmiş olan PKK'ye karşı hem küresel sermaye güçleri, hem bölgenin ulus devlet gericiliği, hem de Kürt konferansında bir araya gelmiş güçler Türkiye siyaseti doğrultusunda birleşip birlikte hareket ederek PKK'yi ezici bir askeri-siyasi saldırı yürüteceklerdi. İlker Başbuğ'un Genelkurmay başkanı olduktan hemen sonra Terörle Mücadele Kurulunu toplayarak tampon bölge yaratma temelinde hazırladığı kısmi katliam ve tehcir planları böyle bir süreçte uygulamaya konacaktı. Uluslararası komplo ayarında, hatta onu daha aşan bir ittifakla PKK'nin askeri ve örgütsel gücüne saldırılarak ezilip imha edilecek, artık PKK'nin tasfiyesi sağlanmış olacaktı. Böylece AKP'nin seçim başarısı ile gelişen süreç PKK'nin gücünün ezilip tasfiye olmasıyla sonuçlanacaktı.

ABD ve Avrupa Birliği çevreleri böyle bir süreçte PKK'nin silahlı gücünün ve örgütsel direncinin kırılmasına dayalı olarak PKK'ye bir teslimiyet anlaşması dayatıp, tıpkı FKÖ'ye yaptıkları gibi Kürt direnişini de kendi sistemleri içine çekip eriterek kullanmaya çalışacaklardı. 2007 başından beri yürüttükleri politika önünde PKK engel olarak görülüyordu. ABD-Türkiye-Irak üçlü ittifakını yaratma ve ona Kürtleri dahil etmede tek engel PKK kalmıştı. PKK de bu biçimde eritilirse, ABD politikaları önünde engel kalmayacak, dolayısıyla yeni ABD yönetimi Ortadoğu'da yürütmek istediği politikayı daha etkili geliştirecek, bu politika çerçevesinde Türk ordusunu ve Kürtlerin gücünü daha yoğun kullanabilecekti.

Güney Kürdistan yönetimi de şunu hesap ediyordu: seçimde zayıflamış bir PKK varlığı temelinde bir Kürt konferansı ABD desteğinde toplanırsa, hem PKK'ye, hem de Türk yönetimine bazı şartları dayatabileceklerdi. Kürt politikasında kendilerini öne çıkaracak bazı kararları bu konferansta aldıracaklardı. Böylece Güney Kürdistan yönetiminin bütün Kürdistan üzerinde etkinliğinin geliştiği bir Kürt duruşu ortaya çıkaracaklardı. Böylece Türkiye, İran ve Suriye'den bu yönetime dönük tehditlerin gelmediği, Kuzey, Doğu ve Batı Kürdistan'da halkın ve siyasi çevrelerin Güney Kürdistan yönetimini desteklediği bir siyasi durum yaratmayı hesaplıyorlardı. Bunun için ABD ve AB'nin tutumunda ortaya çıktığı gibi Güneyli güçler de seçimi AKP'nin kazanmasını isteyen cephe içinde yer almışlardı.

ABD PKK'nin cepheden karşıya alınarak tasfiye edilemeyeceğini görünce politika değiştirdi

29 Mart seçim sonuçları tüm bu hesapları bozdu. Bu hesaplar bozulduğu içindir ki, seçim öncesinde DTP'yi tasfiye etmek için gizli-açık bir dizi siyasi çalışma yürüten, diplomatik görüşme içinde olan ABD yönetimi, daha seçim üzerinden bir hafta bile geçmeden, hem de başkanlık düzeyinde DTP ile görüşme yapmak zorunda kaldı. ABD PKK'nin tecrit edilemediği, dolayısıyla cepheden karşıya alınarak tasfiye edilecek bir konumda olmadığını görünce politika değiştirerek DTP'yle uzlaşma temelinde PKK'nin Ortadoğu'daki politikaları önünde engel olmaktan çıkartılması yolunu tercih etmeye başladı. Hızla bir politika değişikliği yaparak seçim sonuçlarını kendi lehine kullanmak istedi. Diğer yandan Güney Kürdistan yönetiminin öncülüğünde gerçekleştirileceği söylenen Kürt konferansının artık sözü edilmez hale geldi. Seçim öncesinde Kürt konferansı olacak, PKK'yi silahsızlandırma temel gündemi oluşturacak, şu şu karalar alınacak diyen çevreler, seçim sonrasında sanki bunları hiç söylenmemiş gibi bir sessizliğe büründüler. Oysa konferansın hemen seçim ardından Nisan ortasına kadar yapılacağını yazıp çiziyor ve söylüyorlardı. Ne var ki seçimden sonra bu tür tartışma ve söylem içinde olan çevreler sanki hiç bunları söylememiş gibi bir tutum içine girdiler. Güney Kürdistan yönetimi ise gündemlerinin 25 Temmuz'da gerçekleşecek seçim olduğunu açıklayarak böyle bir konferansa dair her hangi bir açıklama ortaya koymadı. Daha doğrusu konferansı ortaya çıkacak gelişmeler ve Güney Kürdistan'daki seçim çerçevesinde yeniden ele almayı hesaplamaktadırlar.

Seçim sonuçlarından en çok hesabı bozulan İlker Başbuğ başkanlığındaki Türk genelkurmayı oldu. Dikkat edilirse, Kürdistan'daki AKP'nin seçim yenilgisi ardından ilk tepkiyi onlar gösterdiler. "Bu sonuçlar oldukça düşündürücü" dedi. Onunla kalmadılar 30 Mart'tan itibaren Kürdistan genelinde bugüne kadar devam eden askeri ope-

rasyonları başlattılar. Oysaki seçim öncesinde operasyonları en alt düzeye indirmişlerdi. Seçim sonuçlarını hazmetmemenin en açık göstergesi olarak askeri operasyonlarla yeni bir çatışma ortamı yarattılar. Ordu yönetimi bununla da sınırlı kalmadı, 14 Nisan'da kameraların karşısında geçen Genelkurmay başkanı İlker Başbuğ; sadece komutan değil, Türkiye'nin felsefecisi, düşüncesini belirleyen ideolojik önderi ve siyasi yönetimi de olduğunu herkese hissettirmeye ve göstermeye çalıştı. Tıpkı 27 Nisan 2007 tarihli Genelkurmay muhtırasına benzer bir muhtıra durumu da 14 Nisan tarihli Genelkurmay tutumuyla yaşandı. Bununla da yetinilmedi, 28 Nisan Milli Güvenlik Kurulu toplantısı ardından 29 Nisan'da kameraların karşısına geçerek MGK toplantısının sonuçlarını kamuoyuna kendisi açıkladı. Hükümet hiç açıklama yapmazken, Milli Güvenlik Kurulu Sekreterliği genel birkaç cümleyle durumu geçiştirirken, Genelkurmay başkanı üç saati aşkın bir basın açıklamasıyla adeta herkese her şeyin belirleyeninin Genelkurmay başkanlığı olduğunu göstermeye çalıştı. Ortaya koyduğu tutum klasik inkâr ve imha zihniyetinin devam ettirilmesi, yeni imha ve tasfiye planlarıyla bu politikanın hayata geçirilmesi oldu. Hareketimizi ve halkımızı tehdit ederek Türkiye siyasi çevrelerini ve aydınlarını adeta uyardı. 2009 yılını PKK'yi tasfiye yılı olarak ilen ederek, yürüttükleri savaşta herkesin rol alması gerektiğini, birlik içinde olmasını söyleyerek Türkiye'nin tüm düşünce ve siyaset güçlerini farklı tutum geliştirmemeleri, Genelkurmayın yürüttüğü savaşı desteklemeleri noktasında uyardı. Bu açıklamalarla Türk genelkurmayı geleneksel darbe tutumunu bu biçimde ortaya koymuştur. Dolayısıyla Genelkurmay cephesinde yeni bir şey yoktur.

Seçimde yenemedikleri DTP'yi tutuklamalarla ezmek istiyorlar

Seçim sonuçlarına AKP'nin ve hükümetin tavrı da Genelkurmaydan çok farklı olmamıştır. Başbakan Tayyip Erdoğan sadece 29 Mart gecesi, üzüntülerini belirten bir konuşma yapmakla yetinmiş, ondan sonra kamuoyuna seçim sonuçlarına ilişkin hiçbir şey söylememiştir. Yardımcısı Cemil Çiçek ise, "Ermenistan sınırına dayandılar" diyerek Hareketimizi ve halkımızı yeniden saldırı hedefi haline getirmiştir. Nitekim tıpkı seçim sonrasında gelişen askeri operasyonlara benzer biçimde, hükümete bağlı olan emniyet kuvvetleri, yani polis güçleri bir amaç dâhilinde ve planlı biçimde DTP'ye ve Kürt halkına karşı adeta topyekûn bir saldırıya geçirilmiştir. Ağrı'da seçim sonuçlarına itiraz eden halk üzerinde vahşi polis baskısı uygulanmıştır. 4 Nisan'da Amara'ya yürüyen halka karşı eşi görülmemiş bir polis saldırısı yürütülmüş, iki Kürt genci vahşi saldırıyla katledilmiştir. Bütün bunlarla da yetinilmeyerek 14 Nisan tarihinden itibaren DTP yöneticilerine dönük çok kapsamlı bir tutuklama operasyonu başlatılmıştır. Bu operasyon günümüze kadar geliştirilerek devam ettirilmektedir. DTP, örgütlülüğü dağıtılarak çalışamaz ve işlev göremez bir duruma düşürülmek istenmektedir. Seçimde yenilgiye uğratılamayan DTP, polis baskısıyla ve tutuklamalarla ezilmek, etkisiz kılınmak istenmektedir.

"23 Nisan'da Hakkâri'de Kürt çocuklarına dönük polis ve özel tim saldırıları vahşet düzeyindedir. Kürt'e karşı duyulan kin ve nefreti yansıtmaktadır. Güya dünya çocuklarını toplayıp çocuk bayramını kutlamaya çalışan Türkiye Kürt çocuklarına dönük gerçekleşterdiği saldırı, mevcut Türk yönetiminin ne kadar ikiyüzlü, sahtekâr ve dünya kamuoyunu aldatıcı karekterde olduğunu açığa çıkarmıştır"

Bu saldırı Hareketimizin seçim sonrasında DTP'nin aldığı oy oranıyla Kürt sorununun demokratik siyasi yollarla çözümü için bir şans oluştuğu yönündeki kararına karşı geliştirilmiştir. Hareketimizin bu tutumunun başta ABD olmak üzere bazı dış çevrelerce de belli ölçüde benzer tutumla destekleneceği, yani ABD ve AB çevreleri tarafından DTP'nin muhatap alınacağı hissedilince, mevcut Türkiye yönetimi sivil ve asker kanatlarıyla DTP'yi hedef almış, kendi inisiyatifi dışında böyle bir çözüm sürecinin gelişmesi ihtimalini DTP'yi tasfiye ederek ortadan kaldırmak istemiştir. 28 Nisan tarihli Milli Güvenlik Kurulu toplantısının seçim sonrasında özgürlük mücadelemize karşı Türk devletinin politikalarının nasıl olacağına dönük aldığı kararların bu biçimde olduğu anlaşılmaktadır. Yani seçimde başarılamayan, baskı, tutuklama ve işkenceyle gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Sandıkta yenilemeyen DTP polis marifetiyle ezilmeye çalışılmaktadır. Seçimle, siyasi yöntemle tecrit edilemeyen PKK, DTP ve demokratik siyasi hareket yargı ve polis terörüyle ezilerek tecrit edilmek istenmektedir. DTP'ye ve Kürt halkına dönük saldırıların temel amacı budur.

Kürt sorununun siyasi çözüm süreci engellenmeye, Kürt sorununa siyasi çözüm arayışlarının önü bu biçimde tıkatılmaya çalışılmaktadır. Siyasi çözüm güçleri tutuklanarak, ezilerek, tasfiye edilerek siyasi çözüm arayışları engellenmekte, siyasi çözüm imkânları ortadan kaldırılmak istenmektedir. DTP'ye ve Kürt halkına dönük baskılar bu temelde gelişmiştir. Nitekim DTP'ye dönük saldırıları protesto eden Kürt gençlerine, kadınlarına, taşla direnen Kürt çocuklarına karşı en vahşi saldırılar yapılmış, çoğu yaralanırken, bazılarının kafası parçalanırken, bir çocuk da bu saldırılar sonucu şehit düşmüştür. Özellikle 23 Nisan'da Hakkâri'de Kürt çocuklarına dönük polis ve özel tim saldırıları vahşet düzeyindedir. Kürt'e karşı duyulan kin ve nefreti yansıtmaktadır. Güya dünya çocuklarını toplayıp çocuk bayramını kutlamaya çalışan Türkiye Kürt çocuklarına dönük gerçekleştirdiği saldırı mevcut Türk yönetiminin ne kadar ikiyüzlü, sahtekâr ve dünya kamuoyunu aldatıcı karakterde olduğunu açığa çıkarmıştır.

Orhan Yılmazkaya şahsında 1971 devrimci direniş ruhu canlanmıştır

Bu politika sonrasında da devam etmiştir. 1 Mayıs öncesi İstanbul'da yürütülen operasyonlar bununla bağlantılıdır. Güya Milli Güvenlik Kurulu toplantısı öncesinde İstanbul'da geniş operasyonlar yapılarak terörün ne kadar büyük tehlike olduğu Milli Güvenlik Kurulunun önüne bir kere daha getirilmeye çalışılmıştır. Bu süreçte Bostancı'da Orhan Yılmazkaya isimli Devrimci Karargâh Örgütü militanının direnişi tarihi bir önem arz etmektedir. Ucuz kahramanlık gösterisiyle operasyonlar yaparak Milli Güvenlik Kurulunun önüne terör tehdidinin büyük olduğunu göstermeye çalışan İstanbul polisi ve Türk içişleri bakanlığı, Orhan Yılmazkaya şahsında devrimci militanlığın 1971 devrimci direniş ruhuyla karşılaşmıştır. Denizler, Mahirler ve Kaypakkayaların Devrimci Karargâh direnişçiliğinin Orhan Yılmazkaya şahsında bir kere daha canlanmakta olduğuyla karşılaşınca adeta şoke olmuşlardır. Bu direniş, İstanbul polisine ucuz kahramanlıklar yapılamayacağını göstermiştir. Genelkurmay başkanı da 29 Nisan'da muzaffer komutan edasıyla yapmak istediği basın açıklamasına giderken Lice'deki gerilla eyleminin şok edici darbesiyle karşılaşınca, o da ucuz kahramanlıkla Türkiye'de işlerin yapılamayacağını bir kere daha görmüştür. Polisin ve Genelkurmayın hesaplarını bozan bu direnişleri kuşkusuz selamlıyoruz. Onlar Türk ve Kürt halklarının kardeşliğini, özgür ve demokratik yaşam birliğini ve geleceğini temsil ediyorlar. Türkiye'de 12 Eylül faşist askeri darbesi temelinde oluşan gerici, faşizan, despotik, oligarşik diktatörlüğe karşı Türk ve Kürt halklarının devrimci demokratik direnişini temsil ediyorlar. Türk devleti bu devrimci direnişler karşısında klasik yaklaşımla saldırılarını sürdürmektedir. 1 Mayıs'ta işçilere ve devrimci demokratlara yine saldırdılar. Taksime çıkan sendikacılar şahsında bu saldırılarını örtmeye çalışsalar da, 2009 1 Mayıs'ındaki saldırılarının 2008 1 Mayıs'ındaki saldırılardan daha fazla olduğu açıkça görülmüştür.

5 Mayıs'ta Mazıdağı katliamıyla bir kere daha 1993'tekine benzer bir provokasyonu gerçekleştirmek istediler. Ortada öyle töre katliamı yoktur. Sorun korucular arasındaki etkinlik ve mülk çatışması da değildir. Bu nedenle meseleyi sadece koruculuk sistemi olarak değerlendirmek de doğru değildir. Aslında bununla yapılmak istenen; gizli bir biçimde yapılacak bu katliamı PKK'ye mal etemek, iç ve dış kamuoyunda PKK'yi tecrit edip üzerine gitmektir. Böylece 13 Nisan tarihli çatışmasızlık kararı boşa çıkartılıp PKK'yi olumsuz siyasi koşullar ortamında yersiz ve zamansız sert bir mücadele içerisine çekmek istedikleri anlaşılmaktadır. 93'te Bingöl'deki 33 asker olayı nasıl ki Türk yönetimini tahrik ederek ateşkes sürecinin sabote edilmesine ve bozulmasına yol açtıysa, şimdi Mazıdağı katliamıyla da PKK tahrik edilerek 29 Mart seçim sonrası ortaya çıkan Kürt sorununa siyasi çözüm ihtimali yok edilmek, süreç yeniden provoke edilmek istenmektedir.

Değerli Yoldaşlar!

Görülmektedir ki, Türk yönetimi 29 Mart yerel seçim sonuçlarını hazmetmemiştir. Yerel seçim sonuçlarının açığa çıkardığı Kürt sorununa demokratik siyasi çözüm imkânını değerlendirmek istememekte, bunu tasfiye etmeyi bir politika haline getirmiş bulunmaktadır. Adeta 29 Mart seçim sonuçlarının intikamını alırcasına hareket etmektedir. DTP'yi etkisizleştirerek ve Kürt halkı üzerinde baskı, işkence ve tutuklama geliştirerek seçim sonrasında oluşan Kürt sorununa barışçıl-demokratik siyasi çözüm imkânlarını ortadan kaldırmaya ve tasfiye etmeye çalışmaktadır. Seçimlerin ortaya çıkardığı ve son iki yıllık mücadeleyle Hareketimize dayatılan planların boşa çıkartılmasının yarattığı siyasi sonuçlardan duyduğu korkuyla Hareketimizi tasfiye edebilmek için daha açık ve yeni oyunlar, imha ve saldırı yöntemleri geliştirmeye çalışmaktadır. Aslında beş yıllık 1 Haziran Atılımı temelinde gelişen mücadeleyle Türk yönetiminin iradesi kırılmıştır. PKK'nin imha ve tasfiyesine dönük planları boşa çıkartılmıştır. Gerillayı ezmeye dönük 2007-2008 kış sürecinde geliştirdiği saldırı da Zap direnişiyle başarısız kılınmıştır. Türk yönetiminin askeri planları Zap'ta yenilgi almıştır. Önder Apo üzerinde geliştirilen baskılar şahsında geliştirilmek istenen tasfiye hareketi Önderliğimizin, gerillanın ve halkın direnişiyle boşa çıkartılmıştır.

Hareketimizi tasfiye etme açısından 29 Mart seçimlerinden alacakları sonuçla yaratacakları iç ve dış tecrit planına çok umut bağlamışlardı. Bu da mevcut seçim sonucuyla başarısız kılınmıştır. Bu durumda ABD ve İran desteğini alarak 2007 yılından bu yana Türk yönetiminin PKK'yi imha ve tasfiye amaçlı saldırıların tümünün boşa çıktığı anlamına gelmektedir. Türk devleti askeri olarak da, siyasi olarak da, ideolojik olarak da yenilmiştir. Bu yenilgi sonucunda mevcut Türkiye yönetimi aslında ordusuyla da, siyasi çevreleriyle de PKK'yi imha ve tasfiye edemeyeceği konusunda kendi içinde bir kırılmayı yaşamaktadır. PKK'yi imha ve tasfiye amaçlarında başarısız kaldıklarını kendileri de görmüşlerdir. Ancak bu gerçeği söylemeye ve buna göre hareket etmeye cesaret eden bir irade ortaya çıkmamaktadır. Bazı aydınlar, yazarlar tartışmalarda bunu söyleseler de, bu durum bir siyasi iradeye dönüşememektedir. Ortaya çıkmıştır ki, siyasi ve askeri çevreler böyle bir çıkış yapma, irade gösterme gücüne sahip değildir. Aslında sorun buradan kaynaklanmaktadır. Kendi çözümsüzlükleri ortamında Hareketimiz ve halkımız barışçıl-demokratik siyasi çözümü dayattıkça ve dış çevreler de bu çözüme siyaseten biraz daha yaklaştıkça mevcut Türkiye yönetimi çıkmaz içerisine girmekte; İlker Başbuğ'un şahsında görüldüğü gibi sağı solu suçlayan, tehdit eden, kuru başarı edebiyatı yapan bir yolu seçmektedirler. Böyle bir ortamda hala 2009 yılının PKK'nin tasfiye yılı olacağını söyleyecek kadar gerçekten uzak, kendi yenilgisini bu tür yalan sözlerle gizlemeye çalışan bir yönetim Türkiye'nin başında vardır. Oysaki herkesten çok kendisi biliyor ki, 2009 yılında PKK tarihinin en güçlü dönemini yaşıyor. 2009 yılında PKK her türlü hamleyi en güçlü yapacak durumdadır. Kürt Öz-

gürlük Hareketi 2009 yılına askeri olarak, ideolojik ve siyasi olarak kazanmış olarak giriyor. Önder Apo'ya özgürlük hamlesini bu başarılar temelinde en güçlü bir biçimde yürütecek ve bu hedefi en azından yarı yarıya gerçekleştirecek bir güce ve hazırlık düzeyine sahiptir. Bunu bilmesine rağmen hala Türkiye kamuoyunu ve dış demokratik çevrelerini Türkiye'nin imkânlarını pazarlayarak, gerçekleri gizleyerek aldatmaya, inkâr ve imha siyasetini bu biçimde ayakta tutmaya çalışıyorlar.

Türkiye yönetiminin siyasi gücü zayıflamış ve daralmıştır

Aslında Başbuğ'un fırsat dediği gelişmeler 29 Mart seçimleriyle birlikte ortadan kaldırılan planları ifade etmektedir. İlker Başbuğ'un sözünü ettiği seçimle yenilgiye uğratıp paramparça edilen Bağdat planıdır. O zaman ABD-Türkiye-Irak ittifakı vardı. Türkiye'ye ABD desteği 2007 ve 2008 yılında zirveye ulaştı. İran desteği en üst düzeye çıktı. Türkiye içinde de Genelkurmay ve AKP uzlaşması sonucu 22 Temmuz seçimleri temelinde en güçlü siyasi yönetimi ortaya çıkardılar. Ne var ki ortaya çıkan sonuç askeri, ideolojik ve siyasi her üç cepheden de bu yönetimin yenilgi alması, planlarının boşa çıkmış olması gerçeğidir. Bundan sonra Türkiye'ye ne ABD, ne de İran eskisi gibi destek verebilir. Hele hele Güney Kürdistan yönetiminin İlker Başbuğ'un söylediği gibi, PKK'ye karşı savaş yapmasını gerektirecek hiçbir durum yoktur. Güney Kürdistanlı siyasi güçler neden PKK'ye karşı savaşa girsinler ki? Kaldı ki onlar da savaşın başarılı olmadığını açıkça söylüyorlar. Türkiye kendisi bu savaşta başarılı olamamış; o zaman yenilgi getirecek bir savaşın yükünü Güney Kürdistan yönetimi niye üstlensin? Deli midirler? Siyaset yapmasını mı bilmiyor? Yoksa Türk ordusunu kurtarmak KDP ve YNK'nin sorumluluğu dâhilinde midir? Hayır. Bütün bunların hiçbirisi geçerli olmadığı gibi, bugün Türkiye'de dış desteği en çok daralmış, içte siyasi gücü en aza inmiş, zayıflamış bir yönetim gerçeği bulunmaktadır. Mevcut yönetim bu gerçeği kabul edip çözüm üreteceğine, Kürt halkına ve DTP'ye saldırarak kendi gerçeğini gizlemeye çalışıyor. Aslında bu saldırılarla Özgürlük hareketimizin daha güçlü siyasi çıkış yapmasını, hamlesel mücadeleye yönelmesini engellemeye çalışıyorlar. Kendileri de biliyorlar ki, artık PKK tasfiye edilemez. Bu dış ve iç koşullarda PKK'nin imha ve tasfiyesi imkânsızdır. Bunu bildikleri halde halen DTP'ye ve Kürt halkına saldırmalarının esas amacı, Hareketimizin daha güçlü siyasi çıkış yapmasını engellemeye dönüktür.

Çatışmasızlık kararı Genelkurmay ve AKP'nin planını teşhir etmiştir

Biz seçim sonrasında aslında daha mütevazı davranmaya çalıştık. Biraz da seçim başarısının rehaveti diyebileceğimiz bir duruş kısmen yaşandı. Özellikle operasyonlar karşısında DTP çevrelerinin ve halkın yaşadığı şaşkınlık durumu bunu gösteriyor. Oysaki DTP'nin aldığı seçim sonucu bir başarıydı, ama tam bir başarı değildi. Kürt sorununun çözümü açısından kalıcı sonuç doğuran bir başarı değildi. Üzerinde Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü için mücadele edilebilecek bir başarıyı ifade ediyordu. Bu demektir ki, seçimden sonra da mücadele karmaşık bir biçimde ve gelişerek devam edecekti. İşte bunu tam yeterli anlayamadığımız görülüyor. Yine böyle bir mücadeleyi erkenden aktif olarak yürütmekte zorlandığımız, zayıf kaldığımız ortaya çıkıyor. Aslında biraz geç kaldık. Fakat yine de 13 Nisan tarihli Yürütme Konseyi Başkanlığımızın yaptığı açıklama sürece önemli bir siyasi müdahale olmuştur. 1 Haziran'a kadar çatışmasızlık kararını yönetimimizin almış olması ve bunu ilan etmesi DTP'ye ve Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünden yana olan güçlere önemli bir destek vererek siyasal gelişme yaratacakları fırsat ve imkânı sunmuştur. Bu tutumumuz aynı zamanda seçim sonuçlarını tasfiye etmek için saldırı planı içinde olan Türk genelkurmayını ve AKP hükümetini de suçüstü yakalayıp teşhir etmiştir. Nitekim 13 Nisan'da yönetimimizin çatışmasızlık kararını açıklamasının hemen ardında, 14 Nisan'da Genelkurmayın yeni bir saldırıdan söz etmesi, hükümetin DTP'ye dönük operasyon başlatması mevcut Türkiye yönetiminin nasıl bir inkâr ve imha zihniyetinde olduğunu, Kürt sorununun çözümünden yana olmadığını, savaşı dayatan konumunda bulunduğunu açıkça ortaya çıkarmıştır. Hem Türkiye'nin demokratik siyasi çevreleri, hem de uluslararası demokratik güçler, tüm siyasi çevreler bu gerçeği açıkça gördüler. Kim barıştan ve demokratik siyasi çözümden yana, kim çözümsüzlüğü, savaşı dayatıyor, çatışmayı gündeme getiriyor netçe açığa çıkmıştır. Teröristin ve terör uygulayanın kim olduğu DTP'ye dönük operasyonla herkes tarafından bir kere daha görülmüştür.



Orhan Yılmazkaya

Ulusal konferansı toplamak için zemin uygundur

Hareketimiz bu süreçte çeşitli yönetim toplantılarını gerçekleştirerek 29 Mart yerel seçim sonuçlarının ifade ettiği siyasi anlamı değerlendirerek buna göre yeniden özgürlük mücadelemizin kararlaşma ve planlama durumunu ortaya çıkardı. Şimdi çalışmalarımız böyle bir yeni kararlaşma ve planlama temelinde sürüyor. Dikkat edilirse, süreç karmaşıktır. Dolayısıyla mücadele edilerek gelişmeler sağlanacaktır. Yoksa öyle durağan, mücadele etmeden bir sonuç alma, Kürt sorununun çözümünü sağlama gibi bir durum söz konusu değildir. Mevcut durumda mücadelenin de çok daha karmaşık ve derin yöntemlerle yürütülmesi gerektiği seçimlerden bu yana yürütülen pratik içinde netçe açığa çıkmıştır. Hareketimiz bu gerçekleri görerek çalışmalarını yürütmektedir. 1 Haziran'a kadar aldığı çatışmasızlık kararına uymaktadır. Bu temelde 5 Mayıs'ta yayınladığı demokratik çözüm bildirgesiyle seçim sonuçlarının demokratik siyaset tarafından nasıl değerlendirilmesi gerektiğini ortaya koymuştur.

Yürütme Konseyimiz bütün Kürt siyasi güçlerini bir Kürdistan ulusal konferansını gecikmeden ve Önder Apo'nun öngördüğü beş ilke ve dört görev temelinde toplanmaya çağırmıştır. Ulusal konferansı toplamak için şimdi uygun bir zemin mevcuttur. Hareketimiz böyle bir konferansın toplanarak Kürt ulusal demokratik stratejisinin belirlenmesini ve ulusal demokratik kurumlaşmanın oluşmasını istemektedir. Diğer yandan, DTP'nin aldığı seçim sonuçlarının Türkiye demokrasisinin bir dayanağı olduğunu değerlendirerek Türkiye'de ortaya çıkan siyasi boşluğu demokratik güçlerin doldurması için birleşik bir demokrasi hareketinin geliştirilmesini istemektedir. Bunun gerçekleştirilmesinin yolu olarak da, acilen Türkiye'de bir demokrasi konferansının yapılmasını öngörmüştür. Bu temelde Türkiye'nin tüm demokratik güçlerini böyle bir konferansta birleşerek mevcut siyasi ortama demokrasi cephesinden aktif bir müdahalede bulunabilmek amacıyla güçlü bir demokrasi hareketinin birlikte örgütlenmesi için çağrı yapmıştır. Böyle bir konferansta Türkiye demokrasi hareketinin asgari ilkelerini, siyasi amaçlarını ve kurumlaşmasını oluşturarak siyasi boşluğu demokratik siyasi hareketi geliştirme temelinde doldurmayı öngörmüştür. Bu da önemli bir açılımdır, çağrıdır.

"Demokratik çözümü fazlasıyla arzuladığımız gibi, her türlü saldırıyı boşa çıkartacak, yenilgiye uğratacak bir güce ve hazırlığa da sahip bulunmaktayız. Bize dönük politikalar nasıl olursa, biz de bu hazırlıklarımız temelinde buna göre hareket edeceğiz. Bu çerçevede tüm gerilla güçlerimizin gelişmeleri izlemesi ve ona göre hareket etmesi gerekmektedir"

Diğer yandan, seçim sonuçlarının Kürt halkının demokratik konfederalizm çizgisinde örgütlülüğünü geliştirebilmek için oldukça imkân sunduğu görüşündedir. Bunun için de Kürdistan'ın tüm siyasi güçlerini, demokratik siyasi çevreleri, aydınları tabanda demokratik komünalizm çizgisinde halkın örgütlülüğünü geliştirmeye çağırmıştır. Seçim sonuçlarının verdiği imkânlarla da demokratik halk örgütlülüğünün yaratılmasını hem Kürt sorununun demokratik çözümü açısından, hem de Kürt demokrasisinin geliştirilmesi açısından hayati önemde görmüştür. Bu önümüzdeki sürecin temel bir çalışmasının da böylece halkın demokratik komünal örgütlülüğünü köyde, mahallede, sokakta, her türlü yaşam ve yerleşim yerinde geliştirmek ve gerçekleştirmek olarak öngörmektedir.

Sonuç olarak Hareketimiz, bütün iç ve dış çevreleri içinde bulunduğumuz sürecin özelliklerini doğru okumaya, 29 Mart seçim sonuçlarını doğru değerlendirmeye, barıştan ve demokratik siyaseten yana tutum almaya çağırmış ve bu noktada Kürt sorunuyla ilgili ve ilişkili herkesi uyarmıştır. Herkese siyasi sorumluluk dâhilinde bu sürece yaklaşmak gerektiği konusunda sorumluluklarını hatırlatmıştır. Çünkü süreç kritik bir süreçtir. Eğer doğru değerlendirilmezse tehlikeli gelişmeler böyle bir süreçte de ortaya çıkabilir. 2009 yılını PKK'yi tasfiye etme yılı ilan eden anlayışın çatışmaları şiddetlendirecek bir tutum göstereceği şimdiden anlaşılmaktadır. Bu yönlü her türlü tehlikeli gelişmenin önlenmesi, Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü temelinde herkese yarar getirecek bir siyasi sürecin geliştirilmesi için çağrıda bulunulmuştur. Hareketimiz buna göre mücadelesini sürdürecektir. 1 Haziran'a kadarki çatışmasızlık durumunu devam ettirecek, öngördüğü siyasi açılımların gerçekleşmesi için çalışacak, ortaya çıkacak gelişmelere göre de karar alıp tutumunu belirleyecektir.

Meşru savunma çizgisinde sonuna kadar direnme gücümüz vardır

Ulusal konferansın toplanmasının savaş ve barış konusunda karar alacak bir merci ortaya çıkaracağını Önderliğimiz de öngörmüştür, Hareketimiz de bu görüştedir. Ancak 1 Haziran'a kadar ulusal konferansın toplanması zor görünmektedir. Bu durumda Hareketimiz kendi karar organlarını toplayarak gelişmeleri değerlendirip 1 Haziran'dan sonra süreci nasıl devam ettireceğine karar verecek ve ona göre mücadelesini sürdürecektir. Bu noktada hiçbir tahrike gelmeyecek, geri adım atmayacak, meşru savunma temelinde sürdürdüğü demokratik siyasi mücadele stratejisini yeni taktik ve tarzlarla derinleştirerek uygulamaya devam edecektir. Yönetimimiz birçok kez kamuoyuna şunu netçe açıklamış bulunmaktadır: Biz sorunlara demokratik siyasi yöntemlerle çözüm bulunmasından yanayız. Kürt sorunu başta olmak üzere Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun demokratikleşme sorunlarının bu temelde çözülmesini istiyoruz. Fakat böyle bir çözüme yaklaşılmazda bize imha ve tasfiye planları temelinde saldırılırsa, o za-

man da meşru savunma çizgisinde sonuna kadar direnmeye ve meşru savunma savaşı vermeye gücümüz vardır. Özcesi demokratik çözümü fazlasıyla arzuladığımız gibi, her türlü saldırıyı boşa çıkartacak, yenilgiye uğratacak bir güce ve hazırlığa da sahip bulunmaktayız. Bize dönük politikalar nasıl olursa, biz de bu hazırlıklarımız temelinde buna göre hareket edeceğiz.

Önderliğimiz ve halkımıza dönük saldırılar karşısında gerilla her zaman hazır olmalıdır

Bu çerçevede tüm gerilla güçlerimizin sürecin temel özelliklerini doğru anlayarak gelişmeleri izlemesi ve ona göre hareket etmesi gerekmektedir. Süreç öyle düz ve tek yanlı yaklaşımlarla yürütülecek bir süreç değildir. Oldukça karmaşık ve çok yönlü bir yaklaşımı ve mücadeleyi gerektirmektedir. Dolayısıyla Hareketimiz de buna göre yaklaşım gösterecektir. Gerilla güçlerimiz bu önümüzdeki süreçte her zamankinden daha fazla siyasi çizgimizin ve kararlarımızın gereklerine göre ve siyasi yönetimimizin kararları doğrultusunda hareket edecektir. Bu temelde her zamankinden daha çok örgütlü, hazırlıklı ve disiplinli olacak, Ana karargâhın verdiği talimatlar doğrultusunda hareket etmeyi esas alacaktır. Bu çerçevede de siyasi süreci yakından izlemek, her zamankinden çok örgütlü olmak, hazırlıklarımızı buna göre yapmak, topyekûn saldırı karşısındaki topyekûn direniş de dahil Hareketimize, Önderliğimize ve halkımıza dönük saldırılar karşısında meşru savunma çizgisinde üzerine düşen direnme görevini başarıyla yerine getirmek için gerilla her zaman hazır olmalıdır.

Böyle bir hazırlık durumunu derinleştirmenin temel ilkesi olarak ideolojik ve askeri eğitimini sürekli derinleştirmelidir. Bu çerçevede gerillayı büyütmek için herkes elinden gelen çabayı harcamalıdır. İlker Başbuğ'un stratejisine karşı biz de diyoruz ki: 2009 yılı gerillanın en az üç-dört kat büyütüleceği bir yıl olacaktır. Mademki mevcut Türk genelkurmayı dağa çıkışı ve gerillaya katılışı engelleyerek Hareketimizi tasfiye etmek istemektedir, o halde biz de dağa çıkış ve gerillaya katılışı en az dört-beş kat attırarak bu Genelkurmaya karşı mücadele edeceğiz. Mademki mevcut Genelkurmay dağdaki gerillayı kaçırtarak Özgürlük hareketimizi tasfiye etmek istemektedir; o zaman biz de, dağda özgürlük direnişi içinde olmakta daha ısrarlı, bilinçli, kararlı hale gelerek daha çok kendimizi eğiterek ve örgütlülüğümüzü daha çok geliştirerek düşmanın bu umut ve hesaplarını bozacağız. Hem gerektiğinde savaş cephesinde direnişi geliştirerek düşman politikalarını yenilgiye uğratacağız, hem de gerillayı daha çok büyüterek ve eğiterek mevcut Genelkurmayın tasfiye stratejisini boşa çıkartıp bu inkâr ve imha siyasetini yenilgiye uğratacağız.

Değerli Yoldaşlar!

Görülüyor ki, 2009 yılı mücadelesine her zamankinden daha çok hazırlıklı ve güçlü giriyoruz. İddiamız büyük, amacımız büyüktür. 2009 yılı pratiği ve mücadelesi en başta da Önder Apo'ya özgürlük mücadelesidir. 2008 Ağustos'undan itibaren başlattığımız Önder Apo'ya özgürlük hamlesini 2009 yılında tüm cephelerde geliştireceğiz. Çünkü Önderliğimizin özgürlüğü ile Kürdistan'ın özgürlüğü birbirlerinden kopartılamaz olgulardır. Bu temelde Kuzey'de Türkiye'ye karşı meşru savunma çizgisinde gerilla olarak en sağlam duruşu göstereceğimiz gibi, Medya Savunma Alanlarımızı da her türlü saldırıya karşı sağlam bir biçimde tahkim edeceğiz. Doğu Kürdistan'da İran karşısında meşru savunma stratejisine uygun duruşumuzu ve konumlanmamızı sağlam tutacağız. Kuzey'de olduğu gibi Güney'de de, Doğuda da kimseye saldırma diye bir düşünce ve niyetimiz yoktur. Bize saldırılmadığı müddetçe biz saldıran konumda olmayacağız. Ancak her türlü saldırı karşısında da kendimizi savunmak için gerekli her türlü hazırlığı, donanımı, mevzilenmeyi her zaman sağlam tutacağız. Bunlar temelinde siyasi sürece ilişkin Hareketimizin ve Önderliğimizin yaklaşımlarını başarıyla pratiğe geçirerek Önder Apo'ya Özgürlük Hamlesini gerilla cephesinden çok güçlü ve başarılı bir biçimde yürüteceğiz. Bunu başarmada temel güç kaynağımız Önderlik çizgimiz ve kahraman şehitlerimizdir. Önder Apo'ya özgürlük hamlesini kahraman şehitlerimizin izindeki bir mücadeleyle yürüttüğümüz ölçüde başarı elde edeceğimiz kesindir.

Bu temelde diyoruz ki, iddiamız büyük, amacımız büyük, bu amacı başarmak için dayanaklarımız, güç kaynaklarımız büyüktür. Önderlik çizgimizden ve kahraman şehitlerimizden güç almayı bu 2009 yılı mücadelesinde her zamankinden daha fazla sağlayacağız. Bunu da Önderlik gerçeğimizi daha iyi anlayarak, savunmalar temelindeki parti eğitimimizi daha çok güçlendirerek, yine kahraman şehitler gerçeğimizi her zamankinden daha çok inceleyip onların anısına doğru sahip çıkmanın gereklerini her zamankinden daha fazla temsil ederek sağlayacağız. Bütün bunlar da bizi 2009 yılı pratiğinde daha duyarlı ve dikkatli hareket etmeye, daha hazırlıklı olmaya, üzerimize düşen görevleri yerinde ve zamanında doğru yol ve yöntemlerle ve kesin bir başarı temelinde yürütmeye götürecektir. Bu çerçevede de genelde hareket ve halk olarak taşıdığımız iddianın daha büyüğünü gerilla cephesi olarak taşıyacağız ve 2009 Önder Apo'ya Özgürlük Hamlesine gerilla cephesi olarak yürüteceğimiz başarılı mücadelelerle en büyük katkıyı yapacağız.

Bütün bunlar temelinde tüm HPG komutan ve savaşçı yapısına 2009 yılı Önder Apo'ya özgürlük mücadelesinde tüm yönetimimiz adına üstün başarılar diliyor, bir kez daha şu sloganlarımızı haykırıyoruz:

-Êdî Bese, Önder Apo'ya Özgürlük!

-Şehitler Ayında Şahadet Gerçeğini Derinden Anlayalım ve Doğru Sahip Çıkalım!

-Kürdistan Özgürlük Mücadelesi Şehitlerinin Anıları Ölümsüzdür!

-Kahrolsun İnkârcı Sistem ve Her Türden Gericilik!

-Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!

-Bijî Rêber Apo!

Halk Savunma Merkezi

PKK Haki Karer'in yaşamsal kılınmasıdır

"Büyük komplolar, büyük şahadetler eğer doğru değerlendirilir, bunlardan doğru sonuçlar çıkarılır ve başarının gerekçesi olarak ele alınırsa ve de bu temelde bir pratikleşme içine girilerek, başarılı olunursa bu komplolar büyük gelişmelerin yaratıcısı haline getirilebilirler. Haki Karer'in katlinden sonra da gerçekleştirilen bu olmuştur. Bu büyük kaybın mutlaka telafi edilmesi, doğan boşluğun giderilmesi ve bu komplonun karşılığının düşmana büyük ödettirilerek intikamının alınması gerekmiştir. Haki Karer'e bağlılık da bunu gerektirmiştir. Ve öyle de olmuştur, intikamı alınmıştır"

18 Mayıs 1977 günü Haki Karer arkadaşın şahadeti hem içimizdeki ve hem de dışımızdaki bazı ajan işbirlikçilerin el ele vermesiyle gerçekleşmiştir. Özellikle içimizde Haki Karer arkadaşın katledilmesi görevini yüklenenler kendilerini daha sonra "Hakiciler" olarak adlandırmışlar ve bu şahadeti kullanarak örgütü ele geçirme planları yapmışlardır. Bu hain plan ortaya çıkarılınca, bu tarzda örgütü ele geçiremeyeceklerini görünce bunlar kaçmış ve dışta işbirliği yaptıkları çevrelerle birleşerek; harekete dıştan saldırmaya başlamış ve bu şekilde hareketi tasfiye etmek istemişlerdir.

Haki'nin katledilmesinin arkasındaki gerçekler

Bu hain güruh, o zaman "biz Apoculara karşıyız" diyerek, bu tasfiye planlarını gerçekleştirmeye çalışmıştır. Haki Karer'in katliamında rol alan örgütün adı "Stêrk a Sor"du. Bu örgüt adına Haki Karer yoldaş katledilmişti. Bu örgütü oluşturanlar ise; Türkiye KDP'sinden ayrılan, yine Türk sol hareketi olan Halkın Kurtuluşu'ndan ve THKO'dan ayrılan bazı kişilerdi. Stêrk a Sor, kendini Kürt görünümlü, sosyalist bir örgüt olarak lanse etmişti ve Kürdistan'ın bağımsızlığı için savaştığını söylüyordu. Kürdistan'ın 4 değil de 5 parça olduğunu, Ermenistan'daki parçayı da bir parça olarak ele aldığını, dolayısıyla Kürdistan'ın 5 parça olarak gördüğünü söylemekteydi. Bunun için 5 parçacılar olarak da bilinmekteydiler. Aslında bu örgüt MİT tarafından kurulmuştu. Özünde MİT bu örgüte dayanarak Hareketimizi ezmeyi, etkisizleştirmeyi amaçlıyordu. O nedenle de Stêrk a Sor kurulur kurulmaz bu doğrultuda harekete geçmiş ve tek amacı ise Hareketimizi ezmek ve kadrolarını, tabanını ele geçirmek olmuştur. Bunun için de Hareketimizin önder kadrolarını tasfiye etmeyi kendine bir hedef olarak belirlemiştir. Haki Karer'i de bunun için katletmişlerdir. Stêrk a Sor bu hedefine ulaşmak için içimizde kendisiyle işbirliği yapan, devletin sızdırdığı ajanlarla ilişkilenmiş ve bunlarla birlikte de Haki Karer arkadaşın katlini planlamıştır. Haki Karer arkadaşı, tartışma amacıyla Tepenuri başında bir yere çağırmışlar ve orada katletmişlerdir. Olayın gerçeğinin anlaşılmaması için de arkadaşımızın cenazesinin üzerine daha önce devletle çatışmada şehit düşen THKO'lu bir devrimcinin kimliğini atmışlardır. Bununla da hedef şaşırtmak istemişlerdir. Çünkü o süreçte Aydın Gül yoldaşın şahadetiyle birlikte THKO kökenli olan Halkın Kurtuluşu grubuyla aramızda sorunlar ve yer yer çatışmalar yaşanıyordu. İşte THKO'dan katledilen bir devrimcinin kimliğinin arkadaşın üzerine atılmasıyla bu cinayet, bu katliam Halkın Kurtuluşu grubuna mal edilmek ve dikkatlerimiz o yöne çekilmek istenmişti. Bu hedef şaşırtma taktiği ile Halkın Kurtuluşu grubu ile aramızdaki çatışma derinleştirilmeye çalışılıyordu. Böylelikle olayın gerçekliği perdelenerek, anlaşılması engellenmek isteniyordu.

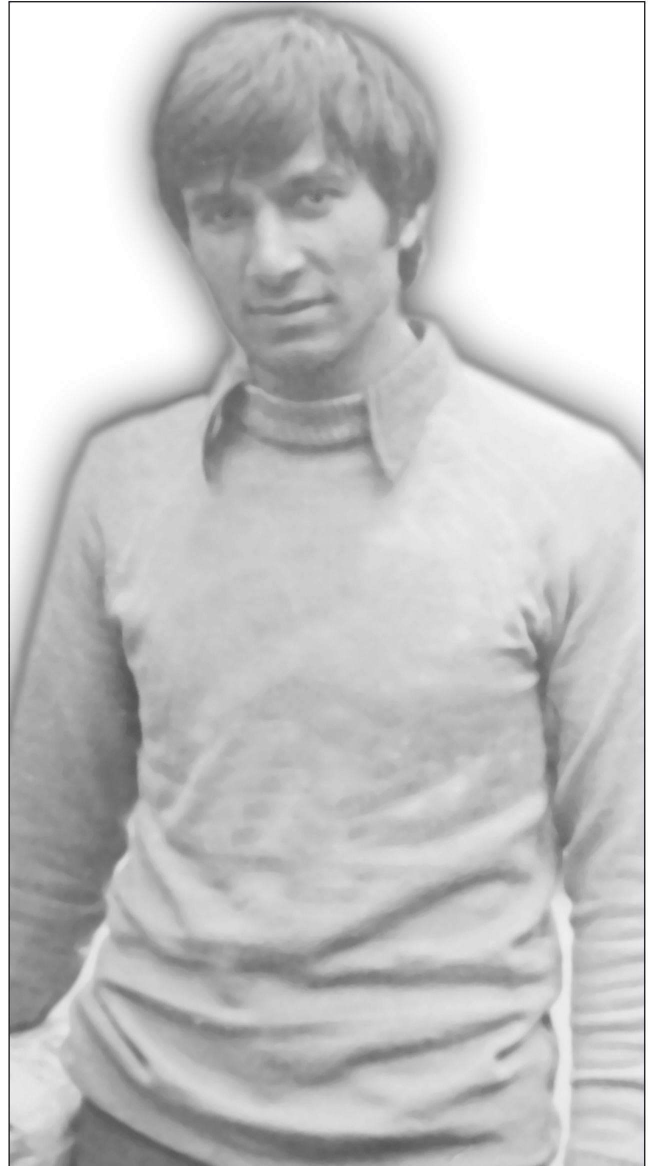
Olay, Hareketimiz tarafından aydınlatıldı. Bu olayın gerçekliği, bizzat Stêrk a Sor içinde yer alan, yine Haki arkadaşın katledilmesi sırasında orada bulunan, ama katliamdan sonra pişmanlık duyan bir kişinin bize anlatması ve bütün bilgileri vermesiyle ortaya çıktı. Olayın bütün yönleri aydınlatıldı. Olaydan sonra da Stêrk a Sor'un üzerine gidildi, bu katliama karışanlardan tek tek hesap soruldu, katliamda yer alanların hepsi cezalandırıldı, Stêrk a Sor yaşayamaz hale getirildi, dağıtıldı. Çünkü Apocu hareket, daha çıkışında bir adalet hareketi olarak ortaya çıkmıştı ve hesap sorma hareketiydi. Adaleti gerçekleştirme hareketiydi. Yine bu hareketin çıkışında bir ilkesi vardı; o da kendisine zarar vereni asla affetmemeydi. Ortada büyük bir katliam vardı, büyük bir şahadet gerçekleşmişti, hem de bu komplo tarzında gerçekleştirilmişti. Arkasında devlet vardı, MİT vardı, mutlaka bu gerçeğin ortaya çıkarılması ve yapanlardan da hesap sorulması, adaletin yerine getirilmesi gerekiyordu. PKK bunu gerçekleştirdi. Haki arkadaşın anısına bağlı kalındı. Hesap büyük soruldu. Çünkü Apocu hareketin ajanlardan, işbirlikçilerden, hainlerden hesap sorma gibi bir ilkesi vardı ve bu ilkenin gerekleri yerine getirildi. Stêrk a Sor yaşayamaz duruma getirildiği ve dağıtıldığı için daha sonra bunun kalıntıları üzerinden, yine başka örgütlerden kopan, kendisini Tekoşin olarak adlandıran bir hareket geliştirilmek istendi. Bu örgüt de Stêrk a Sor'u farklı bir ad altında yeniden diriltilme çabasından başka bir şey değildi.

Tekoşin'in de amacı hareketin önder kadrolarını tasfiye edip hareketin kitlesini, taraftarlarını, olanaklarını tümüyle ele geçirmekti. O süreçte içimizde olup da Stêrk a Sor'la ilişki içerisine girerek Haki Karer'in katledilişinde yer alanların bir kesimi de daha sonra Tekoşin'le birleşerek harekete saldırmışlar ve sonuç almak istemişlerdir. Ama bunda da başarılı olamamışlardır. Tekoşin de daha sonra Stêrk a Sor'la aynı akıbeti paylaşmaktan kurtulamamıştır.

Haki Karer'in Kürt hareketine mirası

Haki arkadaşın katledilmesi Hareketimiz açısından çok önemli bir dönüm noktasını teşkil etmiştir. Artık Hareketimiz üzerine devlet gelmeye başlamıştır. Belki devlet açıktan gelmiyordu, ama kurdurttuğu örgütlerle, ajanlarıyla, faşistlerle hareketin üzerine geliyor ve onlara dayanarak sonuç almak istiyordu. Devlet öyle bir süreçte açıktan hareketin üzerine gelmeyi kendi çıkarları açısından doğru da görmüyor ve yaşananları devletle Hareketimiz arasında yaşanan bir çatışmaymış gibi yansıtmak istemiyordu. Bunu da o süreçte yaşanan ve bugün bir kontrgerilla oyunu olduğu açığa çıkan görünümlerle örtbas etmeye çalışıyordu. Bu şekilde Haki Karer'in şahadeti "devrimciler arası", "örgütler arası", hatta "Kürtler arası bir çatışmaymış" gibi yansıtılmak istenmiş ve böylece de saldırının asıl niteliği gizlenmeye çalışılmıştı. Haki Karer'i katledenler, bu cinayeti işlerlerken kendilerine göre böyle bir taktik belirlemiş olsalar da, aslında bu şahadetle verilen mesaj çok açıktı. Bu cinayetle; kadroya "ancak, bu işten vazgeçerek yaşayabilirsiniz", "ısrar ederseniz, siz de Haki gibi katledilirsiniz" denilmiştir. Mesaj son derece açık verilmiştir. Bu mesaj etkili de olmuştur. Bazı kadrolar "bu mesaja uyayım mı, uymayayım mı", "hareket devam edecek mi, etmeyecek mi" biçiminde tereddüt içerisine girerek, ürkmüşler ve bir kararsızlık yaşamışlardır. Hatta bunlar içerisinden kaçanlar bile çıkmıştır. Ancak bu kararsız ve ikircikli yaklaşımlar çok cılız kalmıştır. Bunun karşısında egemen olan tutum ve düşünce; bu katliama karşı büyük bir kin ve öfke duyulması biçiminde gelişmiş ve bunun mutlaka intikamının alınarak, hesabının sorulmasının gerektiği yönünde belirlenmiştir. Bu katliam, hareket açısından "tamam mı, devam mı" noktasına gelindiğini göstermiştir. Bu noktada hareket bu gerçekliği yaşarken, kendini keskin bir kararlaşma ile karşı karşıya bulmuştur. Böyle bir anda Önder Apo "tamam" dememiş, "yola devam" diyerek tarihsel bir tutum belirlemiş ve bir kararlaşma içerisine girmiştir. Bunun gereklerini yerine getirmek için de, sadece bu doğrultuda karar vermekle kalmamış ve yola devam edilebilmesi için gerekli olan bütün çalışmaları yaparak, tedbirlerini geliştirmiştir. Eğer, Önder Apo bu dönemde böyle bir kararı vermemiş ve bu kararın gereklilikleri ne göre bir çalışma ve mücadeleyi geliştirmemiş olsaydı, hareket Haki Karer arkadaşın katlinden sonra yaratılmak istenen öylesi bir ortam içerisinde "buraya kadar" denilerek bir dağılmayı yaşayacaktı. Eğer hareket böyle bir hüsranı yaşamamış ve dağılmamışsa, aksine gelişimini sürdürerek kendisini bir üst aşamaya taşırmışsa, bu tamamen Önder Apo'nun bu doğrultuda aldığı karar ve çalışmalarıyla gerçekleşmiştir.

Haki Karer'in şahadeti başka bir gerçeği daha ortaya çıkartmıştır. Bu da meşru savunmanın öneminin anlaşılması ve Kürdistan'da meşru savunma örgütlendirilmeden, geliştirilmeden bırakalım siyaset yapmayı, fiziki olarak bile yaşanamayacağı gerçeğini bizzat gruba kavratmış olmasıdır. Bu şekilde, Haki Karer'in şahadeti; artık bir dönemin sona erdiğini; kendini savunmanın ve mekanizmalarının ertelenmeden mutlaka geliştirilmesi gerektiğini ortaya çıkarmış ve kavratmıştır. O zamana kadar hareket meşru savunmayı düşünmüyordu, gündemine almamıştı; son derece barışçıl, siyasal bir çalışmayı kendisi için esas almıştı. Şiddete başvurmadan, buna ihtiyaç duymadan varlığını, çalışmalarını sürdürmeyi düşünüyordu. Ama Haki Karer'in şahadetiyle, artık bu anlayışın geride kaldığı, bunda ısrar etmenin; değil çalışma yürütme, varlığını bile koruyamaya yetmeyeceği açığa çıktı.



Büyük bir şahadetle tüm bu gerçeklikler görülebildi ve açığa çıkarılmış oldu.

Neden Haki Karer hedef olarak seçildi? Neden bu cinayet Ankara'da, Adana'da değil de Kürdistan'da işlendi? Neden, Stêrk a Sor örgütü tarafından, kendine hem sosyalist hem Kürt kimliğini takan, bu görünümle kendini ortaya koyan bir örgüt tarafından gerçekleştirildi? Bunlar oldukça önemli ve cevaplanması gereken sorulardır. Haki Karer'in böyle bir katliamın hedefi haline getirilmesinin asıl nedeni; onun hem Önder Apo'ya ilk yoldaşlık yapan, hem bunu bir Kürdistanlı olarak değil de bir Türkiyeli olarak gerçekleştiren hem de Önderliği en iyi anlayan, pratikleştiren bir militan olmasıdır. Tüm bu özellikleri nedeniyledir ki, Haki Karer 1976 yılında Ankara-Dikmen toplantısında Önder Apo'nun resmen yardımcısı olarak görevlendirilmiştir. Haki Karer'in ilk hedef olarak belirlenmesi ve katledilmesi altında yatan gerçeklik de budur. Çünkü, Haki Karer Kürt ve Kürdistanlı değil, bir Türkiyeliydi. Türk devletinin mantığına göre; o, Türk devletine ve Türklüğe ihanet etmişti. İhanetin cezası da ölümdü.

Haki Karer'in hedeflenmesi son derece bilinçlidir

Haki Karer'in Önder Apo ile birlikte olması, Kürdistan'a, Kürt halkının özgürlük talebine sahiplik etmesi, hem Kürt halkı ve gençliği üzerinde etkide bulunmuş hem de Türk gençlerinin harekete katılmasına yol açmıştır. Bununla da kalmayarak, Türk halkı üzerinde de etki yaratmış, Türk devletinin inkâr ve imha politikasına darbe vurmuştur. Böylece, Kürt halkına Türkiye'den destek sağlamış, Kürt inkârının, imhasının gerçekleştirilmesi amacıyla geliştirilen tecridi kırmış, Kürt özgürlük mücadelesinin meşruluğunu ortaya çıkarmıştır. Haki Karer'in katledilmesinde hedef olarak seçilmesinin asıl nedeni bu gerçekliklerdi. Bununla hem Haki Karer'e onlar açısından "Türklüğe ihanetin" bedeli ödettirilmiş, hem Önder Apo'ya ilk yoldaşlık yapan militan imha edilerek, bir kolu kırılmak istenmişti. Haki Karer Ankara veya Adana'da da katledilebilirdi. Eğer oralarda katledilmeyip Kürdistan'da katledildiyse, yine Kürt ve sosyalist görünümlü bir örgüt tarafından katledildiyse, bunun da nedenleri ve amaçları vardır. Mutlaka Kürdistan'da ve Kürt görünümlü bir örgüt tarafından katledilmesi gerekiyordu ki bu katliamla amaçlanan gerçekleşebilsin. Ankara'da ya da Adana'da katledilseydi bu katliamla hedeflenenlerin hiçbirine ulaşılamazdı. Çünkü Kürt görünümlü bir örgüt tarafından Haki Karer'in Kürdistan'da katledilmesi hazırlanan senaryoya en uygun olanıydı. Haki Karer Kürdistan'da katledilmeliydi ki, Türk halkı ve gençliği üzerinde amaçlanan hedefe ulaşılabilsin ve etkisi kırılabilsin, geliştirilen süreç tersine çevrilebilsin, Kürtlerde ve Türk gençliğinde Kürtlere ve PKK'ye düşmanlık geliştirilebilsin. Haki Karer'in katliyle nasıl ki Kürt gençlerine, Kürdistanlılara "vazgeçmezseniz hepinizin sonu Haki Karer gibi olacak" denilmişse, Türk halkına ve Türk gençliğine verilen mesaj da; "eğer siz Kürtlere sahip çıkarsanız, gidip Kürtler için mücadele ederseniz bakın Kürtler tarafından başınıza getirilecek olan budur. Bundan ibret alın, böyle bir yanlışlık yapmayın, kendinize ihanet etmeyin, Kürtlere hizmet etmeyin! Kürtler sizi anlamaz, size değer vermez. Kürtler sizi düşman görüyor, sizin de aynı şekilde onları düşman görmeniz gerekiyor. Eğer düşman görmezseniz, onların hizmetine girerseniz, bakın Haki Karer girdi ne oldu? Hiçbir Kürt'ün cesaret edemeyeceği bir dönemde Kürtlere sahiplik yaptı, hizmet etti, her şeyini ortaya koydu, canını ortaya koydu, bakın sonuç ne? Kürtler onu katletti. Bundan ders çıkarın, böyle bir yanlışlık yaparsanız sizlerin de sonu böyle olur Kürtler tarafından aynı akıbete uğratılırsınız" şeklinde bir mesajdır. Haki Karer'in katliyle Türkiye halkının, gençlerinin bu harekete katılım ve ilgisi kırılmak istendi. Haki Karer ve Önder Apo şahsında somutlaşan iki halkın özgürlük temelindeki birliği yıkılmak, Türk düşmanlığı geliştirilmek istendi. Yine Haki yoldaşın ailesi harekete karşı kışkırtılmaya çalışıldı. Bu aile kışkırtılarak diğer Türk ailelerinin de hareketten uzaklaşması hedeflendi. Haki Karer bu amaçlar doğrultusunda Kürdistan'da ve bir Kürt görünümlü örgüt tarafından katledildi. Bununla Kürt-Türk birlikteliği engellenerek Türk-Kürt çatışması başlatılmak istendi. Bu açıdan da Haki Karer'in şahadeti oldukça önemli bir anlam ifade etmektedir.

Önder Apo, katliamın gerçekleştirilmesiyle ulaşılmak istenen amaçları iyi görmüş ve yapılmak istenenleri boşa çıkarmıştır. Kürt-Türk çatışması doğmamıştır. Haki Karer'in şahadetinin ardından anısına bağlı kalınarak bu şahadet üzerinden geliştirilmek istenen komplolar etkisizleştirilmiş ve hareketin amaçları ve çizgisi üzerinden yola devam edilmiş ve bu yürüyüşü güvence altına alan tedbirler geliştirilmiştir. Tüm bunları sağlayan da Önder Apo olmuştur. Onun için Türk devleti Haki Karer'in katliyle hedeflerine ulaşamamıştır. Haki yoldaşın katledilmesinin hemen ardından Tuzluçayır'da ve Türk-iş bloklarında Önder Apo'ya yönelik bir suikast gerçekleştirilmek istenmiş ama bu suikastlar başarılı olamamıştır. Haki Karer'in katledilişinin, ardından Önderlik de katledilerek tamamen hareketin dağıtılması amaçlanmıştı. Ancak alınan tedbirlerle böyle bir amaca ulaşmaları engellendi. Böylece, Önder Apo'ya karşı düzenlenen suikast ile ulaşılmak istenen tasfiye planının önüne geçilmiş oldu. Önder Apo yaşanan gelişmeleri ve süreci değerlendirerek, alınması gereken tedbirleri aldı ve geliştirilmek istenen provokasyonları boşa çıkardı. Böylece hareket yürüyüşüne devam etti.

Önder Apo tasfiye planını boşa çıkardı

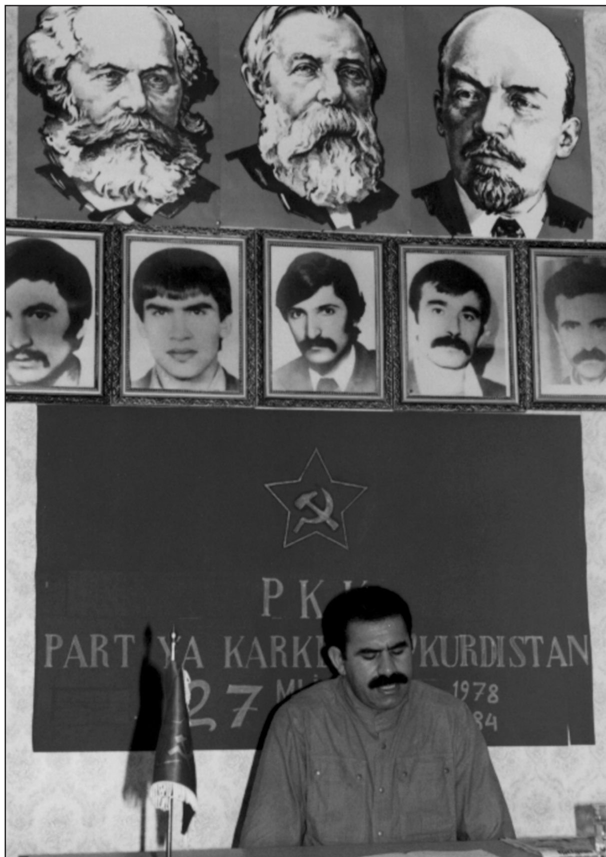
Eğer Önder Apo o yaşanan süreci doğru değerlendirmemiş, gelişen tehlikeyi ve geliştirilmek istenen provokasyonları görmemiş ve tedbirlerini almamış olsaydı, hareket gelişimini sürdüremeyecek, dağılacak ve bitecekti. Böyle bir durum yaşanmamışsa, tam tersine yola devam edilerek ideolojik bir gruptan partileşmeye doğru bir adım atılmışsa, bu tamamen Önder Apo'nun çabalarıyla gerçekleşmiştir. Bu açıdan Kürdistan tarihinde ilk kez bir provo-

kasyon, bir komplo, bir şahadet bu şekilde tersine çevrilerek hedeflenenin aksine sonuçların ortaya çıkmasına neden olmuştur. Kürdistan tarihine bakıldığında bütün komplolar sonuç vermiş ve sömürgeciler bu temelde amaçlarına ulaşmışlardır. İlk kez Haki Karer'in komployla katledilmesinin ardından geliştirilmek istenen komplolarla sonuç alınmak istenmesi çabası sonuç vermemiş, aksine bu komplo büyük bir gelişmenin ve tarihi bir aşamanın gerekçesi haline getirilmiştir. Bu temelde büyük komplolar, büyük şahadetler eğer doğru değerlendirilir, bunlardan doğru sonuçlar çıkarılır ve başarının gerekçesi olarak ele alınırsa ve de bu temelde bir pratikleşme içine girilerek, başarılı olunursa bu komplolar, bu şahadetler büyük gelişmelerin yaratıcısı haline getirilebilirler. Haki Karer'in katlinden sonra da gerçekleştirilen bu olmuştur.

Haki'nin şahadetinin ardından çizilen yol

Haki yoldaşın katledilişinin ardından Ankara Türk-İş bloklarında Önderliğe karşı -başarısızlıkla da sonuçlansa- düzenlenen suikast girişimi, sürecin nasıl planlandığını, devletin neyi amaçladığını çok net ortaya koymuştu. Önder Apo, tüm bunların yaşandığı bir süreçte; Haki Karer'in şahadetinin nasıl bir kalkışa dönüştürülebileceği ve düşmanın gelişen imha planlarının nasıl boşa çıkarılabileceğinin arayışı içerisine girerken, artık Ankara'da kalınamayacağı ve buradan hareketin yönetilemeyeceği, çalışmaların sürdürülemeyeceği sonucuna vardı. Çünkü gelinen aşamada hareket "ya tamam; ya devam" demekle karşı karşıya gelmişti. Burada söylenecek söz ve belirlenecek tavır çok netti. Mutlaka, hareketin devam ettirilmesi gerekiyordu. Hem de daha üst düzeye çıkarılarak yola devam edilmeliydi.

Önderlik bunun kararını verdi. Bu temelde de yoldaşlara, halka, ülkeye, özgürlüğe, demokrasi ve özgürlük değerlerine bağlılığın bir gereği olarak hareketi ideolojik grup aşamasından partileşme aşamasına doğru götürdü. O süreçte hareket ideolojik grup aşamasını başarıyla gerçekleştirmiş, politik bir gruplaşma dönemine girmişti. Haki Karer'in katledilmesi tam da bu dönemde, hareketin ideolojik bir grup olmaktan çıkıp kitleselleşmeye doğru geliştiği bir dönemde gerçekleşmişti. Hareketin hızla kitleselleşmesi, partileşmesi kaçınılmaz görünüyordu. Devlet bunu gördü ve bunun önünü almak için Haki Karer'i katletti. Bunun karşısında yapılması gereken ise, hem ortaya çıkan bu tehlikeyi gidermek hem de hareketi daha da ileri bir düzeye götürmekti. Bunun için de hareketin partileştirmesi gerekiyordu. Bunu yapmak için de içerisine girilen süreç Haki Karer'in şahadet gerçekliğine göre ele alınmalıydı.



Sömürgeciliğin yaşanan bu yönelimleri sonucunda; Kürdistan'da yaşamanın, siyaset yapmanın meşru savunmayı örgütlemekten geçtiği ortaya çıkmıştı. Meşru savunma da ancak öncü bir örgütlenmeye gidilirse geliştirilebilirdi. Bunun için de hareketi partileşmeye götürmek, öncülüğe ulaştırmak ve öncülüğe kavuşan hareketin meşru savunmayı örgütlendirmesini gerçekleştirmek gerekiyordu. Öncü örgüt oluşturulmadan, hareket bu düzeye çıkarılmadan, hareketin meşru savunmasını örgütleyemeyeceği biliniyordu. Meşru savunma örgütlendirilmeden de hareketin kendisini koruyamayacağı, gelişimini sürdüremeyeceği açığa çıkmıştı. Burada yapılması gereken öncü örgütlenmeyi hızla geliştirmek, bununla birlikte bu başarıldığı oranda da, buna paralel olarak da meşru savunma örgütlenmesini de oluşturmaktı.

Önder Apo bu amaçla Antep'e gitmiştir. 1977'nin sonbaharında burada, Hoşgörü mahallesindeki kiralık evimizde, parti programının yazımına başlamıştır. Bu program yazıldıktan sonra da bunun bütün alanlara dağıtılması, kadrolarca okunup üzerinde tartışılması ve bu tartışmaların doğru yönlendirilerek sonuçlarının toplanması gerektiğini söylemiştir.

Partileşme Haki'nin şahadetine verilen karşılıktır

Önder Apo'nun Haki Karer'in şahadetine verdiği cevap bu şekilde gerçekleşmişti. Önder Apo, daha ilk çıkışında asla yoldaşlığa ters düşmeyeceğini, ihanet etmeyeceğini yoldaşlık için yaşayacağını söylemişti. Önder Apo'ya ilk yoldaşlık yapan Haki Karer'di. Haki Karer, Önder Apo'nun deyimiyle yarım saatlik konuşmayla kendisiyle yoldaş olmaya karar vermişti. O konuşmadan sonra şehit düşünceye kadar da tereddüt etmeden Önder Apo'ya yoldaşlık yapmıştır. En zor günlerinde Önder Apo'ya en büyük desteği, O sağlamıştır. Hiç kimsenin Kürdistan'a sahiplik yapmaya cesaret etmediği bir dönemde, Önder Apo tek başınayken, hiçbir olanak yokken, hiçbir gelişme belirtisi görülmezken, O tereddütsüz bir şekilde Önder Apo'nun yoldaşlığını seçmiş ve şehit düşünceye kadar da Önder Apo'nun gerçek yoldaşı olmak için bü-

yük bir çaba sergilemişti. Önder Apo'nun deyimiyle "gizli ruhu", gözü, kulağı, beyni, yüreği olmuştu. Sürekli bir şekilde Önder Apo'yu en iyi anlayan ve pratikleştiren bir arkadaş olarak da görev ve sorumluluklarına sahip çıkmıştı. Bu nedenledir ki, düşman bir komployla onu katletmiştir.

Böyle bir yoldaşın ve yoldaşlığın anısına bağlılığın bir gereği olarak Haki Karer'i yaşatmak gerekiyordu. Onun içindir ki, Önder Apo Haki Karer'i ölümsüz kılmak ve yoldaşlığını yaşatmak için hareketi partileşme aşamasına ulaştırmayı esas almış ve hareketi ideolojik grup aşamasından parti aşamasına taşıyarak anısına anlamlı ve büyük bir cevap vermiştir.

Önder Apo'da şehit, kavga gerekçesidir, mücadeleyi büyütme gerekçesidir, örgütü büyütme gerekçesidir. Şehidi yaşatma gerekçesidir. Önderliğin şehide yaklaşımı tamamen bu tarzdadır. Şehit nasıl yaşatılacaktır? Nasıl ölümsüzleştirilecektir? Şehidin anısı nasıl temsil edilecektir? Elbette tüm bunlar, ancak her şehit; örgütü, mücadeleyi ilerletmenin, başarının bir gerekçesi haline getirildiği zaman başarılmış olacaktır. Şehidin yoldaşı olmak, şehidin uğruna şehit düştüğü değerleri, mücadeleyi, örgütü, çizgiyi yenilmez kılmak demektir. O nedenledir ki, her şehidin anısına bir başarıyı sığdırmak gerekmektedir. Bu anlamda PKK'nin gelişim tarihinde her zaman şahadet önemli bir yeri teşkil etmiş, her şahadet bir sonraki aşamanın basamağı, köprüsü haline getirilmiştir. Haki Karer'in şahadeti de hareketin ideolojik grup aşamasından partileşmeye taşırılmasının, bunun partiyle tamamlanmasının temel bir halka ve köprüsüdür. Hareket, gelişiminin temeline bu büyük şahadeti koyarak, partileşmeyi gerçekleştirmiştir. PKK demek, Haki Karer ve Haki Karer'in şahadeti demektir. PKK'nin temelinde bu büyük yoldaşın, bu büyük şahadeti vardır. Haki Karer, partileşme doğrultusunda atılan adımla ve bunun bir sonucu olarak da yaratılan partileşmeyle ölümsüz kılınmıştır. Bu anlamda da PKK, eşittir Haki Karer'in yaşamsal kılınmasıdır.

Önder Apo hareketi oluşturma yönünde daha ilk adımını atarken, kendisine yoldaşlık yapan Haki Karer ve Kemal Pir yoldaşlardı. Bu her iki yoldaş ne Kürdistanlı ne de Kürt'tüler. Her ikisi de Türkiyeliydiler. Haki Karer ve Kemal Pir büyük bir yoldaşlık örneği, bağlılık, dürüstlük ve fedakarlık sergilemişlerdir. Hiç kimsenin cesaret etmediği bir dönemde Önder Apo ile yoldaşlık yapmışlardır.

Başka ülkelerde de devrimciler mücadeleye katılmışlardır. Ama bunlar daha çok da var olan bir mücadeleye, onu gelişkinlik ve imkânlarına katılarak devrimcilik yapmışlardır. Haki Karer ve Kemal Pir tam da bu noktada farklılıklarını ortaya koymuşlardır. Önder Apo ile yoldaşlığa başladıkları dönemde ortada ne bir örgüt, ne bir mücadele ne de bir olanak vardır. Mücadelenin gelişip-gelişmeyeceği, başarıya gidip gitmeyeceği ise belli değildir. Böylesi bir ortamda en zor koşullarda Önder Apo ile Kürdistan halkına ve onun özgürlük davasına öncülük yapmışlardır. Bu özellikleri, bu yoldaşların gerçekliğini ve büyüklüğünü göstermektedir.

Haki'yi anlamak Önderliği anlamaktır

Bu her iki yoldaş şahsında somutlaşanlar sadece bunlar da değildir. Haki Karer ve Kemal Pir yoldaşlar Kürt ve Türk halklarının özgür, eşit, demokratik temelde en üst düzeyde birliğini de ifade etmişlerdir. Önder Apo, bu açıdan da Haki Karer ve Kemal Pir yoldaşlığına her zaman büyük değer vermiştir. Onların yoldaşlığını bu hareketin yoldaşlığının; onların militanlığını bu hareketin militanlığının temeline koymuştur. PKK'yi, onun çizgisini, militanlığını, ölçülerini ve yaşam anlayışını şekillendirirken bu iki yoldaşın özelliklerini olduğu gibi esas almıştır. Bu açıdan PKK'nin doğup şekillenmesi, gelişmesi ve başarısında Önder Apo'nun çabalarının yanı sıra Haki Karer ve Kemal Pir'in çabaları ve pratikleşmeleri oldukça önemlidir. Önder Apo'yu, tamamlayan bu çaba ve pratiklerdir.

Önder Apo her zaman yoldaşlarına, en çok da bu yoldaşlara karşı kendisini borçlu hissetmiştir. Onların şahsında Türkiye halkına ve halklara kendisini borçlu kabul etmiştir. Daima da bu borcunu ödemeye çalışmıştır. Eğer PKK'de, Kürt halkında Türkiye halkına karşı bir düşmanlık, saygısızlık gelişmediyse, bunun temelinde Önder Apo'nun Haki Karer ve Kemal Pir'le geliştirdiği birliktelik esas role sahip olmuştur. Haki Karer ve Kemal Pir'in Önder Apo ile yoldaşlık yapmasıdır. Bu yoldaşlığı en üst düzeyde gerçekleştirmiş olmalarıdır. Haki Karer yoldaşın kişiliği, bütün yönleriyle anlaşılmalıdır. Haki Karer'i anlamak; PKK'yi, Önder Apo'yu ve kendini anlamaktır. Önder Apo, PKK için yaptığı tanımlamada, Haki Karer kişiliğini anlatmaktadır. Haki Karer "benim gizli ruhumdu", "yüreğim, beynim, elim, kolum, gözüm, kulağımdı" derken bu gerçeği kastetmiştir. Bu aynı zamanda PKK'nin de PKK militanlığının da tanımıdır. Haki Karer, Önder Apo'nun pratikleşen, yaşayan kişiliğidir. Haki Karer'de gerçekleşen Önder Apo kişiliğidir. Onun zihniyetidir, tarzıdır, kültürü, ahlakı ve ölçüleridir. Onun yaşam ve mücadele anlayışıdır. Bu açıdan Haki Karer kişiliğini tanımak, Önder Apo'yu ve PKK'yi tanımaktır. Önder Apo ve PKK'yi tanımak Haki Karer'i tanımaktır. Haki Karer demek, büyük bir moral, inanç sahibi olmak, büyük fedakarlıklarda bulunmak, dürüst ve açık yürekli olmak demektir. Her koşul altında Önderliğe, çizgiye, yoldaşlığa, örgüte, halka, değerlere bağlı olmaktır.

"Haki Karer yoldaşın kişiliği, bütün yönleriyle anlaşılmalıdır. Haki Karer' anlamak; PKK'yi, Önder Apo'yu ve kendini anlamaktır. Önder Apo, PKK için yaptığı tanımlamada, Haki Karer kişiliğini anlatmaktadır. Haki Karer 'benim gizli ruhumdu', 'yüreğim, beynim, elim, kolum, gözüm, kulağımdı' derken bu gerçeği kastetmiştir"

Haki Karer kişiliği; büyük duyguların düşünceye, bu düşüncelerin duyguya dönüştürüldüğü, duygu ve düşüncenin anlam bulduğu, bunun ise örgüte ve eyleme dönüştürüldüğü bir kişiliktir. Haki Karer, büyük duyguların ve düşüncelerin örgütlenme ve eylem kişiliğidir. Haki Karer kişiliği, düşünce gücüyle pratiği birleştiren, düşünce ile pratiği aynı anda, birlikte gerçekleştiren kişiliktir. Ne düşünceyi pratiğin ne de pratiği düşüncenin önüne koymayan bir kişiliktir. Haki Karer kişiliği Önderliği sürekli izleme, onu sürekli esas alma, kavradığı oranda gerekliklerini anında yerine getirme kişiliğidir. Haki Karer kişiliği; örgütçülüğü, örgütselliği, ölçüleri, disiplini esas almadır. Örgütsüzlüğe, disiplinsizliğe, keyfiliğe, ölçüsüzlüğe karşı savaştır. Haki Karer kişiliği demek, üretmek, emekçi olmak, değerleri ve yaşamı yaratmak, yaşamı ve değerleri sürekli büyütmek, hiç kimsenin yarattıkları üzerinde, emeği üzerinde yaşamamak demektir. Yaşamı, yaşam ve değer yaratma olarak görmektir, bunun kavgasını yürütmektir.

Haki olumsuzluğu kabul etmezdi

Haki Karer kişiliği demek; oldukça mütevazi yaşamak demektir. Her türlü yetkiden ve kariyerizmden uzak, tamamen yoldaşına, hareketine, halkına hizmet etmek demektir. Bir lokma, bir hırkayla yaşamak demektir. Bir derviş gibi, bir peygamber gibi, bir melek gibi yaşamak demektir. Kendini ve yanındakini sürekli eğitmek, zayıflıklarını, geriliklerini, yanlışlılarını gidermek, sürekli kendinde çözüm gücü yaratmak demektir. Hiçbir zayıflıkla, gerilikle, yanlışlıkla, çirkinlikle yaşamamak demektir.

Haki Karer'in yanında hiçbir kişi yanlışlıkla, olumsuzlukla, çirkinlikle yaşayamazdı. Haki Karer asla bunu kabul etmezdi. Mutlaka ya ondan çıkarır, ona çözüm gücü kazandırır ya da iflah olmuyorsa yanında tutmazdı. O nedenledir ki, Haki Karer kendini eğiterek eğitmenin, eğittiği kişide kendini eğitmenin, başarının yolunun buradan geçtiğinin bilincinde olmak demektir. Haki Karer demek, büyük örgütlenmek, eylem yapmak, eylemle örgütü, örgütle eylemi büyütmek demektir. Örgütsüzlüğe ve eylemsizliğe asla yaşam hakkı tanımamak ve bunlara yaşamında yer vermemek dememektir. Hiçbir yetersizlikle, yanlışla, çirkinlikle yaşamamak, bundan taviz vermemek, idare etmemek demektir. Yoldaşını, ilişkilendiği insanı oldukça etkilemek, harekete geçirmek, güçlendirmek, başarılı kılmak demektir. Yoldaşını, örgütünü her türlü tehlikeye karşı korumak, eğer tehlike varsa onu öncelikle göğüslemek, tehlike yaşanacaksa onu bizzat yaşamak ve bunu örgüte, yoldaşlarına yaşatmamak ve tehlikeyi en önde karşılamak demektir.

Haki Karer demek; en ufak bir bireyselliği, kendine göreliliği, bencilliği yaşamamak demektir, bununla mücadele etmek demektir, tamamen komün yaşamını, demokratik yaşamı, özgür yaşamı esas almak demektir. Haki Karer demek, zorluklarla mücadele etmek ve başarmak demektir. Zorluklara teslim olmamak, mutlaka başarıda ısrarlı olmak ve başarıyı gerçekleştirmek demektir. Hiçbir zaman basiti, kolayı, hazırı istememek demektir, bundan nefret etmek demektir. Her şeyi bizzat mücadeleyle, emekle yaratmak demektir. Yoksa var etmek, varsa var olanı daha da büyütmek, olanla yenisini kazanmak demektir.

Haki Karer yoldaştaki parti anlayışı, örgüt anlayışı, Önder Apo'nun örgüt anlayışıdır. Örgütün kendisini kabul etmesi ve kendisine çalışma olanağı istememesidir. Örgütün kendisini kabul etmesi ve kendisine çalışma olanağı vermesidir. Bunun dışında örgütten hiçbir şey istememedir. Örgütün, halkın, özgürlüğün, yoldaşların ihtiyaç duyduğu ne varsa onu yaratmanın çabası içerisinde olmak ve mutlaka yaratmak demektir.

Haki'nin intikamı büyük alındı

Haki Karer'in bulunduğu yerde yaşam, örgütlü yaşamak demektir. Haki Karer demek; olduğu yerde sürekli büyük duygu, düşünce ve ruh birliği yaşamak, bu temelde örgütlenmek, eyleme girmek ve başarılı olmak demektir.



Haki Karer demek, her koşulda Önderliğe, partiye, yoldaşlığa, halka, özgürlüğe bağlı olmak, özgürlükten taviz vermemek, özgürlük için her şeyini ortaya koymak demektir. Önderlik için, partisi için, yoldaşları ve halkı için, bu halkın, bu örgütün ve halkın değerleri için gerektiğinde canını ortaya koymak demektir. Haki Karer demek, kendine ait olmaktan çıkmak, kendini aşmak, toplumsallığı kendinde yaratmak, özgürlüğe kilitlenmek, bütün yaşamını özgürlük için düzenlemek, bunun dışındaki yaşamı kendine haram etmek ve başarıda ısrar etmek demektir.

Haki Karer'de dile gelen, bir örgütün, halkın, özgürlüğün, demokrasinin gerçekleşmesidir. Bunun için hareketin doğuşunda şekillenmesinde,

"Haki arkadaşın şahadetine verilen karşılık, tarihsel önemde gelişmelere yol açmıştır. Kürt halkının kaderi değişmiştir. Başarıyı garantileyen bir örgütlülüğe, önderliğe ve mücadeleye kavuşmuştur. Bu açıdan Haki Karer'in şahadeti Kürdistan tarihinde yeni bir dönemin başlangıcı haline dönüştürülmüştür"

gelişmesinde çok büyük yeri olan, belirleyici yeri olan bir yoldaş olmuştur. Hareketimiz, Haki Karer'e birçok şeyini borçludur ve bunu sürekli olarak da ödemeye çalışmaktadır. Bunun için Haki Karer yoldaş; PKK'de, PKK militanlarında, halkımızın gönlünde silinmemecesine taht kurmuştur. PKK yaşadıkça, PKK militanlığı ve Kürdistan halkı yaşadıkça Haki Karer yoldaş da yaşayacaktır. Haki Karer, Kürt halkının beynine ve yüreğine işlemiştir. PKK'nin, PKK militanlarının en küçük hücresine kadar işlemiş ve nüfuz etmiştir. Haki Karer bu açıdan ölümsüzleşmiştir. Haki Karer ölmemiştir ve hala bugün yaşamaktadır. PKK olarak yaşamaktadır.

Bunlar PKK'nin kimliği, kişiliği ve özellikleridir. PKK militanlığının kimliği ve özellikleridir. Bu büyük bir gerçekleşme biçimdir. Tarihteki insanlığın özünü, ütopyalarını yaşamak demektir. Bu açıdan Haki Karer demek, insanlığı yaşamak, insanlığın özünü, arayışlarını, hedeflerini, amaçlarını, hayallerini yaşamak, onların gerekliliklerini pratikte yerine getirmek için büyük bir moral, inanç ve fedakarlıkla mücadele etmek demektir. Haki Karer'in şahadeti, büyük bir kayıptır. Bu büyük kaybın mutlaka telafi edilmesi, doğan boşluğun giderilmesi ve bu komplonun karşılığının düşmana büyük ödettirilerek intikamının alınması gerekmiştir. Haki Karer'e bağlılık da bunu gerektirmiştir. Öyle de olmuştur. Haki Karer'i katledenlerin üzerine gidilmiş ve intikam alınmıştır. Esas büyük intikam ise, hareketi ideolojik aşamadan partileşme aşamasına taşırarak, partileşerek Haki Karer ölümsüz kılınarak alınmıştır. Haki Karer'in anısına verilen bu karşılık ile bu hareketin ve halkın yenilmezliği sağlanmıştır. Böylece, bir daha eskiyi yaşamamacasına Kürdistan halkının tarihinde büyük bir komplo büyük bir başarıya dönüştürülmüş, büyük bir tarihi gelişme ortaya çıkarılmıştır. Bu şekilde Haki Karer'in şahadeti büyük bir tarihin yazılmasına, büyük bir kalkışa, değerlerin yaratılmasına yol açmıştır.

Haki'nin şahadetine verilen karşılık, tarihsel önemde ele alabileceğimiz gelişmelere yol açmıştır. Kürt halkının kaderi değişmiştir. Kürt halkı o çokça bilinen ayaklanıp yenilgiye uğrayan tarihini yıkmıştır. Başarıyı garantileyen bir örgütlülüğe, önderliğe ve mücadeleye kavuşmuştur. Bu açıdan Haki Karer'in şahadeti Kürdistan tarihinde yeni bir dönemin başlangıcı haline dönüştürülmüştür. Bu temelde yeni bir gelişmeye, yeni bir toplum ve bireyin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Anılarına bağlı kalındığında büyük şahadetlerin böylesine büyük sonuçlar yaratması kaçınılmazdır. Önder Apo bu büyük şahadetin etkisini iliklerine kadar yaşamış, bunu nasıl anlamlandıracağının mücadele ve kavgasına girmiş ve bu temelde PKK'yi yaratarak Kürdistan halkını büyük bir örgütlülüğe, öncülüğe ve eylem gücüne kavuşturup yenilmez kılmıştır. PKK kişiliği de; duygu, düşünce, ruh ve tarz birliği olarak bu temelde şekillenmiştir. Bu da Haki kişiliğinin, militan kişiliklerde temsilini bulması anlamına gelmektedir. Sistemin yarattığı, şekillendirdiği kişiliği aşarak, kendinde yeni bir kişilik ve toplum yaratmayı başaran ender yoldaşlardan biri Haki Karer yoldaş olmuştur. Bu özellikleriyle de Haki Karer; bütün insanlığın demokrasi, özgürlük, eşitlik, adalet değerlerini, yine Kürt halkının bu temeldeki değerlerini, Önder Apo'nun PKK'de sentezleyerek ve bu değerlere anlam kazandırdığı değerleri kendi yüreğine ve beynine sığdırmıştır. Bu büyük özellikler üzerinde geliştirilip şekillendirildiği için de PKK'nin gerçekleşmesi büyük olmuştur. PKK bu kadar büyük olarak gerçekleşmiş ve yenilmez kılınmışsa, Kürdistan toplumunda büyük alt-üst oluşlara yol açmışsa, büyük gelişmeler yaratmışsa bunun temelinde Haki Karer kişiliği yatmaktadır. Gruplaşmanın ülkeye taşırılmasında, ülkede kökleştirilmesinde, yenilmez kılınmasında ve bu temelde partileşmenin, kişilik bulmanın, kimlik bulmanın geliştirilmesinde Haki Karer kişiliğinin büyük bir rolü vardır. Bütün bu gelişmelerin temelinde Haki Karer'in düşünce ve pratikleşmesinin emeği vardır.

Haki'ye olan borcumuz ve görevlerimiz

Haki Karer partimizin kuruluş döneminin en iyi öncü militanıdır, rolünü eksiksiz yerine getiren ender yoldaşlardan biridir. Eğer bizler bugüne, bu değerlere, bu olanaklara ulaştıysak bunun temelinde Haki Karer yoldaşın çabalarını görmek gerekir. Onun için de sürekli kendimizi bu değerli yoldaşa borçlu hissetmek, bu borcumuzu her koşul altında hem Kürdistan halkına hem de diğer halklara ödemek gerekmektedir. Bu da Önder Apo'nun ortaya koyduğu hedefleri gerçekleştirmek için büyük çabanın sahibi olmak demektir. PKK'de eğer hiçbir zaman milliyetçilik, dar ulusçuluk gelişmediyse, PKK'de tüm halklara sevgi, bağlılık, hizmet anlayışı geliştiyse bu Haki ve Kemal yoldaşların Önder Apo ile ilk adımları atmış olmaları ve şehit düşünceye kadar da Önder Apo'ya bağlı kalmaları nedeniyledir. Eğer PKK bu kadar temiz kaldıysa, yürekleri fethettiyse, bugün birçok devrimci, demokrasi ve özgürlük mücadelesi veren kişi ve güçler tarafından önemseniyor ve bu güçler PKK'den ilham alıyorlarsa bu da tamamen Haki ve Kemal yoldaşların Önder Apo'ile birlikte bu hareketin geliştirilmesinde, şekillendirilmesinde oynamış oldukları rol ile bağlantılıdır. Haki Karer yoldaşı böyle anlar ve bunun gerekliliklerini pratikte zamanında yerine getirirsek hem Haki Karer'i doğru hem de PKK'yi ve Önder Apo'yu doğru anlamış ve yaşamış olacağız.

Ekoloji ve sistemin yapısal dönüşümü

"Genelde uygarlık tekelleri özelde kapitalist tekeller tarih boyunca tüm ekonomik çarpıtmaların, bunalımların, sorunların, açlık ve yoksullukların, çevre felaketlerinin temel etkenidir. Bu temel etken üzerinde ayrıca her tür sosyal, siyasal sınıflaşmalar, iktidarlar, aşırı kentleşmeler, ideolojik saptırmalar, çirkinlikler ve kötülükler yükselir. Toplum doğası bu olgulara dayanamaz. Bu anlamda sistemin yapısal dönüşümü gereklidir. Ekolojik hareket de bu çerçevede ideolojik birliğini sağlamalıdır"

Reber Apo'nun çözümlemelerinden alınmıştır

Toplumun ekolojik sorunu

Endüstriyalizm sorunu hem ekolojik sorunun bir parçası, hem en temel nedenidir. Ekoloji, endüstriyalizmden daha fazla anlam ifade eden toplumsal ve sorunlu olan bir konudur. Kavram çevrebilim anlamı taşısa da esas olarak toplumsal gelişimle çevresi arasındaki sıkı ilişkiyi çözümleme bilimidir. Çevre sorunları felaket alarmı verince ağırlıklı olarak gündemleşti. Sakıncalı anlamlar taşısa da ayrı bir inceleme dalı haline getirildi. Çünkü o da endüstriyalizm gibi toplumun yarattığı bir sorun olmayıp uygarlık tekellerinin son marifeti olarak en kapsamlı sorun biçiminde tarih, dünya ve toplum gündemine oturmuştur.

Belki de hiçbir sorun ekolojik olanlar kadar kâr-sermaye düzenlerinin gerçek iç yüzünü bütün insanlık gündemine oturtacak önem ve ağırlıkta olmamıştır. Kâr ve sermayenin tarih boyunca tüm askeri, ekonomik, ticari, dini tekellerin toplamı olarak uygarlık sisteminin bilânçosu sadece toplumun her yönden çözülüşü (ahlaksızlık, politikasızlık, işsizlik, enflasyon, fuhuş vs) değil çevrenin de tüm canlıların yaşamıyla birlikte tehlike altına girmesi olmuştur. Tekelciliğin toplum karşıtlığını bu gerçeklerden daha çarpıcı olarak neyle kanıtlayabiliriz ki?

İnsan toplumu zeka ve esneklik payı diğer tüm canlılara göre en yüksek bir doğa olarak tanınsa da son tahlilde o da bir canlı varlıktır; dünyalıdır. Çok hassas düzenlenmiş bir iklim atmosferi, bitki ve hayvanlar dünyasının evriminin ürünüdür. Dünyamızın, atmosfer ve ikliminin, bitki ve hayvanlar âleminin bağlı olduğu düzenlilikler hepsinin toplamı olması itibariyle insan toplumu içinde geçerlidir. Bu düzenlilikler çok hassastır. Birbirine çok sıkı bağlıdırlar. Adeta bir zincir oluştururlar. Zincirin bir halkası koptuğunda nasıl işlevsiz durumu ortaya çıkarsa, evrim zincirinin ciddi bir halkası koparsa, tüm evrimin etkilenmesi kaçınılmaz olur. Ekoloji bu gelişmelerin bilimidir. Bu nedenlerle de çok önemlidir. Toplumun iç düzenliliğinin herhangi bir nedenle kırılması insan eliyle yeniden düzenlenebilir. Nihayetinde toplumsal gerçeklilik insan eliyle inşa edilen gerçekliktir. Fakat çevre böyle değildir. Toplum kaynaklı, daha doğrusu toplumdan çıkıp üstünde kâr-sermaye tekeliyle örgütlenen bazı gruplar marifetiyle çevre halkalarından ciddi kopuşlar olursa evrimsel felaketler zincirlemesine tüm çevreyi bu anda toplumu da kıyametle karşı karşıya bırakabilirler. Unutmamak gerekir ki çevre halkaları milyon yılların evrimiyle oluşmuştur. Genelde son beş bin yıllık, özelde son iki yüz yıllık tahribatlar milyonlarca yılın evrim halkalarından binlercesini daha kısa sayılabilecek bu zaman diliminde ger-



çekleştirmişlerdir. Kırılış reaksiyonu başlamıştır. Nasıl durdurulacağı kestirilememektedir. Atmosferdeki başta karbondioksit oranı ve diğer gazların yarattığı kirlenmenin mevcut haliyle ancak yüzlerce, hatta binlerce yıl temizlenemeyeceği öngörülmektedir. Bitki ve hayvan dünyasındaki yıkımların sonucu belki de tam anlamıyla ortaya çıkmış değildir. Ama en az atmosfer kadar S.O.S verdiği açıktır. Deniz ve ırmakların kirliliği, çölleşme daha şimdiden felaket sınırlarına dayanmıştır. Tüm belirtiler kıyametin mevcut gidişatla doğal dengesizlik sonucu değil, topluma bir kısım şebekeler halinde örgütlenmiş gruplar eliyle yaşatılacağını göstermektedir. Elbette bu gidişata doğanın vereceği yanıtlar da olacaktır. Çünkü tahammül gücünün sınırları vardır. Direnmesini yerinde ve zamanında gösterecektir. Ama o yer ve zaman geldiğinde insanların gözyaşına bakmayacaktır. Çünkü kendilerinin yeteneklerine, bahşedilen değerlere ihanet etmekten hepsi sorumlu tutulacaktır. Kıyamet de böyle öngörülmüş değil miydi?

Burada amacım felaket senaryolarına yenilerini eklemek değildir. Fakat toplumun mutlaka sorumlu olması gereken her üyesi gibi gereken sorumlulukla ve varlık nedenimiz olan ahlaki politik görev anlayışımızla yeteneklerimiz oranında gerekeni söylemek ve yapmaktır.

İnsanlık tarihinde kale ve piramitlerine çekilen Nemrut ve Firavunların akıbetine ilişkin çok şey anlatılır. Nedeni açıktır. Ne de olsa Nemrut ve Firavunlar da gerek kişi, gerek düzen olarak tanrısal idealar taşıyan birer tekeldiler. Evet, hep kâr peşinde koşan sermaye tekellerinin ilkçağda en görkemli örnekleriydiler. Şimdiki kentlerde plazalara çekilen tekellere nasıl da benziyorlar. Arada tabii ki özde olmasa da biçimde farklar var. Kale ve piramitler tüm görkemliliklerine karşın günümüz plazalarıyla yarışamazlar. Kaldı ki sayı olarak hiç yarışamazlar. Tüm Firavun ve Nemrutların sayılarını toplasan birkaç yüzü geçmez ama çağdaş Firavun-Nemrutların sayısı şimdiden herhalde yüz binleri geçmiştir. İnsanlık eski çağlarda birkaç Nemrut ve Firavunun ağırlığını çekemedi. Bu kadar inledi durdu. Peki, tüm çevre ve toplumu çözülüşe uğratan yüz binlercesinin ağırlığını daha ne kadar çekecek? Yol açtıkları bunca savaşın, işsizliğin, açlığın, yoksulluğun verdiği acı ve ahlarını nasıl dindirecek?

Tarihsel-toplum bir bütündür derken bir de evrimin ışığında bu gerçekleri dile getirmek istedik.

Kapitalist modernitenin bilimi pozitivist yapısıyla kendisine çok güvenirdi. Büyük olgusal keşifleri her şey sandı. Mutlak hakikati olguların yüzeysel bilgisinden ibaret saydı. Sonsuz ilerleme sürecine girildiğine emindi. Fakat burnunun dibindeki çevre felaketini öngörmemesi neye yorumlanabilir? Son dört yüz yılın tüm tarihi aşan savaş başta olmak üzere tüm toplumsal felaketler hakkında köklü çare öngörmemesi, pratikleştirmemesi neye yorumlanabilir? Toplumun tüm gözeneklerine iktidar olarak sızmış savaşı bırakalım engellemesini, doğru tespit etmemesine ne demeli? Açık ki tekel egemenliğinin azami hegemonik çağında bilim, sanıldığının aksine ideolojik kuşatmayı en çok yaşayan ve sistemin hizmetine en iyi uyum sağlayan yapısıyla bu sorulara cevap veremezdi. Yapısı, hedefi, tarzı sistemi meşrulaştırma amaçlı olarak ilan edilmiş, düzenlenmiş bilim; dinler kadar bile etkili olamadığını göstermiştir. Fakat ideolojik olmayan bilim olmadığını da anlamak gerekir. Önemli olan hangi toplumun, sınıfın ideolojisi olarak bilme ve bilimi fark edip ona göre konumunu belirlemektir. Ekoloji en yeni bilimlerden biri olarak bu çerçevede konumunu belirlese sadece çevrenin değil, toplumsal doğanın da idealı çözüm gücü olabilir

Toplumun kentleşme sorunu

Uygarlığın diğer adı medenileşme Arapça kentleşme anlamındadır. Kentleşme kaynaklı sorunlar ekolojik sorunlardan daha az ve önemli değildir. Günümüzde toplumsal yaşamın temel tehdit kaynaklarından biri durumundadır. Nedir kenti bu hale getiren?

Düz bir anlayışla kent=sınıf=devlet formülleri basitleştirici olabilir. Ama anlamın derinliğini ve çok yönlülüğünü körleştirir. İnsan, köy inşa etmek kadar kent inşa etmeyi toplumunun doğasına uygun düşünmüş ve uygulamıştır. Toplumsal zekânın yoğunlaştığı mekânların başında gelir. Kent insandaki zekâ yeteneğini tahrik eder, açığa çıkarır. Akıl kentle oldukça bağlantılı bir gelişim seyri izlemiştir. İnsanın gücünü, neye kadir olabileceğini fark ettiği mekândır kent. Güvenlik getirir. Kendine güvenen daha rasyonel düşünür. Düşünce yeni buluşlara yol açar. Üretim artışının yöntem ve tekniklerini geliştirir. Bunları deneyimleyen insan kenti ışık kaynağı gibi bilmiş ve hep oraya koşmak istemiştir. Kentin tapınak etrafında gelişimi, döneminde tapınakların kutsal akıl ve ruhların toplandığı yer olmalarıyla bağlantılıdır. Toplum akıl ve kimliğini orada daha çok keşfediyor, yaratıyor.

Kentin lehine güçlü varsayımlardır bahsettiklerimiz. Her gerçekte olduğu gibi kentin başka bir yüzü de doğuşuyla birlikte kendini gösterecektir. Sınıflaşma ve devletleşme. Sınıflaşmanın maddi temeli şüphesiz artan üretkenliktir. Kentin gelişen akıl sahiplerinden bazıları eğer insan sayısını çoğaltıp verimli topraklarda çalıştırırlarsa katbekat insanı doyurabileceklerini deneyimlemişlerdir. Geriye bu düzeneği kurmak kalmıştır. Düzen bir nevi tekel olan devlettir. Şehir çapında da olsa bu yeni düzen örgütü açık ki tarım tekeli olarak doğmuştur. Sümer şehirleri bu konuda her şeyi açıklıyor. Mısır, Harapa vb çoğu uygarlık, doğuşlarında tarım tekelleridir. Üretimi düzenleme aygıtlarıdır. Yeterince üretim, en azından çalışanların bir kat fazlasına ilave artık-ürün sunabilecek seviyeye gelince devletin maddi temeli doğmuş demektir. Devlet denilen olay aslında fazla üretimden geçinenlerdir. Fazlayı derleme örgütü demek daha anlamlı olabilir. Şehir buna da uygun mekândır. Kabile ve köy toplumunda son derece güçtür bu tür ilişkiler. Kabile ve köy yapısı buna el vermez. Devletin şehirde doğuşunun altında



bu gerçeklik yatıyor. Böylece insanlık kentte sömürü olgusuyla karşılaşıyor. Tanımadığı bir ilişki biçimiyle tanışıyor. Yeni sanatın adı artık "devletçilik" oluyor. Onu elinde bulunduran neye kadir olmaz ki! Muazzam bir çıkar kapısı oluyor. Köle emekçi bile devlet işsizliğinde eskisinden daha rahat ve güvenceli olduğunu anlamıştır. Çalışmasını tümüyle zora bağlamak abartmacılık olur.

Kentin doğuş öyküsü aşağı yukarı böyle. Bazı sorunları (sömürü ve güçlüler örgütü) olsa da toplumun rasyonel gelişiminde devrimsel bir adım teşkil ettiği açıktır. Aristo kent büyüklüğü için ideal nüfusu 5000 olarak düşünür. Kuruluş döneminin kentleri de çoğunlukla bu nüfustadır. Yeni insan bileşimi söz konusudur. Kabile toplumu aşılmıştır. Farklı kabile, soydan gelenler şehir vatandaşlığı dediğimiz bağla birbirine bağlanıyorlar. "şehir halkı" "hemşeriler" "bajariler" oluşuyor. Toplumun zenginleştiğini gösterir. Şehir bu haliyle gelişmenin aracıdır. Ciddi bir sorun kaynağı değildir. Tüm ilk çağda ara sıra Babil ve Roma hariç nüfus problemi olan kent pek gözlemlenmiyor. Toplumsal üstünlüğüyle cazibesini sürekli pekiştiriyor. Sümer modeli kendini çığ gibi arttırırken Mısır az ve öz şehir inşa ediyor. Aslında Mısır uygarlığı yarı-kent ve köylü uygarlığı olarak tarihte benzersizdir. Ticaret ve zanaatkârlık çok gelişiyor. Yollar, mimari, spor, sanat, saray yapılarıyla tapınağın etrafındaki yapı yeni dokulaşmalara doğru genişlemiş oluyor. Çoğu kent de askeri garnizon etrafında inşa ediliyor. Özellikle Roma garnizonları birer şehir çekirdeğidir. Tarihçiler bu dönemde en az 10 köye 1 şehir düştüğünden bahseder. Yani aralarında simbiotik (karşılıklı yarar) ilişkisi vardır. Demek ki henüz kent-köy arasında da sorun yok.

Roma örneği

Antik çağın son görkemli kenti Roma belki de çağının tüm sorunlarını bağrına taşımıştı. Uygarlığın hem en görkemli hem en sorunlu kenti haline getirmişti. Bütün sınıflara ve topluluklara (aristokrasi, burjuvazi, köleler, lümpen proleterler, her tür etnik grup, her tür inanç grubu, her tür ırk) rastlamak mümkündür. Eski sınıflar ve topluluklar kalıntı halinde, yenileri rüşeym halinde temsil ediliyorlardı. Öte yandan her tür ahlak, politika ve idare biçimine de rastlamak mümkündü. Krallıklar, cumhuriyet ve demokrasilerin tüm örnekleri (imparatorluk çapında) deneniyordu. Bilim, sanat, felsefe ve dinlerin bütün kalıntı ve rüşeym haliyle örneklerine de rastlanabilirdi. Roma gerçekten ekümenik (evrensel) kentti. Bütün yolların Roma'ya gitmesinin bir anlamı da bu gerçeklikti. 3500 yıllık merkezi uygarlığın zirvesini yansıtıyordu. Yıkılışı da görkemine layık bir şekilde oldu. Uygarlığın başına bela olan iki büyük güç olan yoksullar sınıfı Hıristiyanlar ile etnisitenin henüz güçlerini koruyan grupları (barbarlar demek uygarlık terminolojisine aldanmak demektir.) içten ve dıştan dalgalar halinde kentin sonunu getireceklerdi. M.S 476 tarihi sadece bir kentin Roma'nın yıkılış tarihi değil, 3500 yıllık ilk ve antik çağ uygarlığının bir kentin şahsında çürümesi, çöküşü ve yıkılışı tarihidir.

Ortaçağ olarak adlandırılan dönem kentleşme itibariyle hiçbir zaman antik çağa erişemedi. Kale ve surlarıyla ortaçağ kenti yeknesak ve çok küçük başladı. Bir nevi derebeylik ve emirliklerin karargâhlarıydı. Etrafta biraz zanaatkâr ve saray hizmetkârların toplanmasıyla genişleme potansiyeli taşıyordu. Tüccar sınıfı büyüme ve görkemlilik için ilk hızı verse de Roma, İskenderiye, Antakya, Dara-Nusaybin, Urfa-Edes, daha eskiden bu örneklerini yakalayacak kent inşalarına rastlamak zordur. Sayısal büyüklükte aşsalar da mimarlık ve işlevsellikte (tapınak, tiyatro, meclis, agora, hipodrom, amfiteatr, hamam, kanalizasyon, işlik vs binaları) ihtişamına hiç erişemediler. Ortaçağ ilk çağ ve antikçağın enkazı üzerine kurulan çadır uygarlığı ve kentleri gibi bir şeydi. Kent henüz kıra, köye üstünlük sağlayacak konumdan uzaktı. Bir nevi köy oluşum okyanusunda adacıklar durumundaydı. Bünyelerinde iktidar ve sınıf çelişkilerini taşısalar da çevre sorun arz edecek durumda değillerdi. Genel olarak uygarlık sistemi sermaye tekelleri nedeniyle yavaş yavaş çevreyi kemiriyordu. Toprakta tuzlanma tarım tekelleriyle ilgiliydi. Bu durum 18. yüzyıl sorunlarına kadar taşındı.

Sanayi toplumu ve kentleşme

Asıl kentleşme bunalımı 19. yüzyıl sanayi devriminin, endüstriyalizmin eseri olarak çıktı. Bu tesadüf değildi. Endüstriyalizmin anti-toplumsal doğasıyla ilgilidir. Kentin ekolojik açıdan sorun teşkil eden en önemli yönü çevreden kopuk bir diyalektiği yaşamasıdır. Köy çevreyle birebir yaşar. Her şeyiyle ona bağlı ve onun ürünü olduğunu bilir. Hayvan ve bitkileriyle çevre diliyle konuşarak adeta yaşamını sürdürür. Ortak bir dil, tarım dili oluşturulmuştu. Toplumun kuruluşu bu dilin ağır etkisini taşımaktaydı. Kentte durum tersinedir. Giderek tarım ve çevreden

kopar. Yeni bir dil, kent dilini geliştirir. Ayrı bir rasyonalitesi vardır. Çevre akıllılığıyla ilgisi giderek zayıflamaktadır. Ticaret, zanaat, sanayi, para işleriyle ilgili bir dildir kent dili. Bunların aklını, bilimini teşkil eder. Bunlarca teşkil edilir. Dilin yeni diyalektiksel gelişimi böyledir. Açık ki çelişkili yabancılaşmayla yüklü bir dil ve zihniyet söz konusudur. Eski kır toplumuyla onun gerek yaygın klan, kabile, aşiret, kavim ve köy topluluklarını temsil eden lehçelerini, kültürlerini ifade eder. Kendine özgü bir bilim, sanat, din ve felsefe dili de oluşturmuştur. Sınıfsal açıdan aristokrasi ve ötekiler adına iki ana kategori daha oluşmuştu. Şehircilik, bajarilik henüz kişilik kazanmamıştı. Genel toplumun bir uzantısı durumundaydı. 19. ve 20. yüzyıl bu tarihsel dengeyi tamamen bozmuştur.

Bu duruma şüphesiz aniden gelinmemişti. İtalyan yarımadasında 10-16. yüzyıllarında kentin yeniden yükselişi (Venedik, Cenova, Floransa, Milano vd) ticaret devriminin 13. yüzyılda İtalya yoluyla Avrupa'ya taşınmasını ifade eder. İtalyan kentleri sürece öncülük eder. Rönesans'la tekrar Roma'nın izinde büyümek ister. Kentler içinde ve kentler arasında çok şiddetli bir rekabet yaşanır. Uygarlığın yeni aşamasının öncülük kavgasıdır. Tüm eski yaşam adeta yeniden canlanır. Ama yeni koşullar onu dönüştürecektir. Roma taklitle yaratılamayacaktır. Ancak silik kopyalar durumuna erişilecekti. Merkezi krallık ve ulus-devlet deneyimi de başarıya ulaşmayacaktı. Ama İtalyan kentlerinin 10-16. yüzyıllarda Avrupa uygarlığına Rönesans aracılığıyla önderlik ettikleri tartışmasızdır. Hem kilise olarak (ekümen Katolik) hem laik, seküler eğilim olarak bu rol oynanmıştır. Alman kent devrimi ilk aşamada Hansatik kentler birliği (yaklaşık M.S 1250-1450) ile başlamış, kendi ticari devrimlerini gerçekleştirmişlerdir. İkinci dönem (M.S 1400) manufaktörel aşama ile belirginleşir. Merkezileşmeye karşı kent konfederalizmi yoğun bir mücadele verir. Birçok köylü, yarı-işçi grupların rol oynadığı, esas zanaatkâr takımlarının rol oynadığı bu mücadele ve ayaklanmalar yaklaşık dört yüz yıl sürdü. Çok kanlı bir süreçten sonra bu ilk kent ve kır demokratik konfederalizm deneyimleri çeşitli nedenlerle (ideolojik, örgütsel, öndersel) merkeziyetçi monarşi ve ulus-devlet eğilimine yenik düştü. Yenik düşmeselerdi Avrupa'nın tarihi farklı yazılabilirdi. Bugünkü federal Almanya burjuva ulus-devlet faşizminden bu eski modele evrimsel olarak çok yavaş bir dönüşüm yaşamaktadır. Ama demokratik konfederalizm olarak değil burjuva federalizmi olarak.

"21. yüzyılın emperyalizmi onun sömürgeciliği artık ülkelerin dışında değil içindedir. Sadece sermaye tekelleri küreselleşmedi. İktidar ve devlet de küreselleşti. Küresel iktidarın içi dışı da kalmadı. Ulusal aidiyetinin de hiç önemi yoktur. Hepsi ortaktır. Askeri, ekonomik, kültürel ayrımın da anlamı kalmadı. Ortak dil İngilizce, kültür Anglo-Sakson, askeri örgüt NATO, uluslararası teşkilatı BM'dir"

Amsterdam ve Londra devrimsel süreçlerin önder kentleridir

Asıl patlamayı Hollanda ve İngiltere kentleri yaptılar. Bunda üç devrimin merkeziliğini birlikte ve yoğun yaşamaları rol oynadı. Ticaret, finans ve sanayi devrimleri asıl olarak Amsterdam ve Londra'da zafere ulaştı. Komünal federalizm her iki ülkede de kolayca bastırıldı. Diğer kent ve kır halkı merkeze ve ulus-devlete kolay teslim olmadı. Bunun için Hollanda ve İngiltere 16. ve 17. yüzyıl devrimleri gerekti. Amsterdam 17. ve 18., Londra 19. ve 20. yüzyıllar bu devrimsel süreçlerin önder kentleridir. Yeniçağ dünyasının merkezleridir. Büyük dönüşüm geçiren dünya merkezi uygarlık sistemini yönetiyorlardı. Hegemonik güç merkezleriydi. Nüfusları ve çelişkileri hızla büyüdü. Kentin asıl kanserolojik yapısı bu dönemde başladı. Sırayla Fransa, ABD, Doğu Avrupa, Rusya, Uzak Doğu, Latin Amerika, Ortadoğu ve Afrika'ya hastalıklı yapılarıyla taşındılar. 20. yüzyıl kentin tarihte kesin üstünlük kazanmaya başladığı 'süre'-ydi. Eski uygarlıkla birlikte, komünal kır dünyasının 12.000 yıl süren paradigmatik dünyasının başat rolünü kapitalist kentsel paradigma alıyordu.

Kent artık sadece ticaret, finans ve sanayi merkezi değildi. Tüm bir dünya görüşünün hegemonik merkeziydi. Başta üniversite ve akademik bilim yuvalarıyla, hastane ve hapishaneleriyle, sınıf ve bürokrasisiyle kurumlaşan bu paradigma eski eskatoloji (ahiret, uhrevilik) merkezli dünya görüşünün yerine katı pozitif bakışla kendini egemen kılmaya çalışıyordu. Aslında pozitivizm yeni burjuva sınıf diniydi. Fakat "bilimcilik" maskesi (önemi olağanüstü artmış olan bilimlerden yararlanarak) kendini sunmayı daha pratik ve başarılı buluyordu.

Sosyal kanserleşme ve kent

Kentlerin bu yapısıyla toplum gerçekten sosyal kansere yakalanmıştı. Aristo bile on bin nüfuslu kenti tahayyül etmemişti. Yüz bin, bir milyon, beş milyon, on milyon, on beş milyon, yirmi milyon ve hedef yirmi beş milyon kişilik kent! Bu gerçek bir kanserolojik büyüme değil de nedir? Böyle bir kenti sadece beslemek için orta boy bir ülkeyi çevresiyle kısa sürede yok etmek mümkündür. Bu büyümenin hiçbir mantığı yoktur. Toplumun, kentin doğasıyla birlikte Birinci Doğa'yı tahrip etmekten başka bir sonuç vermeyeceği açıktır. Hiçbir ülke ve çevre halkıyla birlikte bu büyüklükleri uzun süre taşıyamaz. Çevrenin gerçek yıkım nedeni bu kanserolojik büyümedir. Artık bir kent kendi ülkesini halkıyla birlikte işgal, istila, tahrip edip adeta sömürgeleştirmektedir. Yeni sömürgeci güç kenttir. Kentlerdeki küresel ticaret, finans ve sanayi tekelleridir. Onların plaza üsleridir. Bu plazaların eski kale

ve surları aratmayan güvenlik tedbirleri bu gerçeği doğrulamaktadır. 21. yüzyılın emperyalizmi onun sömürgeciliği artık ülkelerin dışında değil içindedir. Sadece yabancılar değil, daha çok ortaklarıdır. Sadece sermaye tekelleri küreselleşmedi. İktidar ve devlet de küreselleşti. Küresel iktidarın içi dışı da kalmadı. Ulusal aidiyetinin de hiç önemi yoktur. Hepsi ortaktır. Askeri, ekonomik, kültürel ayrımın da anlamı kalmadı. Ortak dil İngilizce, kültür Anglo-Sakson, askeri örgüt NATO, uluslararası teşkilatı BM'dir. Artık bir, iki değil birçok Newyork (ABD'nin hegemonik merkezi 1930'larda nöbet Londra'dan devralındı) Londra vardır.

Küresel kentler çağını yaşıyoruz. Küresel çağın kentleri sadece çevreyi kanser hücrelerinin hızıyla yok etmiyor, zihniyet ve yaşam tarzıyla da yok ediyor. Kentlinin zaten pek gelişmeyen asaleti, doğmadan kadükleşti. Modernlik, modalık gösterimleriyle gerçek canavarlığını gizlemek istiyor. Asıl barbar (faşizm, soykırım, sınırsız kültür kırım, nihayet toplum kırım), kenttir. Eski barbarı (göçmen kabilelerin barbar olduğuna hiç inanmıyorum) aratmayan her tür barbar kişi ve grup (spor fanatiğinden, AİDS'liye, çılgın partilerden, içi boş müzik gruplarına, imhacı bürokrasiden, piyasa vurguncularına, ahlakın hiçbir ilkesine bağlı olmayanlardan, robotlaşmış olanlara kadar sanal, simülaki hayalet çılgınları, medyakeş toplum) artık kır merkezli değil kent merkezli, bizzat kentin kendisidir.

Köy ve kent unsurları

Sonu nasıl gelecek, kestirilemez. Ama gezegenimizin bu dünyayı (kendisine ihanet eden, dünya ekolojisini imha etmekte kararlı) taşıyamayacağını tüm bilimsel veriler göstermektedir. Tekrar kıra taşınsalar da her yere kadar, hem de çok hastalıklılar. Kentin toplumunun "toplum kırım" sınırında seyrettiğini çok iyi kavramak gerekir. Hiç şüphesiz kentin bu durumundan sınıfsal, iktidar ve devletsel yapılar sorumludur. Müthiş kent rantı onları amansız barbar haline getirip kent canavarlığını (yeni, yeni Leviathanı) yarattı. Tümüyle kent halkının, toplumunun sorumlu tutulamayacağı açık. Ama kurunun yanında yaş da yanıyor. Varoşlar, kentin yeni Hıristiyanları bir yol bulmak zorundalar. Yoksa Neronlardan daha tehlikeli binlerce Neron tarafından yanmaktan beter halleri yaşamaya mahkûmlar. Sınırlı kalmış kent güzelliğini, ahlak ve aklını kurtarmayı düşünmek gerekir. Her toplumsal proje merkezine artık kent kaynaklı sorunları almak durumundadır. Tüm toplumsal ve ekolojik sorunlara ancak bu çerçevede anlamlı çözümler geliştirebileceğimiz asla göz ardı edilemez. Dünyanın ve toplumun çöküşü için başka neden aramayalım, yalnız kent kaynaklı olanlar daha şimdiden bu rolü fazlasıyla oynuyorlar.



Demokratik uygarlık perspektifinde (paradigmasında) köy ve kentin anlamı değişir. Nasıl ki tarım ve endüstri toplum doğasında birbirine gerekli iki üretim alanıysa köy ve kent de birbirlerini gereksindiren iki yerleşim birimidir. Aralarında mutlaka korunması gereken bir denge vardır. Bu denge aşılınca ekolojik felaketin, sınıf, devlet uzmanlaşmasının, sermaye tekelleşmesinin yolu açılmış olur. Ticaret gayri-meşru (fiyat farkını istismar ederek) yola girer. Kente evet ama sınıf-devlet-sermaye tekelleşmesine hayır noktası önemlidir. Tarihi, kent ve köy gelişimi açısından yorumlamak için bu temel kriterler esas alınmalıdır. Kent-sınıf-devlet üçlüsüne "uygarlık" yaftası vurulması tam bir ironidir. Gerçek toplumsal doğa çizgisinde yaşayan topluluklara "vahşi" "barbar" denmesi ise yavuz hırsız misalini hatırlatır. Gerçek barbarlık, vahşet, toplumsal doğanın talanı ve tahribidir ki bunu yapan kent-sınıf-devlet üçlüsünün ittifakından, yekvücut halli kentinden ileri gelmektedir. İdeolojik hegemonyanın gerçekleri ters yüz göstermesinin önemini bir kez daha bu ironik durumda net olarak görebilmekteyiz. İdeoloji, hem hakikate yaklaştırmada hem de uzaklaştırmada tarih boyunca önemini sürdürmüştür, sürdürmektedir. Demokratik uygarlık kent-sınıf-devlet üçlüsünün birleşik hareketini gerçek barbarlık, bunun karşısında olanlarını ise gerçek ahlaki ve politik toplumu ifade ettiğini varsayar, ideolojikleştirir.

Köy toplumu kültürün temel kaynağıdır

Köy toplumu ilk yerleşim olgusu olarak önemlidir. Endüstri çağında yenilenerek sürdürülmesi ekolojik yaşamın vazgeçilmez gereğidir. Köy, sadece bir fiziki olgu değildir, kültürün temel kaynaklarındandır. Toplumun aile gibi temel birimlerindendir. Şehrin, endüstrinin, burjuvazinin sınıf ve devlet olarak saldırısı bu gerçeği değiştirmez. Ahlaki ve politik toplumun en uygun uygulanma birimi olarak da büyük önem taşır. Kent ise köyle yeniden dengelenmesi açısından hem nüfus, hem

işlevsellik anlamında kesin dönüşüm sağlanması koşuluyla gereklidir. Sömürü ve baskı çarkının merkezi olmaktan çıkarılması, toplumsal gelişmenin gelişkin bir boyutu olarak rol oynayabilmesi ancak köklü dönüşümle mümkündür. Orta sınıfın ve sermayenin hem devlet hem şirket bürokrasileri olarak kanserolojik büyümesinin mekânı olmaktan çıkarılması çağımız toplumunun kurtuluşunda merkezi bir anlama sahiptir. Mevcut halleriyle kentler kapsam ve anlamlarıyla gerçekten toplumu hızla tüketen (ekolojik ve toplum kırım olarak) ana merkezler konumundadır. Klasik uygarlığın iflasını kanıtlayan en sağlam belgelerdir. Roma tekti ve tüm ilk çağdı. Çöküşü de tekti ve ilkçağdı. Günümüz kentleri ise tüm toplum yutum (kır ve köy dâhil) merkezleri olarak kanserolojik toplumun çoğul ve nerdeyse her şeyidir. İnsan toplum olarak bu hale düşmüş kentten kurtulmadıkça kentin onu toplumsal doğa olmaktan çıkaracağından kuşku duyulmamalıdır! Demokratik uygarlık sistematiğinde köy ve kentin uyumsal birliği ideolojik ve yapısal olarak temel öneme haizdir. Toplumsal doğa ancak bu uyum temelinde varoluşunu güvence altında sürdürebilir.



Ekolojik endüstriyel toplum

Demokratik modernitenin ekonomik ve endüstriyel boyutunun temeli ekolojiktir. Ekonominin özellikle tanımını doğru yapmak önemlidir. Bu konuda ekonomi-politiğin muazzam bir saptırma ve köreltme aracı olduğunu kavramak öncelik taşır. Özellikle "kapitalist ekonomi" kavramı tam bir propaganda oyunu ve safsatadır. Kapitalizmin kendisi ekonomi olmayıp, ekonominin can düşmanıdır. Tekel kârı için yeryüzünü yaşanmaz hale getiren ve özünde toplumsal değerleri talana dayalı sistemli şebeke örgütlenmesidir. Kırk Haramiler ve korsanlardan farkı kendilerine çok yönlü bir ideolojik meşruiyet, yasal kılıf ve iktidarsal dayanaklar oluşturmalarıdır. Bu araçlarla kendi gerçek yüzlerini ve özlerini gizlemeye çalışırlar. Başta ekonomi-politik olmak üzere birçok sözde bilimsel disiplinlerle hakikatin kendisiymiş gibi kendilerini sunarlar. Muazzam bir ideoloji ve zordan örülü zırh olmazsa varlıklarını bir gün bile sürdüremezler. Bu yapısallıklarıyla toplumun temel varoluşu olan çevre anlamını da içeren ekonomik eylemini (ahlaki ve politik toplumun temel faaliyet biçimi) baskı ve sömürü altına alarak hem gelişmesini önlerler, hem de bir avuç azınlığın mutluluk kaynağına dönüştürürler.

Fernand Braudel'in ekonomi tanımlamasında temel insan ihtiyaçlarını zemin kat, tekel ve fiyat istismarını içermeyen pazar etrafındaki meta faaliyetlerinin esas ekonomi alanını belirleyen birinci kat ve bu iki katın üzerindeki tekel ağları ve fiyat istismarıyla oluşan üst katı asıl kapitalizm alanı olarak belirlemesi ve pazar karşıtı sayması (İ. Wallerstein bu saptamayı çok önemli bulur) büyük bir öğretici değere sahiptir. Liberalizmin ısrarla kapitalizmi, piyasa-pazar ekonomisi saymasının bu tanımlama ışığında tam bir safsata olduğu açıktır. Kapitalizmin pazarla ilişkisi ancak fiyat oyunlarıyla tekel kârı elde etmek ve bunun için gerekirse savaşlar, bunalımlar çıkartmaktan tutalım tüm ekonomiyi temel ihtiyaçları karşılayan bir faaliyet olmaktan çıkarıp en çok kâr getiren alanlara (azami kâr kanunu) kaydırmasına kadar her türlü çılgınlığı oynamaktan çekinmeyen vahşi bir oyun sistemidir. Oyun diyoruz, yani insan toplumunu temel varoluş nedenlerinden kopartacak kadar yaşam karşıtı bir eylem, saldırı tarzı olarak oyundur.

Genelde uygarlık tekelleri özelde kapitalist tekeller (tarım, ticaret, finans, iktidar ve ulus-devlet aygıtları) tarih boyunca tüm ekonomik çarpıtmaların, bunalımların, sorunların, açlık ve yoksullukların, çevre felaketlerinin temel etkenidir. Bu temel etken üzerinde ayrıca her tür sosyal-siyasal sınıflaşmalar, iktidarlar, aşırı kentleşmeler (bunlara dayalı tüm hastalıklar) ideolojik saptırmalar (her tür dini metafizik ve bilimci dogmalar), çirkinlikler (sanatın çarpıtılması) ve kötülükler (ahlaki yoksulluk ve bozulmalar) yükselir. Kapitalist modernitenin son dört yüz yılı bu saptamalara ilişkin sayısız örnek sunmaktadır.

Ekonominin gerçek anlamı

Demokratik modernitede ekonomi gerçek anlamına kavuşur. Hem zemin katının temel ihtiyaçları olarak kullanım değerleri (en önemli ihtiyaçları giderme özelliği) hem gerçek bir piyasa-pazar ekonomisi olarak değişim değerini (metaların bir biriyle değişim oranları) ortaya çıkaran anlamlı sistematik yapıyı ifade eder. Ekonomi üzerinde kâr hesapları yapılan bir alan olmaktan çıkar. Temel ihtiyaçların sınıf ayrımına yol açmadan ve ekolojiye zarar vermeden nasıl ve hangi yöntemlerle en verimli kılınacağı bir toplumsal eylem alanı olarak ekonomi gerçek anlamına kavuşur. Ahlaki ve

politik toplumun hem üzerinde gelişeceği, hem geliştireceği temel faaliyet biçimi olarak anlam kazanır.

Marksist ekonomi-politik de dâhil modernitenin ekonomi anlayışı, sınıfsal bakış açısından (burjuvazinin hegemonik bakış açısı) kurtulamamışlardır. Değeri, işçi ve patron ikilisine bağlayarak tüm tarihsel-toplum zeminini ihmal ve örtbas durumunda kalmışlardır. Değer tarihsel toplumun bir ürünüdür. Patron ve tavizci işçi bu ürünün bırakalım sağlayıcısı olmalarını temelde gaspçısı konumundalar. Bunun kanıtı çok açıktır. Ücretsiz kadın emeği olmadan bir tek patron ve tavizci işçisi karnını bile doyuramaz. Günlük yaşamını çeviremez. Bu örnek bile kapitalizmin gayri-ekonomik çehresini netçe göstermektedir. Kaldı ki tarihsel-toplum olmadan genelde uygarlığın özelde resmi modernitenin varlık kazanamayacağını kapsamlıca göstermiş bulunuyoruz.

İşsizlik aşırı kâr amaçlı ekonominin ürünüdür

Demokratik modernitenin ekonomik boyutunda kullanım ve değişim değerlerinin endüstriyel ve ekolojiksel bütünlüğü esastır. Endüstrinin sınırı ekolojiye ve temel ihtiyaçların sınırına dayanır. Bu iki sınırı aşamaz. Bu durumda ortaya çıkacak endüstri eko-endüstridir. Ekolojik olmayan endüstri ekonomik olmayan endüstridir. Ekoloji ile bağını yitiren endüstrinin makineleşmiş bir canavardan (sürekli çevreyi yiyerek imha eden) farkı yoktur. Yine temel ihtiyaçlar ekonomisiyle bağını yitiren bir endüstrinin kâr amacından başka bir değeri yoktur. Eko-endüstri bu gerekçelerle temel ilke durumundadır. Tüm ekonomik faaliyetlerin bağlı olması gereken ana ilkedir. Bu durumda ekonomik eylem gerçek anlamını bulur; işsizlik, fazla ve eksik üretim, az ve çok gelişmiş ülke ve bölgeler, köy-kent zıtlığı, sınıf uçurumları, ekonomik bunalım ve savaşların toplumsal zemini de ortadan kalkmış olur.

İşsizlik tamamen kâr amaçlı ekonomik yapılanma çarpıklığının bir sonucudur. Demokratik modernitenin ekonomik boyutunda bu çarpıklığa yer yoktur. İşsizlik en insanlık dışı bir toplumsal durumdur. Fazla ve eksik üretim de yine kâr amaçlı ekonomik yapının çarpıklığının sonucudur. Temel ihtiyaçlar dururken ve endüstri bu kadar gelişmişken ne eksik üretimin, ne fazladan üretimin bir anlamı vardır. İklimsel, doğal koşullar dışında insan eliyle eksik ve fazla üretimin en az işsizlik kadar insanlık dışı bir durumu ifade ettiğini önemle belirtmek durumundayım. Az veya çok gelişmiş ülkeler ve bölgeler meselesi de yine aynı kâr amaçlı ekonominin oluşturduğu insanlık dışı durumun başka bir ifadesidir. Böylelikle ülkeler ve bölgeler arasındaki her türlü çatışmanın tohumlarını ekerek bitmez tükenmez yerel, ulusal ve uluslararası bunalım ve savaşlara yol açar. İnsan toplumu hizmetindeki bir ekonominin asla bu durumlara yol açmayacağı, açmaması gereği açıktır.

Yapısal dönüşüm gereklidir

Tarihsel-toplum boyunca bir uyumun ve işbölümünün üzerine kurulu köy-kent ilişkilerinin gittikçe derinleşen çelişkilere dönüşmeleri ve köy-tarım toplumunun aleyhine bozulması yine temelde ekonominin kâr amaçlı düzenlemelere tabi tutulmasıyla bağlantılıdır. Kent ve köyün, tarım, zanaat ve endüstrinin bir birilerini beslemeye dayalı ilişkilerinin yerini; bir birilerini tasfiye eden ilişkilere bırakması azami kâr kanunun vahim sonuçlarından bir başkasıdır. Köy ve tarım toplumu adeta tasfiyenin eşiğine getirilirken, kent ve endüstri kanserolojik bir büyüme sürecine girmiştir. Sadece ekonomi değil, tarihsel-toplumun kendisi tasfiye ile yüz yüze bırakılmıştır.

Azami kâr kanuna dayalı ekonominin bu yönlü çarpıtmalara uğratılması beraberinde sınıflaşmayı, politik çatışmayı, yerel, ulusal ve uluslararası her tür savaşa yol açmıştır. Uygarlık anlatılarında sanki insanlığın kaderiymiş gibi sunulan tüm bu olumsuzlukların temelinde açık ki ekonominin ekonomi karşıtı kapitalist bireycilik ve tekelcilik tarafından sömürgeleştirilmesi ve talanı yatmaktadır.

Demokratik modernite ekonomiyi bu karşı eğilimlerden kurtarmakla kalmaz. Daha gelişmiş koşullarla işsizliği ve yoksulluğu tanımayan, fazla ve eksik üretime yer vermeyen, az ve çok gelişmiş ülke ve bölge farklılıklarını asgariye indiren, köy-kent çelişkisini birbirini besleyen ilişkilere dönüştüren sistematiğe sahiptir. Kendi sistematiği içerisinde toplumsal ve ekonomik farklılıklar sınıfsal sömürü boyutlarına taşınmaz. Sınıfsal gelişmeler derinleşmez. Bunalım ve savaş nedeni olabilecek ekonomik sömürü ve sosyal çelişkiler boyutlanmaz. Endüstriyalizm ve kentleşmenin sadece köy ve tarımı değil gerçek yaşanır boyutlu kent ve endüstri faaliyetlerini yutmasına da demokratik modernite sistemi izin vermez. Bunun mekanizması demokratik modernitenin temel boyutlarında bütünsellik halinde verilidir. Tüm topluluklar ekonomik faaliyetlerinde ahlaki ve politik boyutla bağlantılı, ekolojik ve endüstriyel unsurların bütünlük içinde ele alır. Birbirlerinden kopmaz bağlarla bağlantılıdır. Bireycilik ve tekelciliğin parçalayıcı pençelerine bir şey bırakılmaz. Eko-ekonomik ve eko-endüstri tüm toplumsal faaliyetlerde göz önünde tutulur. Bu temelde sadece çevreyi yeniden onarma ve tarımı canlandırma, köyü en sağlıklı çevreye sahip yaşam alanına çevirme projeleri bile tek başına tüm işsizliği ve yoksulluğu ortadan kaldırma potansiyeline sahiptir. İşsizlik insanın doğasına aykırıdır. Bu kadar gelişmiş bir zekâya sahip insanoğlunun, kızının işsiz kalması ancak insanın zoraki eli ile mümkündür ve nitekim öyle olmaktadır. Bir karıncanın bile işsiz görünmediği doğa, nasıl en gelişmiş varoluşunu işsiz ve çaresiz bıraksın. İnsan pratiğinin harika ürünü olan teknoloji ve ona dayalı endüstri çağında nasıl yoksulluk kader olsun. Açık ki gerekli olan sistemik yapısal dönüşümdür. Demokratik modernitenin hem tarihsel hem güncel gerçekliği insanı kendi pratiğine, emeğine yabancılaştırmayan özelliktedir. Endüstri devrimi bu pratiğin en büyük aşamalarından biri olarak toplum ve

ekonomisi için bir zaferdir. Sorun kapitalist modernitenin bu eşi görülmemiş zaferi daha başından itibaren kendi kâr kanunun hizmetine koymasıdır. Bunun için eşi görülmemiş bir bireycilik ve tekelcilik (ticari, sınaî, finans, iktidar ve ulus-devlet) inşa ederek tarihsel toplumu tasfiyenin eşiğine getirmesidir. Demokratik modernite bir anlamda bu çarpık modernite anlayış ve uygulamalarında sistematik ve yapısal devrimin adıdır. Eko-endüstri bu devrimin en temel boyutlarından biridir. Yalnız başına bu gerekçe bile demokratik modernitenin hayatiyetini kanıtlar.

Resmi modernitenin klasik ekonomik birimi aile ve profesyonel yapılı şirketler olarak sunulsa da amacı kâr olan birimlerdir. Hiçbirinin kâr dışında temel bir kaygısı yoktur. Dünya çapında ahtapot gibi kollarını yaymadıkları bir ekonomik alan bırakmamalarına karşın ilgilendikleri tek sorun azami kârın nasıl sağlanacağına ilişkindir. İşsizliğin devasa boyutlara ulaşması, yoksulluğun ve gelir uçurumunun çığ gibi büyümesi, bir yandan açlık içinde yüzen yüz milyonlarca insan kırılırken muazzam üretim potansiyelinin boş bırakılması, fazla ve eksik üretimli bunalımlara yol açılması, tarımın iflas ettirilmesi ve köy toplumunun tasfiyesi hep azami kâr kanununa dayalı şirketleşme, ekonomik –daha doğrusu ekonomi dışı- birimlerin faaliyetleri sonucudur. Demokratik modernitenin temel ekonomik birimi zihniyet ve yapı olarak elbette bu kâr amaçlı şirket birimlerine karşıt olacaktır.

Eko-topluluk ekonomisi

Ekonomi, tarih boyunca hep hassas bir konu olarak ahlaki ve politik toplumun baş kaygısını teşkil etmiştir. İşin ucunda kıtlık, açlık, ölüm gibi toplumu topyekûn tehdit eden olgular vardır. Kâr, birikim gibi hiçbir zaman toplumlarca meşru kabul edilmemiş, hep kötülüklerin, hırsızlıkların kaynağı olarak görülmüş ve fırsat bulundukça müsadere edilmekten çekinilmemiştir. Böyle bir amaca bağlı olarak ekonominin inşa edilemeyeceği çok açıktır. Zaten açıklandığı gibi özü gereği ekonomi karşıtı bir faaliyet için ekonomiden bahsetmek çelişkinin ta kendisidir. Bu çelişkiden kurtulmanın yegâne yolu eko-topluluk ekonomisidir. Binlerce eko-toplum koşullar gereği bir ekonomik birim olarak kendini örgütleyebilir. Tarımda aileler tarafından parçalana parçalana birim özelliğini kaybetmiş toprakların eko-endüstri ilkesi de göz önüne alınarak yeniden örgütlenmesi çoktan ivedilik kazanmış bir sorundur. Tarımda eko-toplulukların oluşturulması demokratik modernitenin en esaslı ekonomik ilkelerinden biridir. Bununla bağlantılı serflik ve kölelikten kalma çiftlik anlayışları da gerçekliğini yitirmiştir. Ekolojik ölçekte tarım birlikleri oluşturularak gerçekleştirilecek eko-topluluklar köy modernitesinin de temelidir. Yani köy veya modern köy bir eko-topluluk olarak, ekolojik ölçekli ekonomik birimler olarak varoluşunu yeniden kazanabilir.

"Ekonomi teknik bir alt yapı sorunu değildir. İnsanın ekonomiden kopartılması bütün yabancılaştırılmaların temelidir. Bunun önlenmesi şarttır. Ekonomi mutlaka topluluk eksenli, ekolojik ve verimlilik esaslarına bağlı olarak örgütlenmesi gereken, toplumun temel varoluş koşuludur. Ekoloji eksenli kent planlamasında ekonomi genel bütünlüğün bir parçası olarak düzenlenir"

Şehirlerde de benzer eko-topluluklar oluşturulabilir. Ekoloji eksenli kent planlamasında ekonomi genel bütünlüğün bir parçası olarak düzenlenir. Tıpkı kenti yutan bürokrasi olmaması gerektiği gibi, Kenti yutan ekonomi olamaz. Her kentin doğasına uygun ekonomik faaliyetler, kâr amaçlı olmayan şehir halkının işsizliğini, yoksulluğunu ortadan kaldırmayı hedefleyen, optimal büyüklükte birimler olarak örgütlenir. Nüfus yapı ve yeteneklerine uygun olarak bu birimlere dağıtılabilir.

Belki de sosyalist planlı bir ekonomiden bahsediyoruz gibi gelebilir. Fakat bahsettiğimiz model farklıdır. Merkezi planlama, kumanda ekonomisiyle alakası olmadığı gibi vahşi kâr amaçlı ekonomi dışı sözde ekonomik şirketlerle de alakası yoktur. Yerel ahlaki ve politik toplumun karar ve eylemini gerçekleştirdiği bir yapıdır. Elbette ulusal, bölgesel hatta uluslararası koşulları göz önüne getiren bir koordinasyon her zaman gereklidir. Ama bu kararın ve eylemin yerel toplumun inisiyatifinde olduğunu ortadan kaldırmaz. Tekrarlamalıyım ki ekonomi teknik bir alt yapı sorunu değildir. Toplumların temel varoluş yapısı olarak toplumun tümünün görüş, tartışma, karar ve örgütsel eylemiyle, çalışmasıyla gerçekleştirilen bir faaliyettir. İnsanın ekonomiden kopartılması bütün yabancılaştırılmaların temelidir. Bunun önlenmesi şart olduğu gibi yegane yolu da ekonomiyi tüm topluluklara mal etmekten geçer. Biri yer, biri bakardan kıyamet koptuğu gibi biri çalışır, biri boşta gezerden de kıyamet kopar. Ekonomi mutlaka topluluk eksenli, ekolojik ve verimlilik esaslarına bağlı olarak örgütlenmesi gereken, toplumun temel varoluş koşuludur. Toplumdan, topluluklardan başka hiç kimse bu varoluş hakkına ne sahip olabilir ne de ortadan kaldırabilir. Birimler ister ticari, ister sınaî, ister tarım hatta sadece aracı rol oynamak kaydıyla finansal olsun, bu temel ilkelere uymak durumundadır. Devasa bir fabrikanın da bir köy-tarım biriminin de temelinde bu ilkeler olmalıdır.

Yeni sistemin mülkiyet sorunu

Demokratik modernitede ekonomik birimlerin mülkiyeti önemini yitirir ve ikinci planda kalır. Mülkiyet elbette ilkelere uygun tasarrufta bulunan topluluklara ait olacaktır. Ne aile mülkiyeti, ne devlet mülkiyeti modern ekonomiye yanıt oluşturamaz. Hiyerarşiden kalma devlet ve aile mülkiyeti ka-



pitalist modernitede bile varlığını sürdüremez durumdadır. Hatta şirketler bile ekonomik gerekçelerin zorlaması nedeniyle gittikçe çalışanların ortak mülkiyetine girmektedir. Tıpkı iki uygarlık sistemi iç içe yaşadıkları gibi mülkiyet sistemleri de uzun süre iç içeliği koruyacaktır. Topluluk mülkiyetinde bile aile mülkiyeti varlığını koruduğu gibi devletin de varlığı etkisini, payını sürdürecektir. Önemli olan çevreye, üretkenliğe, işsizliğe yanıt olabilecek esnek mülkiyet normlarına açık olmaktır. Topluluksuz bu değerler oluşamayacağına göre yine optimal sınırlarda sorunları çözmek en doğrusudur. Demokratik modernite; tarih boyunca komünal varlığını hiçbir zaman yitirmemiş topluluk temelli mülkiyeti, modern koşullarda yeniden ahlaki ve politik toplumun temeline yerleştirerek tarihsel rolünü bu konuda da başarıyla oynayabilecek durumdadır

Ekolojik krizin modernite döneminde patlak vermesi tesadüf değildir. Sistemin ekonomik karşıtlığıyla ilgilidir. Yapısallık taşır. Biyolojik denge esas olarak türlerin simbiotik (karşılıklı birbirini besleyerek sürdürme) ilişkileriyle sağlanır. Evrensel zekânın biyoloji payına düşeni böylesi bir düzenlemeyi sağlamıştır. Yaşamı farklılıkların gerçekleşimi ve gelişimi olarak tanımlamaya çalışmıştık. Biyolojik denge bu kurala bağlıdır. Farklılık oluşumunun özgürlük, seçim kabiliyetiyle bağına da değinmiştim. Mikro alemle (en küçük enerji ve madde parçacıkları, paketleri) makro alem (Astronomik büyüklükte madde ve enerji adaları) benzer sistemle çalışır. Farklılıkları gerçekleştiren ilişki tarzlarının nedenselliği soruşturulamamaktadır. Şimdilik "öyle oldukları için öyledir" demekle yetiniyoruz. Belki de bilgi yetersizliğimiz ve yanlış bilim anlayışımız gerçeği kavramaktan acizdir.

Kanserleşme ve kıyamet

İnsanın toplumsal doğası çevreyle ilişkilerinde bu evrensel kurala tabidir. Aynı zamanda en esnek zekâ yüklü doğası nedeniyle özgürlük ve seçim kabiliyeti en gelişkin türdür. Kapitalizmin anti-ekonomik tekelleri bu kuralla çelişir. Simbiotik ilişkiyi toplumun iç yapısında azami egemenlik ve iktidar, tahakküm ilişkisine dönüştürdüğü gibi çevreyle ekolojik bağları da doğaya hükmetme, sömürgeleştirme ilişkisine dönüştürür. Tıpkı katil yosunlar ve ya herhangi başka benzer bir türde görüldüğü gibi tüm çevreyi ve toplumu tek taraflı hâkimiyeti altına alarak azmanlaşır. Dev cüsseli bir dev (Leviathan) haline gelir. Sadece kâr-sermaye birikimine dayalı bir sistem başka türlü davranamaz. Aksi davranırsa, yani simbiotik ilişki tarzını alırsa kâr kanunu çalışmaz. Sistem dönüşmek zorunda kalır. Sanıldığının aksine doğa, çevre kendi öz mantık sistemleriyle dengededir. Kör kuvvetlerin esareti yanlış bir değerlendirmedir. Bu hassasiyeti yıkan uygarlık sistemi ve daha çok da günümüz tekelci, tahakkümcü modernitedir. İktidar gücü haline gelen orta sınıfın kanser türü büyümesi, temel yaşam alanları olan kentlerin benzer tarz da kanserojik büyümesi, dünyanın ulus-devlet zincirine bağlanması, çevre üzerindeki yıkımın gerçek toplumsal nedenleridir. Hem toplumsal doğanın en esnek zekâ yüklü yapılanmalarına karşı, hem de çevreyle simbiotik ilişkilerini, tahakküm ve sömürgeci ilişkilere dönüştürerek bu yıkımlara yol açar. Toplumsal krizle (daha doğrusu toplum kırımla) ekolojik kriz arasıda bu nedenle çok sıkı bir bağ vardır. İki alandaki krizler birbirilerini sürekli besler. Tekel kârı, zorunlu olarak nüfus artışı, işsizlik, açlık ve yoksulluğa yol açarken, aynı nüfus patlaması işsizlik, yoksulluk ve açlığını gidermek için çevreyi tahribe yönelmek zorunda kalır. Ormanlar, bitkiler, hayvanlar dünyası büyük tehlike altına girer. Şüphesiz bu durum tekellere daha fazla kâr olarak geri döner. Döngü devam ettikçe (örneğin nüfus 10 milyarı buldukça ve daha çok büyüdükçe) dünyanın kaldırma dengesi tamamen çözülür. Beklenen kıyamet böyle gerçekleşir.

Büyümenin sağlıklı biçimiyle kanserli biçimi hücre düzeyinde nasıl şaşırarak kansere, ölüme yol açarsa benzer tarzda tekel kâr büyümeleri sağlıklı büyümeyi engelleyerek toplumsal ve çevresel kanserolojik gelişmeyi tetiklemiş olur. Kaldı ki insan türünde biyolojik kanser hastalıklarının da bu toplumsal kanserlerin bir sonucu olarak geliştiği tıbben izah edilebilmektedir. İnsan türü gibi esnek zekâ düzeyi en yüksek olan bir varoluşun özgürlük ve seçim kabiliyeti her halde bir karıncadan az değildir. Karıncaların işsiz kaldığı görülmüş müdür ki insanlar mevcut zekâ halleriyle işsiz kalsınlar. Ekolojik amaçlı istihdamlar bir yandan çevreyi kurtarırken işsizliğe de temelli son verebilir. Böylesi yüzlerce saha bulmak mümkündür. Fakat azami kâr kanununa göre kârlı olmadıklarından istihdamdan yoksun kılınırlar. Ekolojik kılma-sistem arası ilişki açık ve sürdürülemez niteliktedir.

Toplumsal çöküş çevresel çöküşü beraberinde getirdi

Uygarlık sisteminin yol açtığı temel sorunlardan biri, toplum-çevre ilişkisindeki kritik dengenin bozulmasıdır. Toplumsal doğa yaşamı ve gelişiminin uzun evresinde çevre ile uyumunda kritik dengeye hep bağlı kaldı. Kendinden gelişimin dengeyi köklü değiştirecek sapmaların görülmemesi doğal gelişmenin de bir gereğidir. Sistemler esas olarak birbirini yıkarak değil, besleyerek gelişirler. Sapmalar oluştuğunda sistem mantıkları tarafından aşılmak durumundadır. Uygarlık bu anlamda toplumsal doğa sisteminde bir sapma olarak karşımıza çıkar. Her ne kadar uygarlık sistemi diyorsak da, bu deyimin ancak propagandif bir değeri vardır. Kendini gerçek toplumsal doğa sisteminin yerine ikame etmek için uydurulmuştur. Sistem olana barbarlık, göçerler, marjinal gruplar denilirken, toplumsal değerlerin sırtından asalakça beslenen şebekelere de uygarlık sistemi adı yakıştırılmıştır. Nerden bakılırsa bakılsın savaşlar, talanlar, yıkımlar, kırımlar, tekeller, haraç ve vergiler uygarlıksal gelişmenin ana belirtileri olup, gerçek barbarlık olarak değerlendirmeyi hak ederler. Sürekli köy ve şehir yıkımları, milyonlarca insanın katledilmesi toplumun büyük çoğunluğunun sömürü sistemi altına alınması toplumsal doğa sisteminin doğal bir gereği olmayıp, ancak sapması olarak değerlendirilebilir.

5000 yıllık uygarlık tarihi aynı zamanda bu sapmanın gelişme ve büyüme tarihidir. Ekolojik felaketlerin en çok uygarlığın geliştiği iddia edilen kapitalizm çağındaki patlamaları bu sapma gerçeğinin ret edilemez kanıtıdır. Toplumsal doğa yaklaşık üç milyon yıldır devam ede gelen yaşam sürecinde bu tip felaketlere yol açmadı. Toplumla çevre sistemleri birbirini besliyordu. Uygarlığın kısa olan tarihinde patlak veren ekolojik krizler kâr amaçlı yıkımsal özüyle ilgilidir. Sadece kapitalist kâr değil, tüm uygarlık süreçlerindeki aşırı değer birikimleri her iki doğanın yıkımıyla el ele yürümüştür. Piramitler de bir birikimdir. Ama ne tür toplumsal yıkımlar pahasına gerçekleştiği az çok tahayyül edilebilir. Buna benzer sayısız birikim çevre üzerine sürekli ilave yükler bindirdi. Toplumsal çöküş çevresel çöküşleri beraberinde getirdi. Kapitalist modernitenin sınırsız tekelci kâr yapılanmaları toplumun ve çevre ile dengesinin kaldıramayacağı ağırlıkları biriktire biriktire sonunda ekolojik kriz çağına girmiş olduk. Bunda endüstriyalizmin stratejik rolü belirleyici olmuştur. Fosil yakıtlara dayalı endüstrileşme ve modernizm bu belirleyicilikte esas etkendir. Ayrıca fosil yakıtların otomobildeki kullanımı dolaylı olarak trafik felaketlerini, o da beraberinde zincirleme yıkımlara götürebilmektedir. Böylece çevre felaketleri toplumsal felaketlere o da tekrar çevre felaketlerine dönüşerek zincirleme reaksiyon oluşmaktadır. Kapitalizm çağına rasyonalizm çağı denilmesi bu nedenle yanlıştır. Birikimin gözü kördür. Tüm birikim, tarihi boyunca çevre-toplum rasyonalitesiyle değil, bilakis körlükle hareket ettiği sonuçlarıyla ortadadır. Belki analitik olarak rasyonel olabilir. Ama çevrenin biricik zekâsı olan duygusal zekâ açısından da analitik zekânın tam bir körlük ve yıkım zekâsı olduğu yeterince açığa çıkmış durumdadır.

Daha önceki açılımlarımıza dayanarak, kent ve orta sınıfın iktidar odağı olmalarıyla ivme kazanan aşırı nüfus ve kent büyümeleri çevrenin kaldıracağı olgular değildir. Toplum doğası da bu olgulara dayanamaz. İktidar ve devletin sermaye biriktirme süreciyle iç içe büyümeleri hiçbir toplum ve çevre dengesinin kaldırabileceği hacimler, ağırlıklar değildir. Çevre ve toplumsal krizlerinin de iç içe ve süreklilik kazanması her iki alandaki tekelci büyümeyle ilgilidir. İki kriz sistemi olarak birbirini beslemektedir. Tüm bilimsel tespitler bu sarmalın elli yıl daha devamı halinde çöküşün sürdürülemez boyutlarda seyredeceği konusunda hem fikirdir. Görülüyor. Fakat sermaye iktidar tekellerinin kör ve yıkım karakteri, görmüyor, duymuyor, özü gereği böyle oluyor.

“Ekolojik hareketin feministlerde olduğu gibi ideolojik netliğe ihtiyacı vardır. Örgüt ve eylemliliğini dar kent sokaklarından tüm topluma kaydırması gerekir. Ekoloji esas olarak kırın, köy-tarım toplumunun, tüm konup, göç edenlerin, işsizlerin, kadınların eylem kılavuzudur. Demokratik modernitenin yeni inşa çalışmalarında ekolojinin önemli rol oynayacağını bütün açıklığıyla göstermektedir”

Yeni hareketin ideolojik sorunları

Çevre bilimci ve hareketinin nispeten yeni olan tarihi gün geçtikçe gelişiyor. Kadın gerçeğinde olduğu gibi olguya ilişkin bilim geliştikçe bilinç, bilinç geliştikçe hareket gelişiyor. Sivil toplumun en yaygın hareket alanıdır. Reel-sosyalistleri ve anarşistleri de gittikçe daha çok çekiyor. Sistem karşıtlığını en çok hissettiren hareket konumundadır. Tüm toplumu ilgilendirdiği için katılımlar sınıflar ve uluslarüstü bir nitelik kazanmış durumdadır. Burada da hareket üzerindeki liberalist ideolojik hegemonyanın izlerini yoğunca görmek mümkündür. Liberalizm her toplumsal konuda olduğu gibi ekolojik sorunda da yapısal özüyle ilgili yanı bastırıp, teknolojiyi, fosil yakıtları, tüketim toplumunu sorumlu göstermeye çalışıyor. Halbuki tüm bu yan olgular kendi modernite sisteminin (sistemsizliğinin) ürünüdür. Dolayısıyla ekolojik hareketin feminist harekette olduğu gibi ideolojik netliğe büyük ihtiyacı vardır. Örgüt ve eylemliliğini dar kent sokaklarından tüm topluma özellikle kırsal köy-tarım toplumuna kaydırması gerekir. Ekoloji esas olarak kırın, köy-tarım toplumunun, tüm konup, göç edenlerin, işsizlerin, kadınların eylem kılavuzudur. Demokratik modernitenin de temelini oluşturan bu gerçeklikler; yeni inşa çalışmalarında ekolojinin ne denli önemli rol oynayacağını bütün açıklığıyla göstermektedir.

Kültür toplumun kimliğidir

"Kimi dönemlerde toplumsal değişim ve dönüşüm kendisini çok acil, şiddetli bir şekilde dayattığı halde, yeni ihtiyaçların güçlükle karşılanmasının ve yeni ürünlerle buna cevap oluşturamamanın nedeni, geçmiş kültürün direniş göstermesidir. Dolayısıyla en iyi ve doğru biçimde yeni ihtiyaçları karşılama temelinde geleceği kurmak, değişim ve dönüşüm yaratmak, kendi geçmişini doğru bir sorgulamaya tabi tutmak temelinde gelişir"

Günümüzde eğer bir değişiklik gerekiyorsa, bir değişim ihtiyacı fark ediliyorsa, burada en önemli husus insanın geçmişine nasıl baktığıdır. Bu hususta insanın kültürel geçmişini nasıl ele aldığı çok önemlidir. Çünkü mutlak, sıfırdan veya durup dururken bir yaratım mümkün değildir. İhtiyaç dediğimiz şeyler bile geçmişin çelişki ve çatışmalarının günceldeki yansımasıdır. Bu açıdan kültürel kimlik değişiminde en etkileyici, en belirleyici olan şey geçmiş, gelenek, tecrübe ve birikim dediğimiz olgulardır. Bu olgular insan yaşamında belirleyici rol oynuyor. Bu gerçeklik insanda kendi geçmişini inkâr mı ediyor, yoksa tümüyle kabul mü ediyor, kendi geçmişine bilimsel bir yaklaşım sergileyerek olumsuzlukları aşmak istiyor mu, istemiyor mu realitesini ortaya çıkarır. Bir insan tutucu mu yoksa gelişmeye açık mı, yeni yaratacağı şeyler ait olduğu toplumun karakterine ve özüne uygun mu, yoksa değil mi? Tüm bu sorunların yukarıda belirttiğimiz gerçeklikle doğrudan bağı vardır. Bu kültürel değişim ve yeniden yaratım açısından son derece önemlidir.

Bu konuda bilimsel olmayan geçmişe inkârcılık biçimindeki yaklaşımlara rağmen, geçmiş günümüzde kendini dayatıyor, yaşatıyor. Kimi dönemlerde toplumsal değişim ve dönüşüm kendisini çok acil, şiddetli bir şekilde dayattığı halde, yeni ihtiyaçların güçlükle karşılanmasının ve yeni ürünlerle buna hızla cevap oluşturamamanın nedeni, geçmiş kültürün direniş göstermesidir. Dolayısıyla en iyi ve doğru biçimde yeni ihtiyaçları karşılama temelinde geleceği kurmak, değişim ve dönüşüm yaratmak, kendi geçmişini doğru bir sorgulamaya tabi tutmak temelinde gelişir. Eğer bu olmaz ve inkâr edilirse, yaratılacak şeyler çok fazla köklü olmazlar, fazla kalıcı olamazlar, sorunları çözemezler. Bu konuda çok tutucu bir yaklaşım geliştirilirse ihtiyaçlar karşılanmaz. Örneğin günümüz Ortadoğu toplumsal gerçekliğine baktığımızda, toplumsal değişimin kendisini çok şiddetli bir şekilde dayattığını görürüz. Ama Ortadoğu toplumları kendi geçmişlerini doğru bir tahlile tabi tutmadıklarından ya da kendi geçmiş kültürlerini sadece İslamiyet ile sınırlandırdıklarından ve bu noktada çok tutucu olduklarından, bu şiddetli değişim istemine rağmen, değişim oldukça zor gerçekleşiyor.



Geçmişi ele alış tarzı kendi kültürünü ifade eder

Avrupa toplumlarında da değişime geçmişi inkâr temelinde yaklaşıldığı için sürekli bir değişim yaşanmış, ama bu değişim toplumu çok monotonlaştırmış, çok köksüzleştirmiş, ruhsuz bir topluluk haline getirmiştir. Yani kültürel üretimler yapar ya da kültürel değerleri yaratırken insana doğru yaklaşılması, sağlam bir toplumsal yaşam için kaçınılmaz olmaktadır. Bu anlamda bir toplum kendi geçmişini nasıl ele alıyor, nasıl değerlendiriyor ve onun eğitimini nasıl veriyorsa, bu durum hem bugün hem de gelecekte yaratacağı kültürel ürünleri ve kültürel kimliğini de di-

"Düşüncenin felsefi ve ideolojik boyut kazanması insanlarda programın ve tasarının gelişmesine yol açıyor. Bu düzeyde düşünce kabiliyeti kazanmak öngörüyü de beraberinde getiriyor. Bu aşamadan sonra artık insanlar çok vasat, durağan ya da çok yavaş, salt duyumsadıkları ve gördükleri ihtiyaçlarına cevap verme temelinde gelişmiyorlar"

rekt etkiliyor. Bu anlamda kültürel değişim açısından değişimin okunması, değişimin yorumlanması, değişimin sorgulanması, giderek değişimin yaratılması çok önemli bir kültürel yaratım olarak ortaya çıkmaktadır. Bu da elbette kendi başına bir kültürdür. İnsanların kendi geçmişlerini ele alış tarzlarının kendisi de onların kültürünü ifade ediyor.

Bu noktalarda da daha çok etkileyici olan şey zihniyet yapısı oluyor. İnsanlar nasıl düşünüyorlar, mantıkları nasıl çalışıyor, sorgulama biçimleri nasıldır, kabul ve ret ölçüleri nelerdir, bir şeyi niye kabul ediyorlar, niye reddediyorlar biçiminde tanımlayabileceğimiz düşünüş yöntemi, yani insanların zihniyet düzeyleri, kendi kültür ürünleri ve kültürel değişimleri üzerinde etkide bulunuyor. Kültürel yeniden yaratım açısından belirtebileceğimiz önemli bir husus da budur. Dikkat edilirse, bütün bunlar insanın toplumsal gerçeklik içerisinde yaşadığı özellikleridir. Bu özellikler bir şekilde kişilikte somutluk kazanıyor, yani kişide kendisini dışa vuruyor. Böylelikle insanın kimliği haline gelmiş oluyor. Olumlu ya da olumsuz, insanlar bunları bir şekilde yaşam pratiklerinde somutlaştırıyorlar. Onun üzerinden kendilerini tanımlıyorlar.

İnsanların kendi emekleriyle ortaya çıkardıkları temelinde tanımlama yapmalarını sağlayan en önemli kültürel değer manevi kültür ve giderek maddi bir olguya dönüşecek olan ideolojidir. Bu aslında eylemleri adlandırma, ölçü koyma ve insanın kendisiyle ürünü arasında bağ kurma işidir. Çünkü düşüncenin felsefi ve ideolojik boyut kazanması insanlarda programın ve tasarının gelişmesine yol açıyor. Bu düzeyde düşünce kabiliyeti kazanmak öngörüyü de beraberinde getiriyor. Bu aşamadan sonra artık insanlar çok vasat, durağan ya da çok yavaş, salt duyumsadıkları ve gördükleri ihtiyaçlarına cevap verme temelinde gelişmiyorlar. Düşüncenin sistem kazanmasıyla toplumsal ihtiyaçlar kendisini şiddetli bir şekilde hissettirmeden bile, insanlar olası ya da olabilecek ihtiyaçlarını tanımlıyor ve bunlara cevap vermek için uğraş içine giriyorlar.

Kalıcılaşmak için toplumsallığa ihtiyaç vardır

Toplumsal değişimde bu aşama, insanın akıl yapısındaki değişim ve dönüşümün kökleşmesiyle gelişiyor. Toplumsal yaşamı organize etmede ideoloji bu evrede devreye girer. Bu daha çok toplumsal gerçeklik açısından devletçi topluma tekabül eden bir süreçtir. Daha doğrusu, aklın yaşadığı gelişmenin toplumu daha gelişkin bir özgürlük sistemine götürebileceği, bunun imkânlarını yakaladığı bir aşamada akıl devletleştiriliyor.

Burada da kültür için ikinci bir olgu devreye giriyor. Kültür yaratmada ilk aşama, doğanın zorluklarına rağmen yaşama çabası ve yaşama isteminin pratik sonuçlarının ortaya çıkardıklarıydı. Kültür yaratmada ikinci bir aşama da bilinçli toplumsallık geliştikten sonra, toplumsal ilişkilerin kendisiyle birlikte insan düşüncesinde, yaşam tarzında ve ilişkilerinde yarattığı yeni ihtiyaçlara verilen cevapların yol açtığı gelişmedir. İnsan toplumsallaşıp toplumsal ilişkiler içerisine girdikten sonra, toplumsal yapının özelliklerinden kaynaklanan ihtiyaçlarla karşılaşır. Toplumsal yaşamı devam ettirmek ve çelişkilerini çözmek, bu aşamayla birlikte doğaya cevap vermek kadar gerekli hale gelmiş oluyor. Çünkü toplum insanın aynen doğa gibi içinde ve üzerinde kendini yaşattığı alandır. İnsanın doğa karşısındaki duruşu -özellikle tarihin ilk süreçlerinde- daha çok hayvanidir. Beslenme ve korunma, ağırlıkta hayvanları taklit etme biçiminde giderilmiştir denilebilir veya hayvanla insan arasında belirgin bir farklılık henüz oluşmuş değildir.

Kuşkusuz bu süreçteki duruşun içinde de insana has şeyler vardır. Hayvanlarda olmayan insan topluluğuna has özellikler oluşmuştur. Ancak bu pek çarpıcı ve belirgin değildir. Fakat insanlar "Biz toplum biçiminde yaşamaya mecburuz" duygusunu fark ettiklerinde ve bunda yol aldıklarında, insan bir varlık haline geliyor ve gerçek kültür dediğimiz olgu da böylece ortaya çıkıyor. İşte tam olarak kültür derken, toplumsal bir varlık olarak insanın doğa üzerinde yarattığı maddi ve manevi her şeydir ilkesi böylece ortaya çıkıyor. Zaten kalıcılaşan değerler de bu biçimde ortaya çıkıyor. Çünkü kalıcılaşmak için toplumsallığa ihtiyaç vardır. Neden? Çünkü toplum bellek yaratarak kalıcılaşmayı sağlıyor. Toplumsallıkla kültürel değerler insanların duygu ve düşüncelerine nakşoluyor. Buna maddi değerlerin maneviyata, manevi değerlerin de maddi birer olguya dönüşmesi de diyebiliriz. Yani düşünce-pratik-düşünce diyalektiği toplumsallıkla birlikte yaşamdaki yerini sağlam kuruyor.

Toplumun kalıcılaşmayı ve devamlılığı sağlaması insanlığı yaratmasından ileri geliyor. Örneğin şu an bir topluluğuz, Kürt topluluğuyuz. Bizim Kürt toplumu içerisinde aldığımız zihniyet, Kürtlerin binlerce yıldır yaşadıkları zihniyetin bir devamıdır. Onun için on binlerce yıl önce yaşanmış olan şeyler bir şekilde bizim bir arada olmamızdan kaynaklı olarak bizde de yaşanıyor. Toplumsal kalıcılaşma kendisini bu biçimde devam ettiriyor. Yani insan bir toplum içerisinde doğuyor, o toplum içerisinde bilinç kazanıyor, o toplum içerisinde tecrübe ediniyor. O toplumun yaşam tarzına göre

bir kimlik kazanıyor. Böylelikle geçmiş ve gelecek arasında bir köprü kurarak bir devamlılık sağlıyor. Bu temelde kültürle kimlik kazanma ya da kültürün bir yaşam tarzına dönüşmesi de gerçekleşmiş oluyor.

Kültür toplumsallaşmanın kökleşmesiyle ortaya çıkıyor

Toplumsal bir varlık olarak insanın hayat içindeki ilişkilerinde yaşadığı çelişkilerini gidermesi ve bir insan olarak kendisini bir topluluk içerisinde ifade etmesi için gerekli her yöntem de kültürleşmede önemlidir. Burada da farklı bir durum ortaya çıkıyor. İnsanın yaşamında güdülere cevap vermesinin hayvansal tarzda olduğu bir dönem vardır. Bu sürecin de insanlaşmanın devamı için önemli etkileri olmuştur. Ama birebir insan yaratımı olarak kültür, toplumsallaşmanın kökleşmesiyle birlikte devam eden sürecin sonucu olarak ortaya çıkıyor. Bu anlamda da biz kültürü toplumun dışa yansıması ya da kimliği olarak ifade ediyoruz; toplumsallaşmayla birlikte insanlığın yarattığı şeyler olarak ele alıyoruz. Böyle bir tanımlama daha çok kültürü ifade ediyor. Bu son vurgular Önderlik tanımlamalarının bizde yarattığı yoğunlaşmalara daha yakın durduğu için, kültürü tanımlarken daha fazla bizim kendi tanımımızdır diyebiliriz.

Toplumsallaşma gerçekleştikten sonra, toplumsal yaşamın kalıcılığı içinde kültür ürünlerini, kimliğini ve yaratımlarını zaten çok rahatlıkla ele alabiliyoruz. İnsanlar hangi süreçte neyi yaratmışlar, nasıl yaratmışlar, düşünceleri neymiş? Hangi dili kullanmışlar, hangi sanatı geliştirmişler, nerede geliştirmişler? Hangi süreçte hangi tarz üretim ve düşünce, hangi yaşam biçimi daha çok ön plandaymış? Bunlar zaten genel hatlarıyla bilinen şeylerdir ve diğer derslerin de konusudur. Genel olarak biz toplumu komünal demokratik toplum ve devletçi toplum olarak bir ayrıştırmaya tabi tutuyoruz. Devletçi toplumu da kendi içerisinde köleci dönem, feodal dönem, kapitalist dönem biçiminde bir ayrışmaya tabi tutuyoruz. Bunlar hakkında da yine çözümlemeler yapılmıştır. Önder Apo, demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması ile bunları daha net bir şekilde ifadeye kavuşturmuştur. Bunlar bilinen şeylerdir. Bizim burada kültür açısından belirteceğimiz şey, kültürün insanla olan direkt ilişkisinden ötürü, kültürün kimlikle ilişkisi, kültürün toplumsal varlıkla ilişkisi, toplumsal varlığa dönüşmüş insan ürünlerinin toplumsal sistemler değişince buna bağlı yaşadıkları konusudur.

Her kültürel değer yaratıldığı dönemin ruhunu içinde taşır

İnsanın komünal toplum döneminde bir şeyler yaratması, komünal demokratik yaşamın devamı için bir şeyler yaratması demektir. Devletçi toplum döneminde de bir şeyler yaratılıyorsa, bu yaratımların önemli bir kısmı bu yaşamın devam ettirilmesine dönük bir yaratımı ifade eder. Çünkü her kültürel değer yaratıldığı dönemin ruhunu kendi içinde taşır. Bir ürünün ruhu, yani işlevselliği değişik olsa da, kullanım biçimi içinde bulunduğu dönemin karakterinden uzak olamaz. Yani her ürün belli bir amaç için işletilir.

Kültür için belirtebileceğimiz önemli bir husus da, insanın doğayla olan ilişkisinde, kendisiyle doğa arasına araç koymasıdır. İnsan biyolojik yapısı ve fiziki gücü itibariyle direkt doğayla karşı karşıya geldiğinde ciddi zaaflar yaşayan bir duruştadır. İnsan bu zaaflarını araç yaratarak aşmıştır. Dolayısıyla insanın bütün yaratımları aynı zamanda insanın kendisiyle doğa arasına koyduğu araçlardan oluşmuştur dersek yanılmış olmayız. Bütün insan üretimleri ya da ürünleri aynı zamanda insanın kendisiyle doğa arasına koyduğu araçlardan faydalanarak geliştirdikleridir de. Hangi ürün ve yaratımı ele alırsak alalım, her ürün veya yaratım insan açısından mutlaka bir araç da gerektiriyor. Örneğin düşünce bu anlamda insanın doğayı okumasını sağlayan bir araçtır; dil insanların kendi aralarındaki ilişkilerini geliştirebilmesi için başvurduğu bir araçtır. Yine insan, çok teknik bir üretim olarak tanımlayabileceğimiz ekonomik faaliyeti için bir sürü araç geliştirmiştir. Kendisini korumak için geliştirdiği ve desteğine başvurduğu bir yığın araç vardır. Barınak anlamında insanın kendisini yaşatabilmek için geliştirdiği korunak biçimleri vardır. Bu anlamda kültür ürünleri içerisinde insanların geliştirdiği, değiştirip dönüştürdüğü araçların da önemli bir yeri söz konusudur. Kültür ürünleri içerisinde en çok değişim ve dönüşüme uğratılan, insanların ihtiyaçlarını gidermek için geliştirdiği bu araçlardır. Özellikle teknik araçlar dediğimiz araçlarda sürekli bir değişim ve dönüşüm yaşanmaktadır.

Her aracın değişim ve dönüşümü insanda yeni bir düşünce ve pratiğe yol açıyor. Bu da kendisiyle yeni bir tanımlamayı getiriyor. Her tanımlama kendisiyle birlikte yeni bir anla-



ma gücünü yaratıyor. Her anlam gücü de kendisiyle birlikte hem toplumsal yaşam içerisinde, hem de yarattığı ürünlerde yeniliklerin ortaya çıkmasına neden oluyor.

Bir kültür hangi koşullarda şekillenmişse onun üzerinde gelişim sağlar

Ana başlıklar biçiminde kültür derken neyi kastetmeye çalıştığımız, kültürden neyin anlaşılması gerektiği konusunda dile getirebileceğimiz noktalar bunlardır. Somut olarak kültürleşmede bu noktalar çok önemlidir. Şimdi bunlar genel tanımlamalarımız oluyor. Bütün toplumlar için herkesin bir şekilde yaptığı şeylerdir bunlar. Bu çok genel bir çerçevedir, fakat biz biraz daha özgünleşmiş noktalara eğilelim. Bunu yapmamız için kültürel farklılıklardan bahsetmemiz gerekiyor.

İnsanlar biyolojik olarak birbirine benzerler. Yani insanlar arasında herhangi bir fark yoktur. Temel güdülerin karşılanması noktasında bütün insanların başvurduğu yöntemler üç aşağı beş yukarı birbirine benzerken, farklılıklar görülmeyecek kadar azdır. Bütün insanlar düşünür ve konuşurlar. Bütün insanlar yaşamlarını bir şekilde idame ettirmek için toplumsallaşmışlar ve bu biçimde kendilerini var etmişlerdir. Fakat bu benzerliğe rağmen, biz günümüzden hareketle yaşam içinde bir sürü farklılığın gerçekleşmiş olduğunu biliyoruz. Örneğin bir sürü düşünce sistemi, dil, kültür ve kimlik vardır. Bir iş çok çeşitli biçimlerde ve tarzda yapılıyor. Bunlar nasıl gelişiyor? Genel bir insanlıktan bahsediyorsak, insanlar arasında da bu kadar köklü bir benzerlikten bahsediyorsak, bu farklılık ya da değişiklik nasıl ortaya çıkıyor? Bu, kültür açısından özgün bir durumdur. Kültürel farklılığın neden kaynaklandığını da anlamak gerekir. İnsanlar neden kültürel bir farklılık yaratma gereği duymuşlardır? Madem hepimiz düşünüyoruz, düşünce de aklın bir ürünüdür diyoruz, her insanın duygu ve düşünceleri var diyoruz. O zaman neden tüm insanlar birbirine benzer düşünmüyorlar? Bütün insanlar açısından söylüyoruz: Neden tek bir düşünce yok, neden tek bir biçimde köy kurma yok, neden tek bir biçimde ziraat yapma yoktur? Neden bütün insanlar aynı dilde konuşmuyorlar, yani neden bu kadar farklılık oluşmak zorunda kalmıştır? Bu biraz özgün bir konudur.

"Genel bir insanlıktan bahsediyorsak, insanlar arasında da bu kadar köklü bir benzerlikten bahsediyorsak, bu farklılık ya da değişiklik nasıl ortaya çıkıyor? Bu, kültür açısından özgün bir durumdur. Kültürel farklılığın neden kaynaklandığını da anlamak gerekir. İnsanlar neden kültürel bir farklılık yaratma gereği duymuşlardır"

Bilindiği gibi, burada şöyle bir durum söz konusudur: Bir kültür nerede, hangi koşullarda, hangi temeller üzerinde şekillenmişse, onun üzerinden bir gelişimi yaşar. Burada bizim dikkat çekeceğimiz ya da göz önünde bulundurmamız gereken nokta, insanın coğrafyayla olan ilişkisidir. İnsan elde ettiği ürünlerin tümünü doğadan devşiriyor. O zaman insanların üzerinde yaşadıkları coğrafya parçasında kendileriyle doğa arasında kurdukları ilişkiler çok önemli oluyor. Coğrafyanın insana sunduğu imkânlar ve o coğrafyanın biçimi, çok somut bir şekilde düşünce ve dil üzerinde etkide bulunuyor. Bu da insanların farklılaşmasında köklü bir rol oynuyor. Bunu biraz daha somutlaştırırsak, Kürdistan'daki köy yaşamı, evlerin biçimi ve ev sayısının çokluğu veya azlığı, köydeki tarım biçimi, ürün zenginliği, ürünlerin ortaya çıkarılması için başvurulan yöntemler ve bu yöntemlerin pratikleşmesi için Kürt köyünün ilk süreçlerden beri kullandığı araçlar Hindistan'daki köy kültüründen ya da Nil vadisindeki bir köyünkinden farklıdır. Çünkü kültür konusunda doğayla ilişki ve çelişki dedik, insanların ihtiyaçlarından bahsettik. İhtiyaçların giderilmesi için, önce doğanın insana sundukları var, insanın bunları tanıması gerekir. Ya da ihtiyaçların doğanın özelliklerine dayanarak giderilmesi gerekir. Doğada bir canlı olarak ölmeden yaşamak isteyecekse, bunun için insanın doğanın dayattığı zorluklara çare bulması ilk adımdır dedik.

Kültürel farklılıkların oluşması insanın doğayla kurduğu ilişki biçiminden doğar

Coğrafi farklılık, her alanda iklimsel koşullara bağlı olan insanlara imkân sunuyor ya da zorluk çıkartıyor. Örneğin Hindistan'da bir köyün çamurdan yapılması fazla mantıklı olmaz. Yani Hindistan'da ev yapılırken, köy inşa edilirken çamurdan kerpiçle yapılmaz. Çünkü Hindistan'ın iklimi tropikal bir iklimdir ve sürekli yağmurlu bir hava vardır. O zaman bu yağmur karşısında kendisini korumaya alacaksa, bir insanın önce yağmurdan etkilenmeyecek bir madde bulması gerekir. Mezopotamya coğrafyası sıcak, aynı zamanda soğuk bir coğrafyadır. O zaman buradaki insanların kendilerini soğuğa ve sıcağa karşı koruyabileceği bir ürünü, doğada bu ürünün yapılmasına imkân sunan maddeyi tanımaları gerekecektir. Her iki insan da aynı ihtiyaca cevap veriyor. Ama doğanın dayattığı sorun farklıdır: Bir yerde yağmur, bir yerde de sıcak ve soğuk vardır. Onun için Mezopotamya'da insanların bulduğu yöntem çamurdan ev yapmak olmuştur. Bunun için kerpiç icat edilmiştir. Hindistan'dakiler de kamıştan ve yapraktan ev yapmışlardır. Hindistan'ın coğrafi koşullarında yerleşik yaşamın gelişmesi için insanların kesinlikle ağaçlardan, yapraklardan ve kamışlardan ev yapmaları gerekecektir. Çünkü çamurdan barınak yağmura dayanmaz.

Bu, doğa ile insan arasında kurulmuş harika bir ilişki biçimidir. İlk insanlık dönemlerini düşündüğümüzde, bunun basit bir yaratım olmadığını anlarız. Bugün nanoteknoloji dedikleri şey günümüz insanı için neyse, doğanın dilinden anlayarak yaşamayı başarmak da aslında aynı şeydir; hatta toplumsal yaşamın ilk dönemleri açısından ikincisi bundan daha büyük bir yaratımdır. Nanoteknolojiyi üst üste birikmiş tecrübelere dayanarak yapıyorlar. O dönemlerde yapılan her şey ilktir. Bunun için insanın toplumsal karakteri ve düşüncenin gelişim seyri düşünüldüğünde, Mezopotamya topraklarında yapılmış kerpiçten bir kulübe bugünün gökdelenlerinden kültürel olarak daha anlamlıdır, daha değerlidir.

Kültürel farklılıkların oluşması, insanın doğayla kurduğu ilişki biçiminden doğar. Yani farklı toplumlar, bu toplumların farklı kültürel değerlere sahip olması birilerinin canı istediği için değil, doğa ana emrettiği için öyle oluşmuştur. İşte tam da bu noktada egemenlerin toplumsal farklılıklara yaklaşımlarını, bu farklılıkları ele alış biçimlerini hatırlayalım. Örneğin dinler "Tanrı böyle istedi" diyorlar, kapitalistler "Ulusu ve ulus değerlerini biz geliştirdik" diyorlar. Ne kadar büyük bir yalan, değil mi? Biraz önce verdiğimiz örneğimizi biraz daha irdeleyelim. Çamurdan ev yapmak için bir sürü aşama gerekiyor. Ağaçtan, yapraktan ya da kamıştan ev yapabilmek için de farklı bir süreç ve aşamalar gerekiyor. Çamurdan kerpiç, kerpiçten ev yapmanız için farklı araçlara ihtiyacınız vardır. Kamıştan, yapraktan, ağaçtan ev yapmanız için farklı araçlara ihtiyacınız vardır.

Pratik insanları düşündürür

Bu basit bir örnek gibi gelebilir, ama bunu yaşamın her alanına yayalım. Bu sadece barınak açısından dile getirdiğimiz basit bir örneklendirmedir. İnsanların bunları yaparken, kendi aralarında kurdukları ilişkileri, bu emek sürecinde gereksinim duydukları araçları yaparken başvuracağı farklı yöntemler gibi. Bütün bunlar kökleştikçe, insan düşüncesinin diyalektiğine bağlı çok değişik anlamlar ortaya çıkmış oluyor. Pratik insanları düşündürür. Düşünce pratiğe neden olur. Bir de böyle zincirleme bir diyalektik vardır. İnsanın gelişimi açısından bir kere bu diyalektik işlemeye başladıktan sonra bunun önü alınamaz. Bu derinleştikçe coğrafyayla olan ilişki, köklü bağlanma, coğrafyayla insan arasındaki bu diyalektik birliktelik her coğrafyanın kendi koşulları içinde farklı bir kültürel yapılanmanın ortaya çıkmasına neden olur. Duyguda bunun yansıması yurtseverliktir. Yurtseverlik, toplumların yaşadıkları topraklarda doğanın kendilerine sundukları imkânlara minnet borçlarıdır ve oldukça insani olan bir kültürdür.

Mezopotamya ve Hindistan coğrafyaları karşılaştırması temelinde verdiğimiz örnekle devam edelim. Hindistan için testere ya da benzer kesici bir alet çok önemli bir araçtır. Kürtler ya da Mezopotamya halkları için de kürek çok önemli bir araca dönüşmüş oluyor. Kürek bir Mezopotamya köylüsü için vazgeçilmez bir araçtır. Testere de Hindistan'daki bir köylü için vazgeçilmez bir yaşam aracıdır. Bunu biraz daha derinleştirelim. Bir Mezopotamya köylüsü için testereyi kırmak çok fazla önemli değildir. Çünkü bu alete çok fazla ihtiyacı yoktur. Ama bir küreği kırarsanız, bu durum çok farklı bir duyguya neden olur. Çünkü burada ev onunla yapılıyor.

Bir de koruma güdüsü temelinde olaya bakalım. Hindistan'da yılanlar ve maymunlar çoktur; Mezopotamya topraklarında ise kurt ve ayı gibi vahşi hayvanlar daha çoktur. Her hayvanın insan karşısında bir refleksi vardır. Her hayvan insanla karşılaşınca bir pozisyona girer. Her hayvanın saldırganlığının yol açtığı bir çatışma biçimi vardır. Mezopotamya topraklarında yaşayan bir insan için kobra yılanı çok fazla bir şey ifade etmez. Çünkü kobrayı bilmiyordur. Ama kurt ve ayı için aynı şey geçerli değildir. Bunlara karşı kendisini korumasını öğrenir. Bunlardan korkar. Bir Mezopotamya köylüsünün kobrayı gördüğünde korku duygusu başka olur, kurt ve ayı karşısında başka olur. Bütün bunları yaşamın her alanına uyguladığımız zaman ne olur? Kültürel yaşamın çeşitliliği, zenginliği ortaya çıkar. Bu da dile yansır, türküler ve masallara yansır, halk danslarına yansır, atasözlerine yansır.





Doğa ile ilişkilerin gücü toplumsal zenginliğin kaynağıdır

Kültürel farklılık toplumsal yaşam geliştikçe, ihtiyaçlar karşılandıkça, bu ihtiyaçların karşılanması amacıyla insanlar araç yaptıkça kökleşiyor. Mezopotamya köylüsü ilk etapta testereyi bilmez, bu yüzden ona isim koyma gereği de duymaz. Hindistan köylüsü de belki küreği bilmez, küreğe isim koyma ihtiyacı duymaz. O zaman Mezopotamya dillerinde küreğin

bir ismi olur. Hindistan dillerinde ise testerenin bir ismi olur. Bu diyalektik dilde kendisini yansıtır. Hindistan'daki bir insan, bir topluluk kobra yılanıyla ilişkisini anlatırken bir davranış, bir dans, bir figür ortaya çıkarırken, Mezopotamya köylüsü de kurda ve ayıya karşı benzer bir pratik sergiler. Onun masallarında, türkülerinde kobra geçer, bunun masallarında, türkülerinde kurtla ayı geçer. Yani bunlar çok iyi bildiğimiz örnekler olduğu için veriyoruz.

Bizim burada anlatmaya çalıştığımız şey yaşam, toplum, ihtiyaç, değişim, dönüşüm, kısaca zenginliğimizde coğrafyanın etkisidir. İnsanların kökleri üzerinden nasıl bir yaşam yarattıkları iyi anlaşılmalıdır. Toplumlar arasında köklü ayrışmaların nasıl olduğu konusudur önemli olan. Bu diyalektikten ötürü toplumlar giderek birbirinden farklılaşıyor, ama özde aynı şeyi yapıyorlar. Birileri yağmurdan kendisini koruyor. Birileri soğuktan ve sıcaktan kendisini koruyor. Yapılan, özünde yaşamak için kendini korumaya almaktır, biyolojik ölümü engellemektir. Fakat bunun için kullanılan yöntemlerin çok değişik olduğunu gördük. Ama bu yöntemleri de kendisinden yaratmıyor, doğa ile ilişkisinden bunları çıkartıyor. Bu zenginliğin toplumsal yaşam içindeki iş bölümlerine dile düşünceye ve davranışlara yansımasıyla ve bu yansımaların anlama kavuşturulmasıyla her toplumun kendi kimliğini oluşturması gerçekleşiyor. Doğa ile ilişkilerin gücü toplumsal zenginliğin de kaynağıdır. Doğadan kopmak bu zenginliğin öldürülmesi demektir. Bu konuda hemen şunu söylemek gerekir: Günümüzde yaşanan sorunların bir nedeni de doğa ile toplumsal yaratım arasında yaşanan kopukluktur.

Demek ki, kültürel yaratım derken, öyle gelişigüzel şeylerden bahsetmiyoruz. "Benim gönlüm böyle istiyor, ben bunu yapacağım, bu da kültürdür" denilemez. İnsan yaratımlarının özünde böyle bir şey yoktur. Böyle olsaydı, insan o zaman insan olmazdı. Böyle olsaydı, zaten insan yaşamayı başaramazdı. İhtiyaç neyse, doğa hangi dayatmada bulunuyorsa, doğayı hangi alanda ve nasıl aşmak gerekiyorsa, toplumun ihtiyacı neyse ve bu ihtiyaçların giderilmesi için ne gerekiyorsa onlara cevap olmak kültürleşmektir; kültürel yaratıma katılmaktır. Bu, temel bir toplumsal kanundur ve her zaman da böyle olacaktır. Kültürel farklılığın oluşmasında toplum-doğa ilişkisi belirleyicidir. Bu kültürel zenginliğin oluşmasında diğer önemli faktör ise, toplumsal yapının maddi ve manevi alanlarda kapsamının büyümesidir. Toplumsal yapının içinde oluşan düşünceler, gelenek ve görenekler de kültürel zenginliğin oluşmasında önemli rol oynarlar. Ancak kültürel zenginliğin temeli toplum-doğa ilişkisi ile start almıştır.



Günümüzün sorunu özgürlük eşitlik ve adalet sorunudur

Verdiğimiz örneklerimizle devam edersek, belki günümüzde insanlar açısından temel sorun kobra yılanına, kurda, ayıya karşı kendini korumak ya da kürek yapmak değildir. Ama bugünün daha değişik toplum sorunları vardır. Nasıl ki bir dönemler bu hayvanlara karşı kendini korumak ve basit bir kulübe yapmak en temel sorun olduysa, bugün de ismi, çapı ve niteliği değişmiş sorunlarımız bulunmaktadır. Geçmişte kurt insanı yerdi, yılan zehiri öldürürdü. Şimdi bunlar yoktur veya çok azalmıştır diye sorun yok mu diyeceğiz? Tabii ki hayır. Kobra yılanından daha zehirli ve kurttan daha vahşi vakalar vardır. Örneğin Irak'ta olup bitenleri dünyadaki tüm kurtlar ve kobra yılanlarını toplayıp saldırtsanız yapamazlar. Kürt halkına uygulanan asimilasyonun uygulayıcılarının yol açtığı parçalanmayı -ki, bunlar kendilerini kurt soyundan biliyorlar- hiçbir kurt sürüsü yapamaz. Şunu demek istiyoruz: Zaman ve mekân değişmiş olsa da, her mekânın ve zamanın yılanı ve kurdu vardır. Önemli olan bunları tanımak, kendini bunlara karşı koruyacak yöntemler -kültür ürünleri- geliştirmektir.

Günümüzün temel sorunu özgürlük, eşitlik ve adalet sorunudur. Çünkü insan bilinci toplumsal gelişmişlik düzeyi, tecrübesi, araçları, yani teknolojik gelişme durumu, toplumsal yaşamın esenliği için doğanın yarattığı zorlukları bir noktaya kadar sorun olmaktan çıkartmıştır. Bu sözler yanlış anlaşılmasın; özünde toplumla doğa arasında bildik anlamda sorunlar yoktur. Karşılıklı bağımlılık biçiminde bir ilişkilenmenin olduğunu belirtmek daha doğrudur. Doğa toplumsal yaşam için mutlak anlamda gerekli olan mekândır, insan doğanın düşünen aklıdır. Eldeki araçlar, bilim ve teknolojiyle insan bir şekilde yaşamaya çalışıyor. Hatta öyle bir noktaya gelinmiştir ki, neredeyse insanlar ölümü bile durdurabilecek aşamaya varmışlardır. Ama toplum sadece maddi kültüre dayalı olarak yaşayabilecek bir varlık olamadığı için, günümüzde de farklı toplumsal sorunları oluşmuş durumdadır.

Ölümü tebessümle karşılamak

"Seninle ayrılığımızın 13. yılını geride bırakırken Zınarin, sensizliğe hiçbir zaman alışamadım, alışamadık. Özgürlük dağlarında attığım her adımda, daracık patikalarından her geçtiğimde, akan soğuk sularını her içtiğimde, soluduğum her havada ve yaktığımız her gerilla ateşinde benimleydin, bizimleydin. Melik Ahmet yollarından Marmara'nın maviliğine, Amed'den Botan'a, Behdinan'a ve Kandil'e uzanan yollarda olgunlaştığım an'larımdasın"

Yavaş adımlarla ilerlerken deniz kıyısında, gün batımının serin kızıllığında durup adalara, adalardan da öte ufuklara takılıyor gözlerim. Kayalıklardan izlerken hırçın dalgaları öfkem de kabarıyor. Düşündükçe geçmişi, anımsayınca simanı, duyar gibi olunca sesini kulaklarımda kar beyazlığında ürperen öfkem, çığlıklara dönüşüyor. Tanıdık melodileri mırıldanırken, tatlı bir tebessümle gözlerim doluyor. Uzaklardan yakınlaşan gemilerin, sahil sessizliğinde, yeşilliğin maviliğe karışan anlarda yaşayacağım, senden uzaklarda ve sana sen kadar yakınında. Paylaşırken aynı sıralarda olduğu gibi yine her sözcük Kürtçe olacaktı. Koşmak, haykırmak, sahilin sessizliğinde çığlık olmak istiyorum. Ama hayır! Ağlamayacaktım. Tıpkı sen gibi canlı ve güleç olacaktım. Yürüdüğün patikalarda yürüyecek, uyuduğun ağaç diplerinde uyuyacak, içtiğin soğuk sulardan tadacak, serin esen yellerde ilerleyecektim. Ve yine seni anlatacaklardı bana, moralinle, sevecenliğinle, kaygısız katılımınla...

Yıllarca yaşadığım koca İstanbul, şimdi bana dar geliyor. Korna sesleri ile insan kalabalığı ise boğuyor. Sensizliğin sessizliğinde seni yaşıyorum ZINARİN! Sıcaklığını hissediyorum, oturduğum minibüs koltuğundan gözlerime takılan çocukların gözbebeklerinde. İlerlerken caddelerden dar sokaklara, evin sessizliği karşılıyor beni. İçte kopan fırtınalarla yine seninle karşılaşıyorum. *"NONE! mamoste dıbe je çı?"* diye yine soruyorum sana. *"haydi çabuk ol, okula geç kalıyoruz."* Ve kapı önünde beklerken ki kızgın halin. Her sesini duyduğumda birbirine dolanan ayaklarımla, gelip elini sıkıca tutunca rahatlıyorum. El ele geçerken bakırcılar çarşısından, koşarak geçerken ana caddeyi, Palancılar sokağına nefes, nefese yetişiyoruz. Kan-ter içinde kendimizi evde buluyoruz. Kumbaramız dolsun diye harçlığımızı kullanmayıp, bir simiti paylaştığımızdaki ağız dolusu gülüşlerimiz. Ve bir de ödevlerimi yaptığında Meryem öğretmen anlayacak diye yaşadığımız korkularımız. Kısacık, düz, siyah saçlarına taktığın beyaz kurdelelerin esmer tenine ne kadar yakıştığını, bir de uzun, kıvırcık saçlarımın arsızlığından ne kadar acı çektiğimi anımsıyorum.

Esmer yüzündeki tebessümün yaşamımın bir parçası olmuştu

Yıllarca el ele yürüdüğümüz Melik Ahmet'ten, Ulu Camii'nin içinden gidegele büyüdük ZINARİN! Ayrılığın izleri derinlere inerken, birbirinden habersizce ayrı yerlerde, aynı sevdalara tutulduk. Tutkunduk sevdamıza, yellerin soğukluğuna ve yoldaşlıkların sıcaklığına. Oturduğum koltukta bakarken gülümseyen resmine bilinmeyen bir gücün büyüklüğü beni sana çekiyor. Ve düşen her gözyaşımda ilk değildi, duyduğum acı! Ancak ilk kez ayrılığın acısını derinden hissediyordum. Acının hüzne dönüştüğü, anlatılamayan duygularla salonun penceresinden Marmara'nın maviliğinden, dağ doruklarında gülümseyen esmer yüzünde yeni bir sayfaya açılıyordu yaşam, NUPELDA sıcaklığıyla...

Ve NUPELDA sıcaklığının yoldaşlığa büründüğü an'da, yükselen gerilla ateşinin etrafında yine yaşamımda, yaşamımızda sen vardın Zınarin. Soğuk Beşiri suyundan Mava alanında başlayan, Gabar'dan Herekol'a uzanan yolculuğuma benden habersizce yoldaş olmuştun. Baştanbaşa dolaşırken özgür Botan topraklarında seninle gerillayı, Amed'i yaşadım. Yine Akdağ'da, Newroz ateşi yükseldiğini izlerken buluyorum kendimi. Êkro'dan Lice'ye uzanan anılar tufanından senden bana akan zamanın kesitinde esmer yüzündeki tebessümün yaşamımın bir parçası olmuştun.

Sözcükler sözcükleri kovalarken yükselen ateşin kıvılcımlarında seni dillendirdi Rojbin Piran *"yeni yaralanmıştım. Elimi rahat kullanamıyordum. Saçlarımı taramaktan yıkanmaya kadar günlük yaşamımı yürütmemde yardımını hiçbir zaman unutmadım. Kendinden önce beni ve yoldaşlarının ihtiyaçlarını karşılamayı düşünürdü. Ona baktığımda yoldaşlığın derinliğini hissederdim. Karşılıksız vermeyi bilen bir komutandı. Siyah saçları, esmer teni ve gülen yüzü. Bir de silahı. Bir uyum içinde olur, Zınarin'le bütünleşirdi."*

Geleceğe dair umutlarımızdasın

Akşamüstü gökyüzünde toplanan bulutları dağıtan dolunay, etrafa anason kokusunu bırakan havada akıp giden sözcükler gözlerde buğulu bir an bıraktı. Rojbin arkadaşın seni anlattığı titrek sesi güçlü bir militan kararlılığına dönüşerek devam ediyordu. Verdiği kısa nefes arasında rüzgarın havaya savurduğu kıvırcık saçlarını kulaklarının arkasına hafifçe koydu. Buğulu gözler keskin bakışlara dönüşürken, Sana olan bağlılığı güçlü militan kararlılığıyla *"Zınarin'i hiçbir zaman unutmadım. Birlikte kurduğumuz hayalleri gerçekleştirmeye söz verdim. Anısına bağlılığımın yeminini ettim"* diyerek devam etti Rojbin arkadaş.

Rojbin arkadaş, sana olan bağlılığını güçlü bir kararlılıkla dile getirebiliyordu. Evet Zınarin sana dair kurduğum, kurduğumuz her cümlede bağlılık var, mücadele kararlılığı var ve düşmana kin var. Geleceğe dair umutlarımızdasın Zınarin.

Hüznün bağlılığa ve kararlılığa dönüştüğü an'da Şoreş Amed kucağında odunlarla yanımıza geldi. Sessizce bir yere ilişerek devam etti. *"Ortaokuldayken tanıştık. Birlikte folklor dersi alıyorduk. Çok güzel halay tutardı. Bunu öğrenen arkadaşlar sürekli bizi morallerde sahneye çıkarırdı. Amed, Adıyaman aklına hangi yöre geliyorsa halayını tutmamızı isterlerdi. Var olan morale ayrıca bir moral katardık. Yine yıllar sonra karşılaştığımızda çok sevinmiştim. Düzen arkadaşlığından gerilla yoldaşlığına giden derin mutluluğu yaşadım"* diyordu.

Oturduğum yerden kalkıp Şoreş arkadaşın getirdiği odunları ateşe attım. Bir kez daha ateşin kıvılcımları havada halaya durmuşlardı. Tıpkı Şoreş arkadaşla 27 Kasım moralinde tutuğunuz halayda uçarcasına, içten ve samimiydi. Sessizce Rojbin arkadaşın yanına yeniden oturdum. Şoreş arkadaşın anlatımlarında sözcükler havadaki ateş kıvılcımlarıyla sanki yarışa duruyordu. *"Ve çatışma başlamıştı"* dedi Şoreş arkadaş *"İlginç bir tesadüf olmuştu. O gün Rojhan arkadaşın takımının dış görevlerde yer alması planlanmıştı. Gözcüler, keşifçiler, tepeciler ve mutfakçı kadın arkadaşlardan çıkarılmıştı. Sabahın erken saatinde gözcülerimizin patlattığı mermi sesleriyle yattığımız yerden irkilerek uyandık. Kobra helikopterlerinin taraması içinde kendimizi Gorton tepesinin yamacına bıraktık. Beritan arkadaş bixsiyi kullanıyordu. Bixsinin hala çalışıyor olması arkadaşların iyi olduğunu gösteriyordu. Telsizden Rojhan arkadaşın sesi geliyordu. Ferhat arkadaşla muhabere yapıyordu. Çatışma gün boyu devam etti. Tepenin düşmediğinin anlaşılmasıyla kobra helikopterleri durmadan roket atışlarına devam ettiler. Tek tek mevzilerin düşmesiyle Beritan arkadaşın yerini Rojhan arkadaş alıp Bixsinin başına geçip, sakin ve mesafeli mermilerini atıyordu. Son mermi sesini duyduk. Ve telsizden ses kesilmişti. İçimizde büyük bir acı ile Akdağ alanından manevra yaparak çıktık"*



Ölümü sıcak tebessüm ile karşılayarak duruyordu

Senin bizlerden ayrılışını, yeniden yükselen ateşin alevlerinde takılı kalan gözleriyle dillendirmişti. Ve Zınarin, şimdi sıra veda an'ından geriye kalan son bakışların anlatılmasına gelmişti. Şoreş arkadaşın gözleri hala yanan ateşteydi. Sözcükler şekilden şekile girerken kendiliğinden manaya dönüşüyordu. *"aradan aylar geçti. Tepelerdeki karların erimesiyle bir grup arkadaş cenazelerini gömmek üzere yeniden Gorton Tepesine gittik. Benden önce Zınarin'in cenazesine ulaşan arkadaşlar, yanı başında en sevdiği can yoldaşı silahı birlikte buldular onu. Yüzündeki tebessümü hala sıcacık, sanki birazdan oturduğu yerden kalkacak gibiydi. Uzun simsiyah saçları rüzgarda açılmış, havada halaya durmuştu. Yaşama olan sevgisi, mücadeleye olan bağlılığı ve kararlığıla aylar sonra hala mevzisinde ölümü sıcak tebessüm ile karşılayarak duruyordu"* cümlesini tamamlayan Şoreş arkadaş usulca yanımızdaki sessizliğin içindeki kalabalığa karıştı.

Seninle ayrılığımızın 13. yılını geride bırakırken Zınarin, sensizliğe hiçbir zaman alışamadım, alışamadık. Özgürlük dağlarında attığım her adımda, her daracık patikalarından geçtiğimde, akan soğuk sulardan içtiğimde, soluduğum her havada ve yaktığımız her gerilla ateşinde benimleydin, bizimleydin. Melik Ahmet yollarından Marmara'nın maviliğine, Amed'den Botan'a, Behdinan'a ve Kandil'e uzanan yollarda olgunlaştığım anlarımdasın. Evet, yaşamımın yeni bir sayfaya dönüştüğü anlardan çıkıp, NUPELDA sıcaklığında gerçeğimdesin ZINARIN...

Mücadele arkadaşı



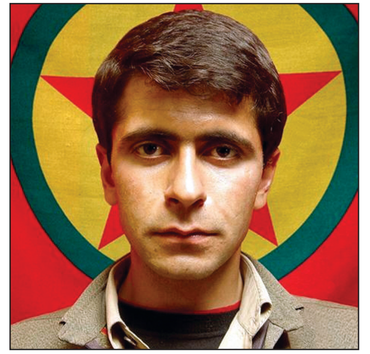
Adı, soyadı:**Cuma Şex**
Kod adı:**Şiyar Afrin**
Doğum yeri-tarihi:**Afrin 1982**
Şehadet tarihi:**21 Nisan 2009**
Dersim/Zenk köyü



Adı, soyadı:**Mehmet Ali Kaçar**
Kod adı:**Ciwan Jiyan Çelenk**
Doğum yeri-tarihi:**Hakkari 1979**
Şehadet tarihi:**30 Nisan 2009**
Zagros



Adı, soyadı:**Uğur Karaboğa**
Kod adı:**Bager Bagok**
Doğum yeri-tarihi:**Van 1984**
Şehadet tarihi:**30 Nisan 2009**
Zagros



Adı, soyadı:**Hüseyin Bilir**
Kod adı:**Serdar Mazlum**
Doğum yeri-tarihi:**Batman 1984**
Şehadet tarihi:**30 Nisan 2009**
Zagros



Adı, soyadı:**Hediye Cuma**
Kod adı:**Necbir Kahraman**
Doğum yeri-tarihi:**Derik 1974**
Şehadet tarihi:**30 Nisan 2009**
Zagros



Adı, soyadı:**Onur Yılmaz**
Kod adı:**Mehmet**
Doğum yeri-tarihi:**Erzincan 1983**
Şehadet tarihi:**11 Mayıs 2009**
Esendere



Adı, soyadı:**Hasan Sayar**
Kod adı:**Mirza Yusuf**
Doğum yeri-tar:**Kozluk 1988**
Şehadet tarihi:**11 Mayıs 2009**
Esendere



Adı, soyadı:**Tacettin Taşar**
Kod adı: **Şahin Amanos**
Doğum yeri-tarihi:**Amed 1987**
Şehadet tarihi:**11 Mayıs 2009**
Esendere



Adı, soyadı:**Hayrullah Alphan**
Kod adı:**Hogir Merwani**
Doğ-yeri-tarihi:**Silvan 1980**
Şehadet tarihi:**11 Mayıs 2009**



Adı, soyadı:**Sait Soylu**
Kod adı:**Berxwedan Amed**
Doğum yeri-tarihi:**Bismil 1988**
Şehadet tarihi:**11 Mayıs 2009**



Adı, soyadı:**Vesile Altürk**
Kod adı:**Hebun Garzan**
Doğum yeri-tarihi:**Uludere 1984**
Şehadet tarihi:**15 Mayıs 2009**
Çırav/Gabar



Adı, soyadı:**Siham Hannan**
Kod adı:**Sarya Afrin**
Doğum yeri-tarihi:**Halep 1983**
Şehadet tarihi:**15 Mayıs 2009**
Çırav/Gabar



Adı, soyadı:**Hamit Ersan**
Kod adı:**Kemal Makû**
Doğum yeri-tarihi:**Makû 1980**
Şehadet tarihi:**15 Mayıs 2009**
Çırav/Gabar



Adı, soyadı:**Sadık Dulekan**
Kod adı:**Azad Kurd**
Doğum yeri-tarihi:**Mingol 1984**
Şehadet tarihi:**15 Mayıs 2009**
Çırav/Gabar



Adı, soyadı:**Ahmet Şerif Karakaya**
Kod adı:**Roni**
Doğum yeri-tarihi:**Bingöl 1987**
Şehadet tarihi:**15 Mayıs 2009**
Çırav/Gabar



Adı, soyadı:**Ahmet Ateş**
Kod adı:**Cigerxwin Ateş**
Doğum yeri-tarihi:**Hakkari 1986**
Şehadet tarihi:**15 Mayıs 2009**
Çırav/Gabar


NAV: